

#METOO
#METOO
#METOO
#METOO
#METOO
#METOO

FRA BERETNING TIL FORANDRING

#MeToo

Fra beretning til forandring

Matilde Brink Ladefoged
Mia Gelardi Christiansen

Kommunikation
Aalborg Universitet
31. maj 2018
Vejleder: Malene Charlotte Larsen

Antal sider: 87,56
Antal anslag: 210.163

#Abstract

This master's thesis investigates how #MeToo as a mediational means alters discursive practices in society. The use of a specific hashtag demonstrates a practice where users agree on the use of a concept without being familiar with each other. In the case of MeToo, which has become an established medium, widely used across platform, this is especially evident. The main purpose of this master's thesis is to gain an understanding of how #MeToo works as a mediational means in sharing private personal stories of sexual harassment at work and how these stories affect the discourses in society. In order to investigate this, we use a variety of data.

In collecting our primary data, we are inspired by the ethnographic research method, which is considered as the extended study of social actions. Through observation online, we conduct a large amount of social actions on social network sites in which the hashtag #MeToo is used as a mediational means. We refer to these as sites of engagement. In addition to this dataset, we investigate and collect articles from Danish newspapers, which can be regarded as an expression of the key cycles of discourses in society to be found within the nexus of practice. The nexus of practice refers to the point, where objects, humans, places and discourses meet and create social action.

By using the Nexus analysis as the framework for our research, we place this master's thesis within this field of discourse analysis. The nexus analysis is a methodological strategy that unites the narrow and broad understanding of discourse, as the analysis focus on both social actions on the interpersonal level and on analysis of social actions on a broader socio-political-cultural level, through which major cycles of social action and activity circulate.

The nexus analysis is divided into three phases: *engaging*, *navigating* and *changing* the nexus of practice. Our primary activity in engaging the nexus of practice has been to collect a varied set of data that allows us to enter a zone of identification. In the second phase, we look at the sites of engagement that are present within the nexus of practice. We do this by following social actors (and their historical body), situations (interaction orders) or the discourses of the place. This phase is divided into two analytic themes –

each is an expression of the two levels that you operate within the mediated discourse analysis. In the first analysis, which focuses on the establishment of a community, the central social actions of study are tweets and Facebook posts, in which private and public actors has used #MeToo as a means to share their own experiences with sexual harassment. In order to gain an understanding of how the specific social actions, relate to *global* discourses in society, the second analysis focuses on how specific local discourses (sites of engagement), from everyday life, are brought to attention by the news media. Finally, in the changing phase, we have reflected on how social actions and public discourses has been influenced by #MeToo, and how the hashtag has influenced public practices and brought about a direct or indirect visible change within society.

#Indholdsfortegnelse

1. Anledning.....	6
2. Rameværktøj og analytisk tilgang	9
<i>Et socialkonstruktivistisk grundlag.....</i>	<i>9</i>
<i>Neksusanalysens ophav.....</i>	<i>10</i>
<i>Den medierede diskursanalyse</i>	<i>11</i>
<i>Medierede midler.....</i>	<i>11</i>
<i>Nexus of practice.....</i>	<i>12</i>
<i>Site of engagement</i>	<i>12</i>
<i>Diskurscyklus</i>	<i>12</i>
Historical body.....	13
Interaction order.....	14
Discourses in place	14
<i>Neksusanalysens tre hovedfaser</i>	<i>15</i>
Fase 1 – Engaging the nexus of practice.....	15
Fase 2 – Navigating the nexus of practice	17
Fase 3 – Changing the nexus of practice	17
3. Engaging the nexus of practice	19
<i>Forskningsfelt</i>	<i>19</i>
Sociale medier som felt.....	19
<i>Literature review.....</i>	<i>24</i>
Literature review metodisk set.....	24
Literature reviewet	26
Vores placering i feltet.....	32
<i>Case: #MeToo.....</i>	<i>33</i>
Seksuel chikane historisk set	34
Tidslinje	37

<i>Dataindsamling</i>	39
Metodisk tilgang	39
Indsamling af specialets empiriske materiale	42
Udvælgelse af de centrale sociale aktører.....	53
Det endelige dataarkiv	53
Specialets problemfelt.....	57
4. Navigating the nexus of practice	59
<i>Etableringen af et fællesskab</i>	60
Tweets	60
Facebook-opslag	66
Mosaikker	75
Opsamling: Etableringen af et fællesskab.....	78
<i>Fra beretning til globalt samtaleemne</i>	81
Personlig beretning eller oplevelse	83
Nye sager afledt af #MeToo	85
Forsøg på at forstå bevægelsen	87
Konkrete tiltag, der er afledt af #MeToo	90
Opsamling: Fra beretning til <i>globalt</i> samtaleemne.....	91
5. Changing the nexus of practice	96
<i>Forandring og bidrag</i>	99
6. Konklusion	101
Bibliografi	104

#1 Anledning

“If you’ve been sexually harrassed or assaulted write ‘me too’ as a reply to this tweet” – således opfordrer den amerikanske skuespillerinde, Alyssa Milano, til handling, en søndag i midten af oktober sidste år. Og handlet blev der. Over 1.7 millioner gange blev hashtagget #MeToo delt på Twitter, og 12 millioner posts, reaktioner og kommentarer fulgte på Facebook mindre end 24 timer efter skuespillerindens tweet (Park, 2017).

En række artikler i The New York Times, hvori flere kvinder stod frem og anklagede Harvey Weinstein for seksuelle krænkelser og overgreb, var med til at kickstarte debatten omkring seksuel chikane (Jørgensen, 2018a). I sympati med disse kvinder tweetede Alyssa Milano ovenstående tweet. Dermed blev #MeToo etableret som et medierende middel, der i høj grad har fået sin berettigelse gennem brugernes anvendelse heraf. Hashtaggets grundlæggende funktion er at sortere og kategorisere de millioner af tweets, der postes hver dag på Twitter. Dog har det vist sig, at hashtags i højere grad *“[...] appear to have little to do with categorization, but rather seem to be used to perform a variety of other communicative functions.”* (Wikstrøm, 2014, s. 128), hvilket i høj grad kan siges at være tilfældet med #MeToo.

Hashtagget har fået millioner af mennesker til at stå frem på sociale medier med deres beretninger om seksuelle overgreb – fysiske såvel som psykiske. Ligeledes står kendte aktører frem side om side med ‘almindelige’ brugere verden over på sociale medier. Hashtaggets massive anvendelse, kan således siges at være blevet etableret som en bevægelse, og det fik hurtigt effekt og betydning udover de sociale medier.

#MeToo har således været yderst debatskabende og bevægelsen blev desuden hurtigt et samtaleemne i diverse nyhedsmedier verden over, hvor fokus i høj grad har været på magtfulde mænds overgreb på kvinder i forskellige brancher. Kvinder over hele verden i forskellige brancher fortæller, hvordan chefer og andre mænd i magtfulde positioner har forgrebet sig på dem, hvilket også har skabt røre i den politiske sfære. #MeToo bliver ved med at præge mediebilledet og vil sandsynligvis også fortsætte på den anden side af dette speciale. Da bevægelsen har udviklet sig mens vi har produceret dette speciale, har vi desu-

den kunne følge konsekvenser og samfundsmæssige tiltag som er opstået på baggrund af #MeToo. #MeToo's evne til at skabe debat og samtale i alle samfundslag gør det således interessant at undersøge nærmere i et diskursivt perspektiv. Nærværende speciale har således til formål at undersøge og opnå en forståelse af brugen af hashtagget #MeToo som medierende middel gennem empirisk forskning.

Specialets egentlige undren udspringer fra en interesse for individers brug af sociale medier til at udtrykke en utilfredshed eller sætte fokus på en given praksis i samfundet. Hashtagget som medierende middel er særligt interessant i forbindelse hermed, da hashtagget har vundet indpas i mange menneskers medievaner, og benyttes på tværs af online platforme. Vi undrer os over, hvordan brugen af et hashtag kan være med til at skabe eller forandre eksisterende diskurser, både på tværs af platforme, men også på tværs af landegrænser. Hertil knytter der sig en interesse for brugen af hashtaggets evne til at skabe en bevægelse, der opnår sin berettigelse i takt med dens virale udbredelse, og hvordan den influerer på en lang række diskurser og praksisser i samfundet. I specialet har vi taget udgangspunkt i en case omhandlende hashtagget #MeToo. #MeToo er ikke den første bevægelse af sin slags, men den er særligt interessant, fordi det er den største og mest virale digitale bevægelse til dato. #MeToo er ligeledes yderst aktuel og ej heller en afsluttet debat, hvilket giver os mulighed for at undersøge praksissen, mens den foregår, men også at opnå indblik i, hvordan den udvikler sig og hvilke forandringer det eventuelt medfører.

For at kunne belyse dette bevæger specialet sig på både aktørniveau og et diskursivt niveau. Dette kommer til udtryk i det fokus der ligger på henholdsvis brugernes centrale handlinger, der udgøres af konkrete sites of engagement på tværs af sociale netværkssider, og den måde hvorpå #MeToo italesættes i nyhedsmedierne og i den øvrige offentlige diskurs. I forbindelse hermed finder vi det særligt relevant at anvende neksusanalysen som overordnet rammeværktøj, og den dertilhørende medierede diskursanalyse, til at undersøge dimensionerne af #MeToo, samt hvorledes dette hashtag influerer på diskursive praksisser i samfundet.

#2 Rammeværktøj og analytisk tilgang

I dette afsnit vil vi beskrive neksusanalysen (NA), der fungerer som det overordnede metodologiske og teoretiske rammeværk for specialet. NA er udviklet af de amerikanske lingvistiske antropologer Suzie og Ron Scollon, og den har i kombination med den medierede diskursanalyse til formål at undersøge og definere de centrale praksisser, der kan eksistere inden for et undersøgelsesfelt. NA er en etnografisk, meto-disk tilgangsvinkel, hvor sociale handlinger er hovedfokus, og diskursanalysen anvendes for at få et indblik i disse (Scollon & Scollon, 2004, s. 8). Scollon og Scollon udtrykker det således: *“our main interest is to try to understand how people take actions of various kinds and what are the constraints of the affordances of the mediational means (language, technologies, etc.) by which they act.”* (Scollon & Scollon, 2004, s. 21).

Neksusanalysen kan være udfordrende at udføre, da stort set alt kan siges at cirkulere gennem enhver social handling. Rent metodisk argumenterer Scollon og Scollon for, at det gælder om at identificere de mest signifikante handlinger til videre analyse (Scollon & Scollon, 2004, s. 19). Dette kan gøres med et fokus i analysen på sociale handlinger, der foregår i krydsfeltet mellem stedets diskurser, interaktionsordenen og menneskets historical body, der også kan betegnes som indlejrede livserfaringer. De sociale handlinger analyseres i forhold til bredere, sociokulturelle rammer, hvorigennem større cyklusser af sociale handlinger og aktivitet cirkulerer. Stedet, hvor sociale handlinger, diskursive praksisser og aktører mødes, kan betegnes som et *nexus of practice* (Scollon & Scollon, 2004, s. 12). I nærværende speciale analyserer vi *hashtagget metoo som medierende middel* som et *nexus of practice*.

Et socialkonstruktionistisk grundlag

Socialkonstruktionisme kan anses som en fællesbetegnelse for en række nyere teorier omhandlende samfund og kultur, hvoraf diskursanalysen er en af disse (Jørgensen & Philips, 1999b, s. 13). Socialkonstruktionismen har den grundantagelse, at vores viden om verden, og opretholdelsen heraf, er socialt konstrueret. Samfundet kan derfor siges at være socialt og diskursivt konstrueret af mennesker, og vores viden om verden afhænger således af vores perspektiv, snarere end en objektiv sandhed, hvorfor sociale handlinger eksempelvis kan siges at være kulturelt betinget (Wenneberg, 2000, s. 12). Således kan det forstås, at et fænomen, som eksempelvis en strand, eksisterer reelt i kraft af sin tilstedeværelse, men også som kon-

struktion baseret på vores opfattelse af, hvad en strand er (som et sted man bader, spiser is, soler sig osv.). Når der refereres til sociale handlinger, henviser Scollon og Scollon til det dialektiske forhold, der eksisterer mellem menneskets handlinger og de medierende midler samt kulturelle artefakter som muliggør handlingen. Den medierede diskursanalyses teoretiske ståsted differentierer sig fra øvrige diskursanalytiske tilgange, da MDA primært har fokus på sociale handlinger, der kan medieres af en lang række af kulturelle artefakter, hvor sproget blandt andet kan være et eksempel herpå. De betragter således ikke sproget som det eneste artefakt, der kan tilføre den sociale virkelighed betydning. De fleste diskursanalytiske tilgange deler den opfattelse, at sprog er et centralt artefakt i sociale processer (Jørgensen & Philips, 1999b, s. 17). Derfor kan man argumentere for, at MDA også placerer sig herunder, dog mere moderat end eksempelvis Laclau og Mouffes poststrukturalistiske tilgang, der siger, at den sociale verden konstrueres af diskurs og dermed opnås indsigt i den sociale virkelighed gennem sproget (Jørgensen & Philips, 1999b, s. 15). Dét der særligt er med til at adskille Scollon og Scollons tilgang til diskursanalyse er, at de ikke kun opfatter diskurser som betydningsskabende, men at fokus også ligger på materialitet og medierende midler. Dermed er det vigtig, som diskursanalytiker, at kunne jonglere mellem sprogbrug og social praksis i relation til bredere sociokulturelle strukturer.

Neksusanalysens ophav

Neksusanalysen har sit udspring i Scollon og Scollons egne etnografiske studier omhandlende banebrydende computermedieret kommunikation i Alaska i slutningen af 70'erne og starten af 80'erne (Scollon & Scollon, 2004, s. viii). Scollon og Scollon beskæftigede sig med at undersøge traditionel klasseværelsesundervisning som praksis sammenlignet med selvsamme praksis, men hvor denne rekonstrueres gennem brugen af nye medier. Disse studier havde til formål at forbedre *“the access of Alaska Native people to public institutions – educational, medical, legal, and economic – from which they were being systematically excluded, largely on the basis of communicative technologies and practices.”* (Scollon & Scollon, 2004, s. viii). Således spillede Scollon og Scollon en aktiv rolle i analysen af, hvordan videokonference-teknologi var med til at påvirke en praksis for vidensdeling og social interaktion i en undervisningssituation. Ron Scollon er oprindeligt inspireret af tilgangen i den kritiske diskursanalyse, men grundet tilgangens fokus på sproget mente han ikke, at den formåede at anskue forholdet mellem handling og diskurs i samspil hermed. Således bør vi ifølge Scollon undersøge hvilke handlinger, der forekommer – med eller uden sprog, hvilket er et fundamentalt princip, som er inspireret af Vygotskys sociokulturelle tilgang til handlinger.

Den medierede diskursanalyse

Diskursanalyse er som felt mangefacetteret, da der findes forskellige former for diskursanalyse, der hver især er relevante, alt efter hvilket felt man som forsker ønsker at undersøge. Diskurs kan defineres som *“the use of language in social interaction”* (Scollon & Scollon, 2004, s. 2). Denne type af diskurs kan refereres til som diskurs med lille d. Et eksempel herpå kan være et Facebook-opslag eller en mail, hvor der gøres brug af sproget til at udføre en handling. Diskursbegrebet anvendes derudover også til at forstå, hvordan de deltagendes handlinger er med til at reproducere kultur og samfund. Scollon og Scollon lader sig inspirere af professor James Paul Gees’ (1999) forståelse af diskurs på dette niveau, hvilket han betegner som diskurs med stort D (Scollon & Scollon, 2004, s. 4). Diskurs kan således referere til måden, hvorpå individer interagerer med hinanden kommunikativt ansigt-til-ansigt eller til et langt bredere sæt af foretagener (Scollon & Scollon, 2004, s. 8). I NA forenes den smalle og brede forståelse af diskurs, da analysen kan siges at indeholde *“the micro-analysis of unfolding moments of social interaction or a much broader socio-political-cultural analysis of the relationships among social groups and power interests in the society.”* (Scollon & Scollon, 2004, s. 8). Diskursanalyse som feltstudie er derfor en mikroanalyse af udfoldelse af øjeblikke i sociale interaktioner, hvilket kan betegnes som diskurs med lille d, og en meget bredere analyse med et særligt fokus på sociale, politiske eller kulturelle relationer mellem sociale grupper og magtinteresser i samfundet, der betegnes som diskurs med stort D (Scollon & Scollon, 2004, s. 8).

Medierede midler

NA er som metode tæt forbundet med MDA, der har et særligt fokus på medierede sociale handlinger. MDA adskiller sig fra øvrige diskursanalyser, da den ikke har hovedfokus på det skrevne og talte sprog, men derimod de sociale handlinger, som implicerede aktører i feltet foretager. En social handling involverer ifølge MDA et medierende middel, hvorfor der er et dialektisk forhold mellem sociale handlinger og medierende midler (Scollon & Scollon, 2004, s. 12). Et medierende middel kan være semiotiske værktøjer såsom sproget eller materielle værktøjer såsom en iPhone, computer, tøj, møbler og lignende. Ydermere kan mennesket også være et medierende middel i sig selv (Larsen & Raudaskoski, 2016, s. 94). Når en bruger på Facebook lægger et billede ud på sin væg, er der overordnet tale om det, som Scollon og Scollon betegner som en medieret, social handling. Denne type af handling involverer en række øvrige medierede handlinger, der går forud for selve opslagets offentliggørelse, såsom at aktivere appen, at logge ind på en profil, at vælge billeddelingsfunktionen, at indtaste bogstaver og tegn, der danner en samlet tekst, at poste opslaget ved at trykke på ’Del’ osv. For at muliggøre denne sociale handling kræver det, at aktøren

gør brug af et medierende middel såsom en iPhone eller en computer. Ydermere kan sproget siges at være et medierende middel i denne situation.

Nexus of practice

Det felt, hvor mennesker, steder, diskurser, ideer og genstande mødes og muliggør en handling, betegnes som et nexus of practice (NoP) (Scollon & Scollon, 2004, s. 12). Et NoP kan defineres som specifikke aktivitetssystemer eller diskurser, hvori de deltagende aktører har tillært sig evnen til at håndtere givne situationer mere eller mindre identisk (Larsen & Raudaskoski, 2016, s. 97). Ordet '*nexus*' fra engelsk defineres som: "*a link between two different ideas or objects which links them in a series or network*" (Scollon & Scollon, 2004, s. viii). Ron Scollon argumenterer for, at hvis to eller flere aktører udviser forholdsvis ensartede handlingsmønstre inden for en given praksis, er de en del af samme NoP, hvilket han beskriver således: "[...] *two agents who have sufficiently overlapping habitus can be considered members of the same nexus of practice*" (Scollon, 2001, s. 71). Et NoP foregår typisk på offentlige steder, eksempelvis online på de sociale medier. Selvom en aktør ikke nødvendigvis er bekendt med de øvrige aktører i praksissen, er der nogle latente forskrifter for, hvordan man som deltager agerer i disse praksisser. Brugen af et konkret hashtag er et godt eksempel på en praksis, hvor de der anvender hashtagget ikke nødvendigvis er bekendte med hinanden, men hvor brugerne ved, hvordan de skal agere i praksissen, fordi de kender til hashtaggets brug og den interaktionsorden, der er forbundet hermed.

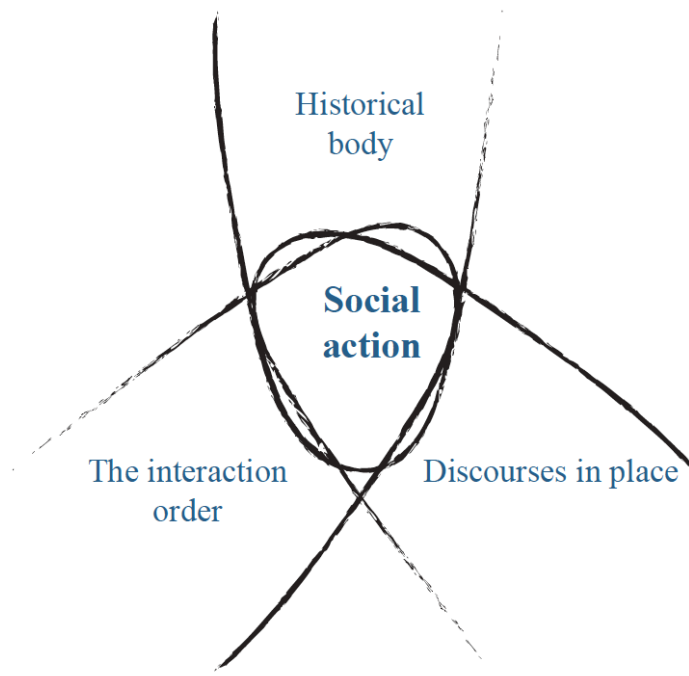
Site of engagement

Et site of engagement dækker over de medierede handlinger der finder sted på et givent tidspunkt i et socialt rum (Larsen & Raudaskoski, 2016, s. 95). Et site of engagement er unikt, da de kun kan opstå én gang, da handlingen aldrig vil kunne gengives i samme kombination. MDA tager udgangspunkt i konkrete sites of engagement, da de danner analysens empiriske grundlag. Når et site of engagement gentages af flere omgange og dermed etableres som en konkret praksis, betegnes det som et NoP (Scollon & Scollon, 2004, s. 12).

Diskurscyklus

En diskurscyklus er fokuseret på den sociale handling, der eksisterer i krydsfeltet mellem *the historical body*, *the interaction order* og *the discourses in place*. Som det fremgår af figur 1, består en social handling af cirkulerende diskurser (*discourses in place*), en interaktion mellem aktører, der er bundet op på sociale roller (*interaction order*) og de enkelte aktørers livserfaring, som disse bringer med ind i den so-

cial handling (historical body) (Scollon & Scollon, 2004, s. 154). I de følgende afsnit vil vi beskrive disse tre elementer.

Figur 1: Diskurscyklus

Historical body

Menneskets erfaringer med sociale handlinger ligger indlejret i det, der kan betegnes som vores historical body (Scollon & Scollon, 2004, s. 13). Når et individ indgår i en social sammenhæng, er det de samlede indlejrede erfaringer, som mennesket handler på baggrund af. Mennesket samler konstant erfaring, og vores historical body er derfor, ifølge Scollon og Scollon, organisk og dynamisk, fordi den kan rumme al den viden, som tilføres gennem nye erfaringer fra en konstant interaktion med nye miljøer. En aktør kan eksempelvis udføre en medieret handling, såsom at gøre brug af et hashtag, fordi handlingen ligger indlejret i aktørens historical body. Termen stammer fra Nishida (1958), og fortolkningen heraf er inspireret af Bourdieus fænomen '*habitus*', der dækker over "*a lifetime of personal habits come to feel so natural, that one's body carries out actions seemingly without being told.*" (Scollon & Scollon, 2004, s. 13).

Interaction order

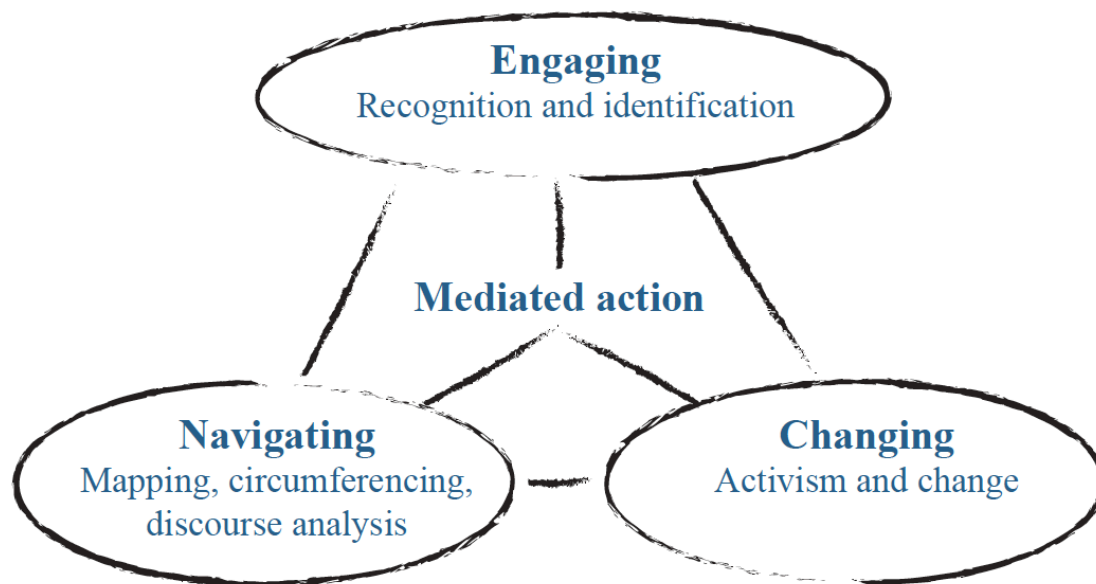
Scollon og Scollon har ladet sig inspirere af Erving Goffmans begreb interaction order til at beskrive, hvordan deltagere i sociale situationer interagerer med hinanden (Scollon & Scollon, 2004, s. 13). Interaktionsordenen er relevant at betragte, fordi aktører handler forskelligt, alt efter hvilken situation de er placeret i, og hvem de øvrige implicerede parter er. Goffman arbejder med to måder at distingvere mellem de øvrige aktører, der er en del af samme handling (Scollon & Scollon, 2004, s. 22). Der er de aktører, der er engageret i feltet, og så er der dem, der er til stede, men som ikke direkte er impliceret i den sociale handling. Begge former for engagement i en given handling kan dog betragtes som interaktion (Scollon & Scollon, 2004, s. 28). Et eksempel på distinktionen mellem aktørernes deltagelse i interaktionsordenen kan være et tweet på Twitter, hvori et specifikt hashtag er benyttet. De deltagere, der selv har benyttet samme hashtag i et opslag eller re-tweetet opslaget, kan siges at være engageret i feltet, og derfor en del af interaktionsordenen. Mens aktører, der ser opslaget, fordi de profiler, de følger, eksempelvis har lavet et re-tweet, også kan betragtes som en del af interaktionsordenen, dog mere perifert.

Discourses in place

Betegnelsen discourses in place anvendes til at beskrive de diskurser, der er til stede og relevante i forhold til de(n) sociale handling(er), som forskeren har interesse i. Alle sociale handlinger finder sted på reelle, materielle steder og udføres af mennesker med hver deres historical body (Scollon & Scollon, 2004, s. 14). Det materielle rum, hvori disse sociale handlinger forekommer, har derfor også en relevans for det felt, som vi ønsker at undersøge. Det konkrete sted eller materielle rum har altså en indflydelse på, hvorledes en handling udføres, og ligeledes hvad der tales om, hvilket således er med til at danne stedets diskurser (Scollon & Scollon, 2004, s. 14). Nogle diskurser cirkulerer langsomt, eksempelvis en bygning, der langsomt aldres, mens konkrete samtaleemner kan betegnes som en diskurs, der cirkulerer hurtigt. Nogle diskurser er mindre relevante i forhold til de(n) konkrete sociale handling(er), der undersøges, mens andre har en høj relevans. Begrebet discourses in place benyttes i en analyse til at rette opmærksomhed mod og udvælge de diskurser, der er relevante, og hvilke der er irrelevante (i øjeblikket) i relation til de(n) sociale handling(er), som vi er interesseret i at undersøge. Brugen af hashtagget #MeToo og samtalen heromkring kan overordnet betegnes som en diskurs, der cirkulerer hurtigt. Diskursen er dog særlig, idét den er mangefacetteret, og den kan siges at have manifesteret sig i mange øvrige, mere etablerede samfundsdiskurser.

Neksusanalysens tre hovedfaser

Neksusanalysens metodologiske strategi består af tre hovedfaser: **engaging the nexus of practice**, hvor forskeren er placeret i feltet for finde centrale sociale aktører og sociale handlinger, der kan bidrage til at opnå en zone of identification, hvilket beskriver det punkt inden for NoP, hvor ens forskningsaktiviteter og deltagelsesaktiviteter smelter sammen; **navigating the nexus of practice**, hvori en kortlægning og organisering af de data, man har indsamlet i den første fase finder sted, hvilket udmøntes i dokumentation og analyse; **changing the nexus of practice**, hvor forskeren kan påvirke eller ændre noget i verden på baggrund af sit arbejde med feltet. Centrert i midten af disse tre faser er de medierede handlinger, som forskeren har en interesse i (Scollon & Scollon, 2004, s. 153).

Figur 2: Neksusanalysens faser

Vi opbygger specialet efter disse tre faser, hvortil den konkrete brug af de tre faser uddybes i kapitlerne, der knytter sig hertil, men vi vil i det følgende præsentere faserne overordnet.

Fase 1 – Engaging the nexus of practice

I den første fase engagerer forskeren sig, ifølge Scollon og Scollon, i det felt, som denne ønsker at undersøge. I dette engagement ligger definering af de centrale sociale aktører og identifikation af relevante sociale handlinger, der knytter sig til disse aktører (Scollon & Scollon, 2004, s. 153). I denne fase er det

væsentligt, at forskeren indgår i det NoP, som danner grundlaget for undersøgelse, for at kunne opnå en zone of identification.

Scollon og Scollon opdeler neksusanalysens indledende fase i fem hovedaktiviteter:

- Establish the social issue you will study.
- Find the crucial social actors.
- Observe the interaction order.
- Determine the most significant cycles of discourse.
- Establish your zone of identification.

(Scollon & Scollon, 2004, s. 154)

Den sociale praksis, som skal undersøges, er det første, der skal etableres, hvilket også indebærer, at man som forsker skal finde de primære sociale aktører i den medierede handling, der undersøges. Det væsentligste er at opnå en forståelse af, hvilke sociale identiteter som disse aktører producerer gennem deres handlinger, samt hvilken social status disse aktører bringer med ind i det rum, hvor de medierede handlinger foregår, og ligeledes hvordan de producerer dem (Scollon & Scollon, 2004, s. 154). Som en del af den første fase bestemmes de mest signifikante diskurscyklusser, der cirkulerer gennem de handlinger og praksisser, der undersøges, de centrale sociale aktører findes og interaktionsordenen observeres for at kunne finde frem til de overordnede medierede handlinger, som er det NoP, man vil undersøge. I forbindelse hermed opnås samtidig en zone of identification med de deltagende i NoP (Scollon & Scollon, 2004, s. 156). For at kunne identificere de centrale medierede handlinger – og dermed NoP – opfordrer Scollon og Scollon til, at man indsamler fire forskellige typer af data:

1. Members' generalizations
2. Neutral ('objective') observations
3. Individual member's experience
4. Observer's interactions with members

(Scollon & Scollon, 2004, s. 158)

Scollon og Scollon argumenterer for, at disse metoder vil sikre en grundig metodetriangulering, fordi de vil bidrage til flere perspektiver på det NoP, der undersøges. I specialet beskæftiger vi os med alle fire typer af data, hvor nogle træder mere tydeligt frem end andre.

Fase 2 – Navigating the nexus of practice

Det egentlige analysearbejde i neksusanalysen ligger i den anden fase, navigating the nexus of practice. I første fase opnås en zone of identification inden for NoP. I anden fase har forskeren til formål at mappe de cyklusser af “[...] *people, places, discourses, objects, and concepts which circulate through this micro-semiotic ecosystem looking for anticipations and emanations, links and transformations, their inherent timescales, and to place a circumference of relevance around the nexus of practice.*” (Scollon & Scollon, 2004, s. 159-160). Som en del af denne fase foreslår Scollon og Scollon, at man breder sit felt ud, for at kunne identificere de væsentligste diskurscyklusser inden for NoP:

“We suggest that you should make broad-stroke maps of the nexus of practice to begin with. Then select some cycles to follow out along their circumferences – the historical body of a person, a practice, a sequence of actions in an activity, a discourse that looks promising.”

(Scollon & Scollon, 2004, s. 171)

Alt efter forskningsspørgsmål kan der tages en række analytiske teorier i brug i analysen. Vi tager udgangspunkt i MDA i vores anden fase af neksusanalysen og vil i afsnittet benytte os af forskningsartikler som supplement til at besvare vores problemstilling.

Fase 3 – Changing the nexus of practice

I neksusanalysens anden fase navigerede forskeren i de interessante diskurscyklusser inden for NoP gennem dokumenteret empirisk materiale og analyse heraf. Slutteligt er formålet med den tredje og sidste fase at redegøre for, hvordan denne analyse potentielt har påvirket eller skabt forandringer i NoP. Forandringerne finder dog sted løbende i neksusanalysen; de ekspliciteres blot i denne sidste fase.

“What you have to contribute as an ethnographer or nexus analyst is the time and skills in analysis to open up and make visible links and connections among the many trajectories of historical bodies, discourses in place, and interaction order which constitute our social life.”

(Scollon & Scollon, 2004, s. 178)

I dette speciale vil vores analyse ikke nødvendigvis skabe en direkte forandring i NoP, men vi påviser i stedet gennem vores analyse, hvordan NoP’et kan være med til at skabe en mulig diskursiv og samfundsmæssig forandring.

#3 Engaging the nexus of practice

I denne del af specialet har vi til hensigt at engagere os i feltet for derigennem at nå frem til en zone of identification. Først skriver vi os ind i feltet, hvortil vi bliver klogere på sociale medier som arbejdsfelt. Ydermere viser vi en forståelse af de platforme, som vi indsamler data fra. Hertil vil vi udforme et literature review, hvor vi undersøger forskning foretaget på feltet og samtidig positionerer vores forskning i forhold hertil. Vi undersøger desuden casen #MeToo og giver et indblik i dennes historie i USA og Danmark samt udformer en tidslinje over væsentlige aktiviteter og hændelser. Slutteligt redegøres metodisk for indsamling af data, hvorefter selve dataindsamlingen udføres og illustreres. Dette i form af en indledende mapping af diskurser, som #MeToo cirkulerer igennem, hvilket leder til en indsnævring af centrale diskurser og centrale aktører, som i sidste ende danner grundlag for indsamlingen af den data, som vi vil undersøge i neksusanalysens anden fase.

Forskningsfelt

Vi finder det relevant at redegøre for sociale medier som felt, da vores empiriske grundlag oprindeligt udspringer fra et tweet på Twitter. I det følgende definerer vi sociale medier og sociale netværkssider samt Twitter som mikroblogging-tjeneste.

Sociale medier som felt

Opfindelsen af the World Wide Web i 1991 formede basen for en ny type netværskommunikation. Teknologier som blogs og e-mails hjalp til at forme onlinekommunikation. Indtil det nye årtusinde var netværksmedier primært generiske tjenester, som man kunne tilmelde sig eller aktivt udnytte til at forme grupper, selvom tjenesten i sig selv ikke automatisk kunne forbinde brugeren til andre (van Dijck, 2013, s. 5). Efter årtusindeskiftet og udviklingen af Web 2.0 skiftede onlinetjenester fra at tilbyde kanaler for netværskommunikation til en interaktiv tovejstjeneste for netværks socialitet. Disse tjenester åbnede et væld af nye muligheder for onlineforbindelser og kan opfattes som en ny global infrastruktur (van Dijck, 2013, s. 5).

Kaplan & Haenlein opstiller følgende definition af sociale medier: *“A group of internet-based applications that build on the ideological and technological foundations of Web 2.0, and that allow the*

creation and exchange of user-generated content.” (Kaplan & Haenlein, 2009, s. 61). Denne definition er bred, men giver en god grundforståelse af sociale medier. For at indsnævre feltet kan sociale medier opdeles i følgende kategorier: 1) Sider med brugergenereret indhold (f.eks. Wikipedia, YouTube, Flickr, blogs) – oftest er indholdet genereret af amatører eller mere eller mindre professionelle; 2) handels- og marketingsider (f.eks. Amazon, eBay, DBA) som ofte retter sig mod bytte af produkter eller salg af samme; 3) spilleverden (f.eks. World of Warcraft, the Sims Social, Wordfeud), hvor man kan interagere med andre brugere og samarbejde eller konkurrere i det pågældende univers; 4) sociale netværkssider (f.eks. Facebook, Instagram, Twitter), der fremmer hovedsageligt interpersonel kontakt mellem individer eller grupper. Sidstnævnte smeder personlige, faglige eller geografiske forbindelser og tilskynder svage bånd (van Dijck, 2013, s. 8).

I dette speciale vil vi fokusere på sociale netværkssider, da den sociale praksis, vi undersøger, foregår og udspringer heraf, hvorfra store dele af vores dataarkiv genereres. Sociale medier udgør ydermere en kilde til at finde kulturer og fællesskaber dér, hvor de er, fordi megen daglig interaktion mellem mennesker foregår her. Der udspiller sig som sagt en social praksis online, hvilket giver os mulighed for at følge emner og indhold i de samtaler, der forekommer. Vi kan derigennem forstå dem som sociale fænomener (Larsen, 2018, s. 203).

Hver dag interagerer flere millioner individer med sociale medier. På mindre end et årti er en ny infrastruktur for online socialitet og kreativitet opstået, hvilket er med til at påvirke vores kultur i dag. Det influerer på menneskers interaktion på individuelt og fælles plan, men også på et højere socialt plan, da de to verdener, online og offline, i stigende grad smelter sammen. Oprindeligt var det ideen om forbundethed, der drev mange brugere til sociale netværkssider. I forbindelse med udviklingen mod det mere sociale net konnoterede partecipatorisk kultur nettets potentiale til at pleje forbindelser, opbygge fællesskaber og fremrykke demokrati (van Dijck, 2013, s. 4).

Større platforme som Facebook, Twitter, YouTube med flere fik i løbet af få år rigtig mange brugere og samtidig skete der en sammenkobling af de forskellige platforme, hvorfor der opstod en ny infrastruktur i et økosystem af forbindelser. Denne transformation fra netværksskommunikation til platform-socialitet og fra en deltagende kultur til en kultur af tilslutning udspillede sig i løbet af et årti (van Dijck, 2013, s. 4-5).

Sociale medieplatforme udvikler sig hele tiden til at passe ind i vores hverdag, fordi brugerne ‘forhandler’, hvordan platforme kan tilpasses deres vaner. Mange vaner af social karakter overføres til de sociale medieplatforme, eksempelvis samtaler med venner, udveksling af nyheder, udveksling af billeder og så

videre. Handlinger, som almindeligvis var tiltænkt udvalgte personer, er nu blevet offentligt domæne med potentiale for stor synlighed. Dette ser vi blandt andet, når mange etablerede medier henter deres nyheder fra sociale medier, hvilket vi i dag i høj grad ser i amerikansk politik, hvor Trump bruger Twitter som kommunikationskanal, hvorfra nyhedsmedierne får deres information. Sociale medieplatforme har således ændret karakteren af privat og offentlig kommunikation (van Dijck, 2013, s. 7), hvilket også i høj grad kan siges at være en central faktor i casen om #MeToo, hvor private beretninger offentliggøres.

Ordet *'socialt'* i forbindelse med mediet indikerer, at platformen er brugercentreret, og at det faciliterer fælles aktiviteter. Sociale medier kan ses som en online-facilitator, der fremmer tilknytning som en social værdi. Men sociale medier er også automatiserede systemer, der konstruerer og manipulerer forbindelser. For at kunne genkende, hvad folk vil have og kan lide, skal platforme som Facebook spore folks ønsker ved at kode forhold mellem mennesker, ting og ideer i algoritmer. Betydningen af social omfatter således både en menneskelig og automatiseret forbindelse (van Dijck, 2013, s. 11-12).

Det er interessant at se, hvordan en sammenblanding af menneskelige forbindelser og automatiseret tilslutning sker, når sociale aktiviteter oversættes til algoritmiske koncepter. Offline måles folk, som er 'godt forbundet', efter kvalitet og status frem for mængde (van Dijck, 2013, s. 13). På sociale medier dækker begrebet venner og venskab over både stærke og svage bånd, intime kontakter og totalt fremmede. Deres betydning bliver nærmere et vilkårligt tal. Begrebet 'tilhængere' (followers) har gennemgået en lignende transformation: Et ord, der kan betyde alt fra neutrale grupper til hengiven eller troende. I forbindelse med sociale medier er det blevet til det antal mennesker, der for eksempel følger en bestemt tweet-strøm. Det betyder også, at jo flere kontakter du har, desto mere værdifuld er du, fordi du dermed anses som populær, og flere mennesker gerne vil associeres med dig. Dette kaldes også popularitetsprincippet (van Dijck, 2013, s. 13).

Som tidligere nævnt beskæftiger vi os særligt med den form for sociale medier, der betegnes som sociale netværkssider. Disse kan defineres således:

"A social network site is a networked communication platform in which participants 1) have uniquely identifiable profiles that consist of user-supplied content, content provided by other users, and/or system-provided data; 2) can publicly articulate connections that can be viewed and traversed by others; and 3) can consume, produce, and/or interact with streams of user-generated content provided by their connections on the site"

Twitter kan således betragtes som en social netværksside, da adgangen til Twitter først og fremmest kræver oprettelse af en unik brugerprofil. Denne profil muliggør, at brugeren af profilen kan udtrykke sig offentligt, og at denne ytring kan ses af øvrige brugere. Derudover er det muligt for en bruger at interagere med i forvejen eksisterende brugergenereret indhold på Twitter. Ønsket om at kommunikere og dele indhold er en primær drivkraft for brugere af sociale netværkssider, hvilket mikroblogging-funktionen på Twitter også bekræfter “[...] the act of posting short character-constrained messages to the Internet, has become a prevalent communicative practice for construing identity” (Zappavigna, 2014b, s. 209).

Twitter

Da vores empiriindsamling i høj grad centrerer sig omkring Twitter, vil vi i det følgende redegøre for Twitter som tjeneste og beskrive mediets arkitektur og funktioner.

Twitter er en mikroblogging-tjeneste, der blev grundlagt i 2006 (boyd, 2010, s. 39), hvor mikroblogging endnu ikke var et udbredt fænomen (van Dijck, 2013, s. 68). Da tjenesten oprindeligt blev udviklet som en SMS-mobilapp (Twitter Inc, 2018), tillader arkitekturen på Twitter derfor en bruger at skrive en tekstbesked på 280 anslag, hvilket betegnes som et *tweet* (Kammer, 2018). Indtil 2017 var grænsen 140 anslag for disse tweets. Selvom tjenesten udviklede sig til også at gælde web- og desktopklienter, opretholdtes begrænsningen, og det blev således et af de karakteristiske kendetegn ved Twitter. Når en bruger logger ind på Twitter, præsenteres denne for en strøm af tweets i omvendt kronologisk rækkefølge, som er postet af de brugere, som vedkommende følger (boyd, 2010, s. 40). Disse tweets postes fra brugerens profil, og de er offentligt tilgængelige på Twitters platform. En Twitter-bruger har en offentlig profil på mediet, der indeholder en kort oversigt over brugerens fulde navn, lokation, en webside, en kort biografi om vedkommende og brugerens samlede antal tweets (Kwak, Lee, Park, & Moon, 2010, s. 592).

Platformen manifesterede sig i begyndelsen som et brugercentreret site, hvor konceptet udsprang fra idéen om, at brugere skulle følge hinanden (van Dijck, 2013, s. 71). Brugernes ageren baserede sig på funktionen *subscribe*, hvor man abonnerer på andre brugeres tweets. Disse abonnenter betegnes også som *følgere*. En følger betød i begyndelsen, at man som bruger engagerede sig i en dialog, hvor man reagerede på kommentarer eller tweets fra andre brugere. I modsætning til kommunikationen på andre sociale netværkssider er der på Twitter i dag ingen konventionel forventning om, at andre brugere responderer direkte på et tweet (Zappavigna, 2011, s. 790).

Det daværende Twitter-logo blev etableret som symbolet på “twittering” eller “tweeting” på samme niveau som Facebooks thumbs-up-knap, der er det konkrete symbol på “like”-funktionen på Facebook (van Dijck, 2013, s. 71). Logoet er nu udskiftet til en fugl, der udgør et symbol på, hvad der foregår i verden, samt hvad mennesker taler med hinanden om (Twitter Inc., u.å.). Twitter kan i forskningsrelaterede henseende benyttes til at få indsigt i, hvad specifikke personer i samfundet taler om. Platformen giver os således mulighed for at følge både emnet og indholdet i de samtaler, der forekommer på mediet. Forskere, der har beskæftiget sig med Twitter, har især udført kvantitative studier, hvor de gennem analyse af big data genereret fra Twitter har kunnet sige noget om eksempelvis dannelse af netværk online, og hvordan onlineinteraktion og diskussion influerer på en given diskurs i samfundet (Kammer, 2018).

Twitters funktioner

I 2006 introducerede Twitter funktionen @replies, hvor et snabel-a efterfølges af et navn på en bruger. Dette benyttes til at referere til andre brugere eller til at sende beskeder direkte til andre brugere (boyd, 2010, s. 40). I slutningen af 2007 udvidede Twitter deres arkitektur på sitet med funktionen “*trending topics*”, hvilket gjorde det muligt for brugerne at gruppere tweets efter et emne. Hashtagget (#) blev den grundlæggende metode til at sortere og kategorisere de millioner af tweets, der bliver postet hver dag (Twitter Inc, 2018). Hashtagget er både klikbart og søgbart, og ved at præfikse ord eller tegn med et hashtag blev det lettere at følge givne emner på tjenesten. Forskning har dog vist, at hashtags “*appear to have little to do with categorization, but rather seem to be used to perform a variety of other communicative functions.*” (Wikstrøm, 2014, s. 128). Eksempelvis bruges hashtagget i højere grad som et element til konversation snarere end til kategorisering. Hashtags er i modsætning til eksempelvis grupper på Facebook et allemandseje, hvilket vil sige, at der ikke står nogen administrator bag. Der kan derfor ej heller kræves ejerskab over et hashtag eller opstilles retningslinjer herfor. Hashtagget er derfor et symbol uden et regelsæt, hvor meningen er til konstant forhandling, og det enkelte hashtag får sin berettigelse gennem brugernes anvendelse heraf (Birkbak & Munk, 2017, s. 114). Således vil betydningen af et hashtag også ændre sig over tid, når de bringes ind i en eller flere nye situationelle kontekster.

I 2009 blev funktionen re-tweeting introduceret for brugerne (van Dijck, 2013, s. 71). På daværende tidspunkt var det en manuel proces, hvor brugeren kopierede tweetet, hvorefter bogstaverne RT efterfulgt af snabel-a (@) og et brugernavn blev tilføjet (Twitter Inc, 2018). Mekanismen giver således brugerne mulighed for at udbrede et tweet til andre brugere ud over de originale tweets’ følgere. Når tweets bliver re-tweetet, bliver de genindlejret i modtagerens nutid og ikke i den tid, hvor tweetet oprindeligt er blevet postet (Murphy, 2013). Et re-tweet er dermed altid asynkront fra det originale tweet, hvilket danner nogle forskydninger i tid og sted, der influerer på, hvornår tweetet når frem til øvrige brugere på mediet. Denne proces blev efterfølgende erstattet af en knap, der har samme funktion som “RT@” (Twitter Inc, 2018).

Funktionen re-tweeting har en mere strukturel kompleksitet end eksempelvis hashtagget og @replies, fordi brugerne har forskellige overbevisninger om, hvordan re-tweet-funktionen benyttes (boyd, 2010, s. 42).

De tre funktioner hashtag (henvisning til et søgbart emne), RT (re-tweet), og snabel-a (angivelse af en anden bruger) blev hurtigt en del af den sociale praksis på Twitter (van Dijck, 2013, s. 72). Disse tre funktioner er netop et udtryk for Twitters position som generisk platform, der evner at udvikle sit eget sprog baseret på symboler og funktioner. Ifølge van Dijck kan Twitter betragtes som: *“a tool for connecting individuals and communities of users – a platform that empowers citizens to voice opinions and emotions, that helps stage public dialogues, and supports groups or ideas to garner attention.”* (van Dijck, 2013, s. 73), hvilket stemmer godt overens med Twitters ambition om både at kunne facilitere en følelse af at være forbundet i et fællesskab, samtidig med at Twitter er distributør af den store strøm af tweets og metadata, der er genereret af mediets brugere (van Dijck, 2013, s. 79).

Literature review

Literature review metodisk set

Et væsentligt aspekt af akademisk forskning er, at den har forbindelse til andres arbejde inden for feltet (Ridley, 2008, s. 1). Derfor er det væsentlig for os at undersøge, hvad der findes af litteratur og forskning, så vi kan positionere os i forhold hertil.

Hvad er et literature review, og hvordan bruger vi det?

Et literature review er en aktivitet, som kan se ud på mange måder (Ridley, 2008, s. 1). I denne del af specialet trækker vi stærkt på referencer fra anden forskning indenfor vores felt. Vi vil forsøge at skabe en forbindelse mellem de kilder samt den forskning, vi finder, og den videnskabelige position, vi indtager (Ridley, 2008, s. 3). I literature reviewet vil vi blandt andet identificere metoder og teorier, som kan være relevante for vores undersøgelse, men også til at gøre os klogere på feltet og de problematikker og undersøgelser, der er foretaget. Vi vil desuden benytte literature reviewet til at positionere os i feltet, herunder hvorledes vi vil udbygge den eksisterende forskning. Literature reviewet bliver således en drivkraft, men også et solidt afsæt for hele specialet. Det hjælper os desuden til at forme vores problemformulering. Senere skal literature reviewet hjælpe os i vores analyse og behandlingen af data (Ridley, 2008, s. 3). Vi vælger at lægge os op ad denne guideline for et literature review i et speciale:

“Analytical and summative, covering methodological issues, research techniques and topics. possibly two literature-based chapters, one on methodological issues, which demonstrates knowledge of the advantages and disadvantages, and another on theoretical issues relevant to the topic/problem.”

(Ridley, 2008, s. 5)

Som nævnt bruger vi literature reviewet til at positionere os i forhold til eksisterende forskning om feltet. Forskning eksisterer ikke isoleret. Derfor er det vigtigt for os – men også for vores læsere – at kende til forskningen, der allerede forefindes, men også hvor vores bidrag hører til heri (Ridley, 2008, s. 6). I et literature review kontekstualiserer vi således arbejdet og beskriver det større billede, som danner baggrunden og skaber plads til netop vores forskningsbidrag (Ridley, 2008, s. 6). I de følgende afsnit vil vi beskrive vores metodiske tilgang til udarbejdelsen af vores literature review.

Fremgangsmåde

Forud for påbegyndelsen af literature reviewet foretog vi en række prøvesøgninger for at finde frem til de nøgleord, som vi fandt relevant at inkludere i de endelige søgninger.

Nøgleord 1: social media, Facebook, Twitter, Instagram, hashtag

Nøgleord 2: movement, protest movement, participatory culture

Søgningerne er således bygget op med udgangspunkt i de ovenstående nøgleord, der er kombineret på kryds. I reviewet har vi benyttet os af følgende databaser: Primo, ProQuest, Den Danske Forskningsdatabase og Academic Search Premiere. Disse er udvalgt med udgangspunkt i emnet og med rådgivning fra en bibliotekar fra Aalborg Universitetsbibliotek (AUB), som har indgående kendskab til databasernes funktioner. Under mødet med AUB fik vi ydermere nogle værktøjer til, hvordan vi kunne afgrænse vores søgninger og sikre et optimalt udbytte. Et eksempel herpå er vores søgning på - ("social media" OR Facebook OR Instagram OR Twitter) AND hashtag*. Parentesen betyder, at ét af ordene, ligegyldigt hvilket, skal være til stede i søgningen, hvilket OR også er med til at angive. AND angiver at hashtag* skal indgå i resultatet sammen med ét af ordene i parentesen. Stjernen giver os resultater på et ord, uanset hvordan det er bøjet. Citationstegnene laver en frasesøgning, hvor ordene, de omslutter, anvendes som ét ord, og vi undgår resultater, hvor kun social indgår, hvilket kan have stor betydning for relevansen af de resultater, søgningen bringer. Vi har ydermere valgt at begrænse søgningen i forhold til en række parametre for at få et så relevant resultatet som muligt. Søgningerne er derfor begrænset til peer reviewed artikler fra 2010-

2018, hvor søgeordene skal stå i abstractet eller beskrivelsen. Dette resulterede i mere præcise og overskuelige søgeresultater.

Rent metodisk har vi valgt at opsætte et excel-ark, hvori vi har struktureret vores fund af videnskabelige artikler baseret på søgeordsklyngerne (se bilag 1). Vi fandt, at mange søgninger gik igen på de forskellige databaser, men har alligevel valgt at notere dem, hver gang de har optrådt. Dette for metodisk at kunne dokumentere vores fremgangsmåde, men også som en bekræftelse på de udvalgte resultaters relevans. I vores ark har vi yderligere inddelt resultaterne baseret på relevans efter farverne rød, gul og grøn, hvor grøn er de mest relevante resultater og tættest på vores emne. Kategoriseringen benytter vi til at udvælge de endelige artikler, der skal indgå i literature reviewet.

Kategorier og opdeling

Da literature reviewet tjener flere formål, har vi valgt at kategorisere disse for at give et overblik (Ridley, 2008, s. 24). Vi har valgt at lave en overordnet opdeling således:

Felt	Teori og metode	Case
Giver os forståelse for og viden om feltet, men giver også et billede af, hvad der er lavet af forskning på området. Dette viser også eventuelle huller i forskningen, og hvordan vores speciale passer ind i den forskning, der allerede eksisterer på området (Ridley, 2008, s. 24).	Danner grundlaget for inspiration til teoretiske og metodiske tilgange til indsamling og behandling af vores empiriske materiale (Ridley, 2008, s. 24).	Giver os en overordnet forståelse af #MeToo som case. Da hashtagget #MeToo er et forholdsvist nyt fænomen i forskningssøjemed, foregår denne del af reviewet på Google og gennem nyhedsmedier, da der ikke findes forskning herom endnu. Dette foregår som en form for detektivarbejde, der skal hjælpe os til en større grundforståelse for casen og skabe overblik over denne.

Vi positionerer os således gennem vores literature review på baggrund af det indblik, vi får i eksisterende forskning. Hermed demonstrerer vi en viden om feltet, men også at vi indgår i en dialog med andre forskere inden for emnet (Ridley, 2008, s. 24).

Literature reviewet

Det videnskabelige felt omhandlende sociale medier og den rolle, som netop denne type af medier spiller i etableringen af sociale bevægelser, er relevant at beskæftige sig med i et forskningssøjemed, da de sociale

medier i dag spiller en fremtrædende rolle i etableringen af en lang række af sociale praksisser. Dette literature review har til formål at angribe dele af den eksisterende forskning på området, omhandlende hashtagget som et medierende middel til skabelse eller påvirkning af diskurser i samfundet. Vi tilsigter hermed at udbrede feltet for at kunne positionere os og legitimere vores placering heri.

Aktivism, Twitter og diskurser

Interessen for hashtag som middel for demokratisk medie-aktivism er forholdsvist stor, og vinklerne er mange. Sociale medieplatforme er i højere grad end tidligere blevet en del af sociale bevægelser kommunikative redskaber (Barker-Plummer & Barker-Plummer, 2018, s. 95). Således findes der en lang række eksempler på studier, der undersøger Twitter som et attraktivt og yderst brugbart medie til at starte og videreføre en social bevægelse. Dét, der skaber mulighederne for spredning af et budskab på Twitter, er platformens arkitektur, der tillader brugerne at gruppere, udsende, ændre eller svare på igangværende beskeder og samtaler på Twitter (Moscato, 2016, s. 5). Eksempelvis har tidligere studier beskæftiget sig med brugen af Twitter i sager om voldsofre (Clark, 2016) (Barker-Plummer & Barker-Plummer, 2018), racediskrimination (Kuo, 2018) (Ince, Rojas, & Davis, 2017), politivold (Bonilla & Rosa, 2015) og i protester mod den amerikanske finanssektor efter finanskrisen (Gleason, 2013).

Den potentielle styrke, som social platform, ligger i, hvordan netværkssklynger af mennesker kan sammenblandes, reagere og mobilisere sig for at forstærke meddelelser og budskaber til mere end bestemte individer og samfund (Kuo, 2018, s. 495-496). Sociale medieplatforme forekommer dermed ikke blot som mobiliseringsredskaber; de tilbyder et rum til skabelsen af nye diskursive retninger inden for et givet felt i samfundet. Disse nævnte studier har særligt beskæftiget sig med hashtagget som facilitator for offentlige diskursændringer, der bevæger sig fra de sociale medier og ud på andre platforme.

Hashtags som medierende middel til diskursiv ændring

Hashtagget er oprindeligt udviklet til at passe ind i en kommunikationsramme bestående af 140 tegn, hvilket betyder, at meddelelser skal formuleres kortfattet og præcist, så budskabet ikke går tabt. Hashtagget kan derfor benyttes til at forenkle komplekse meddelelser til en kompakt sætning, som er forståelig på tværs af kulturer (Kuo, 2018, s. 496). Tegnet har udviklet sig til et magtfuldt redskab inden for aktivisme, fordi det netop giver mulighed for at skabe klynger og danne netværk online på tværs af sociale medieplatforme. Hashtag-aktivism blev første gang introduceret som term i USA, da klummeskribent David Carr skrev om fænomenet i The New York Times i 2012 (Moscato, 2016, s. 3). Tegnet giver, i forbindelse med aktivistiske handlinger, kommunikatorer en mulighed for at strømline deres budskaber, fordi det tillader forskellige brugere at samle deres tweets omkring ét problem eller fokus. Dette illustrerer Bonilla

og Rosa (2015) i deres studie via kortlægning af hashtagget #Ferguson og andre hashtags, der relaterer sig til Black Lives Matter. Heri konstaterede de, at Twitters kommunikative netværksfunktion ikke kun fungerer som ressource i planlægning og koordinering, men som et diskursivt rum for dannelsen af andre narrativer om individer med en mørk hudfarve. Deres studie påviser, hvordan sociale medier kan tilbyde strategiske afsætningsmuligheder, og at man ved at deltage i det, de betegner som hashtag-aktivisme, kan fremtvinge en politisk temporalitet.

Rosemary Clark (2016) illustrerer i sit casestudie omhandlende hashtaggene #WhyIStayed og #WhyILeft, hvordan deltagerne benytter disse to hashtags til at sætte fokus på vold mod kvinder og imødegå ofre i disse sager. #WhyIStayed var med til at skabe en platform for ytringer for et bredt udsnit af befolkningen. Studiet argumenterer for, at denne institution af protest ville være druknet i en diskurs, der talte imod ofret, hvis ikke den var blevet etableret på Twitter. Platformen gjorde det muligt at eksponere #WhyIStayed i en sådan grad, at det blev en central referent for offentligheden, ikke kun for at forstå den volds-handling, som “WhyIStayed refererer direkte tilbage til, men til at opnå en forståelse for og sætte fokus på vold i hjemmet generelt. #WhyIStayed-protesten blev ligesom så mange andre onlineprotester (heriblandt #MeToo), fulgt op af en række andre hashtags, der var direkte afledt heraf, eksempelvis #EverydaySexism og #RapeCulturesWhen. Ligeledes viser Bernadette Barker-Plummer og David Barker-Plummer (2018), hvordan brugere benytter sig af hashtagget #YesAllWomen i kampen mod manipulation, angreb, chikanering, voldtægt og trusler mod kvinder. Studiet argumenterer for, at hashtagget først og fremmest fungerer som et sted for kollektiv identitet. Hertil argumenteres der for, at #YesAllWomen gennem forbindelser til og recirkulationer på andre platforme og medier også fungerede som en offentlig protest eller dagsorden med indflydelse på den offentlige diskurs, der rækker ud over Twitter. Studiet påviser, at moderne feminister bruger digitale medier, i dette tilfælde Twitter, til at opnå mange af de samme diskursive mål for vidensopbygning og kritik. – Mål, der tidligere er opnået ved brug af mere traditionelle kommunikative strategier.

Hvis man betragter de nævnte studier, indikerer de, at de kommunikative handlinger, eksempelvis brugen af hashtags, benyttes til at understøtte politiske handlinger i samfundet, men hashtagget tjener også som politisk handling i sig selv. Kvinder udøver en indflydelse på en diskursiv praksis gennem brugen af digitale platforme som medierende midler. Dette udmønter sig i en modstand i en i forvejen eksisterende undertrykkende praksis, kritisk refleksion over egne erfaringer samt dannelse af nye rammer, der taler ind i en kollektiv bevidsthed (Barker-Plummer & Barker-Plummer, 2018, s. 97). Studierne, der er præsenteret heri, er alle eksempler på, hvordan hashtags benyttes til at demonstrere en uret i samfundet, reartikulere en eksisterende diskurs eller til at fremme politiske forandringer.

Traditionelle medier og onlinemedier

Som de ovenstående eksempler påviser, har hashtagget udviklet sig fra dets oprindelige formål (Scott, 2015). Således fungerer hashtagget nu også som en fortolkningsguide af indholdet i et tweet, hvori hashtagget anvendes (Scott, 2015, s. 8). Hashtagget fungerer ydermere som facilitator for sociale bevægelser, og det opnår viral synlighed og symbolsk magt i offentligheden (Wang, Liu, & Gao, 2016, s. 862). I Derek Moscatos (2016) studie beskæftiger han sig netop med, hvordan traditionelle medier formidler aktivistiske handlinger på de sociale medier, herunder Twitter, og hvordan denne aktivisme i sidste ende kan have en indflydelse på den offentlige og politiske agenda. I et casestudie omhandlende #IdleNoMore-bevægelsen undersøger han, hvordan hashtag-aktivister kan reartikulere debatter om offentlig og økonomisk politik i medierne og derigennem skabe en ændring i den offentlige opfattelse.

Rosemary Clark betoner i sit studie, hvordan sociale medier, i dette tilfælde Twitter, tilbyder aktiv deltagelse, til såvel brugere, der kan relatere direkte til #WhyIStayed, som til øvrige brugere, der indirekte påvirkes af hashtaggets spredning på Twitter. Studiet påviser, at hashtagget ikke blot skabte opmærksomhed om sagen; det skabte samtidig mulighed for, at ofre for vold kunne styrkes med materielle ressourcer i form af krise-hotlines og krisecentre. Nyhedsmedierne forstærkede også bevægelsens budskab. Det var ikke kun de populære nyhedswebsteder, der tilbød et redaktionelt rum og dækkede #WhyIStayed-bevægelsen. Den amerikanske internetavis Huffington Post udførte en ekstrem markering af legitimeringen af #WhyIStayed, da de udgav en interaktiv serie af historier, der dækkede den øverste halvdel af deres hjemmeside og fremhævede fortællinger fra seks kvinder, der havde været udsat for vold i hjemmet (Clark, 2016, s. 798).

Udover at have etableret en feministisk diskurs omhandlende voldtægt, overgreb, sexchikane og ulighed på Twitter influerede #YesAllWomen også den politiske sfære, herunder andre hashtags, blogs, traditionelle medier, online medieplatforme og øvrige digitale platforme. Dette er med til at cementere hashtagget som en funktion til at protestere offentligt og var med til at sparke debatten om vold mod kvinder i gang (Barker-Plummer & Barker-Plummer, 2018, s. 107). Studiet viser, hvordan hashtagget #YesAllWomen direkte eller indirekte affødte andre hashtags såsom #NotAllMen, #YesAllMen og #YesAllPeople, der blev benyttet i samspil hermed (Barker-Plummer & Barker-Plummer, 2018, s. 108). Ligeledes tiltrak #YesAllWomen de traditionelle mediers opmærksomhed, da protesten blev dækket af USA's nyhedsmedier og den internationale presse. #YesAllWomen fungerede derfor som en effektiv offentlig protest, der påvirkede debatten, der eksisterer ud over Twitter. Samtalen om #YesAllWomen og dens centrale argumenter blev spredt fra Twitter ind i andre diskursive sfærer gennem andre brugere, der benyttede hashtagget i ofte oppositionelle hashtag-samtaler, gennem bloggeres brug og videreformidling af hashtag-

get samt gennem fokus fra hovedsageligt kvindelige journalister, der så nyhedsværdien i #YesAllWomen (Barker-Plummer & Barker-Plummer, 2018, s. 114).

Hashtaggets indflydelse på spredning af information kan variere baseret på tweetets kontekst. Eksempelvis har aktivister anvendt mere strategiske hashtag-kombinationer, hvor de har benyttet sig af hashtag-klynger bestående af heterogene hashtags. Det gælder f.eks. i relation til Occupy Wall Street Movement, der brugte Twitter meget aktivt til at distribuere utilfredshed med den økonomiske ulighed i USA samt opbygge en opposition mod erhvervslivets politiske magt (Wang et al., 2016). Ydermere anvendtes disse hashtag-klynger til at mobilisere forskellige sociale netværk på tværs af landegrænser, herunder indflydelsesrige aktører såsom offentlige figurer.

Bottom-up og top-down

Hashtagget fungerer dermed som et medierende middel i forsøget på at sprede en diskurs online på tværs af øvrige onlineplatforme og ud i den offline sfære – den går viralt. 'At gå viralt' definerer Nahon og Hemsley således:

“a social information flow process where many people simultaneously forward a specific information item, over a short period of time, within their social networks, and where the message spreads beyond their own (social networks) to different, often distant networks, resulting in a sharp acceleration in the number of people who are exposed to the message.”

(Nahon & Hemsley, 2013, s. 16)

Denne form for viralitet tilbyder Twitter i kraft af platformens arkitektur. Således er det muligt, at budskaber spredes i en brugers sociale netværk og samtidig deles til distancerede netværk, der bliver eksponeret af et givent tweet. Foruden de ovenstående karakteristika argumenterer Nahon og Hemsley for, at der findes to mekanismer i denne spredning af indhold: en bottom up-proces, der iværksættes, når indhold spredes viralt af individuelle personer eller organisationer, og en top down-proces, hvor indhold spredes viralt ved hjælp af magtfulde gatekeepers såsom de traditionelle medier eller indflydelsesrige aktører, eksempelvis offentligt kendte (Nahon & Hemsley, 2013, s. 140). De indflydelsesrige aktører kan være med til at maksimere den offentlige omtale af et givent budskab, fordi det spredes til en større række af brugere (Pang & Law, 2016, s. 60).

I bottom up-processen er to faktorer essentielle for at kunne skabe noget indhold, der kan gå viralt. Budskabet i et opslag er afgørende for, om andre brugere ønsker at dele det med deres netværk. Synlighed og

relevans vægtes højt, når en bruger vurderer, om han eller hun ønsker at dele budskabet. Jo mere synlighed budskabet har i forvejen, og jo større relevans det har for den enkelte og for offentligheden generelt, des større chance er der for, at budskabet bliver delt. Den anden faktor, der har indflydelse på et opslags viralitet, er strukturen på de netværk, som en bruger indgår i på en platform. Disse kan være med til at sætte begrænsninger eller skabe muligheder som følge af regler og praksisser, der gør det muligt at regulere brugernes opførsel på platformen (Nahon & Hemsley, 2013, s. 140). Hashtagget er her et særligt godt værktøj til at skabe viralitet, fordi det tillader brugerne at deltage i og observere decentraliserede samtaler på Twitter. Hashtagget forstærker chancen for synlighed på en platform som Twitter, da et tweet bliver mere søgbart efterfølgende.

Metodiske tilgange i forskningen

I vores undersøgelse af feltet har det særligt været den kvantitative tilgang til indsamling af empiri, der har været fremtrædende. Mange af studierne har benyttet sig af programmerings-applikationer, der kan indsamle store mængder af data såsom API, Sifter, JSON m.m. (Wang, Liu, & Gao, 2016), (Chae, 2015), (Ince, Rojas, & Davis, 2017). Dette giver et stort empirisk datasæt, og disse studier kan betegnes som studier, der baserer sig på big data. API kan eksempelvis give adgang til et stort dataarkiv, men det kan være komplekst at benytte denne datamængde i analytisk øjemed, da data ofte er ustruktureret og beriget med en række parametre, som ikke er relevante i en given kontekst (Chae, 2015, s. 249). I artiklen *Hash-tags-based topic evolution in Social media* af Md. Hijbul Alam, Woo-Jong Ryu og SangKeun Lee udvikles en model, der adskiller hashtag-klynger fra den tilhørende tekst. Dette er for at se udviklingen over tid. Et hashtag er konstant, men det er den tekst, det tilhører, sandsynligvis ikke. Ved at holde teksten adskilt fra hashtags kan de analytisk se, hvordan de bestemte klynger af hashtags påvirker teksten over tid. Undersøgelsen er interessant, hvis formålet er at se på udvikling over tid. Dog er vi mere interesseret i at arbejde kvalitativt og undersøge diskurser og forandringer herigennem.

Kvalitative metoder

Flere artikler har andre kvalitative tilgange til indsamling af empirisk materiale i relation til hashtags og bevægelser. Wikström (2014) bidrager med lingvistisk arbejde om Twitter med fokus på tæt kvalitativ analyse af sprog. I de fremlagte data fremvises hashtags som komplekse, multifunktionelle sproglige indretninger til blandt andet at strukturere information, spille spil og interagere i refleksive meta-kommentarer; Pang & Law (2016) undersøger virkningen af indholdsfunktioner og brugen af tre typer af visuel retorik, herunder de tre appelformer: logos, etos, og patos, i re-tweets; Bonilla & Rosa (2015) kombinerer lingvistisk antropologi og social movement research til at undersøge semiotikken i digitale protester; Wang et al. (2016) benytter netværksanalyse til at identificere populære hashtag-typer og afdække co-forekomster, f.eks. ved at lokalisere og analysere hyppigt samoptrædende hashtags. Hertil benyttes

også en komparativ analyse af, hvordan typer af virale hashtags kan spille forskellige roller afhængigt af de forskellige bevægelsescykluser.

Diskursiv tilgang til behandling af data

Ud over et fokus på dataindsamlingsmetoder finder vi det relevant at undersøge analytiske metoder til behandling af den genererede data. Flere af studierne benytter sig af diskursteori og metode til undersøgelsen af hashtags i forbindelse med bevægelser og eller aktivisme: Scott (2015) benytter Bayms syv koncepter af medieret kommunikation til at analysere specifikke diskursive betingelser, hvortil samtalepartnere kommunikerer, når de bruger Twitter; Barker-Plummer & Barker-Plummer (2018) benytter kritisk diskursanalyse til at analysere #YesAllWomen og til at spore dets interaktioner med andre diskurser som nyhedsmedier og blogs; Clark (2016) framer hashtag-feminisme som en forlængelse af bevægelsens historisk forankrede diskursive taktik; Nien et al. (2017) benytter Laclau og Mouffe (1985) og deres *ækvivalenskæder*. Det er en diskursiv formation om, hvordan hver kæde er anderledes, og hvordan kæderne arbejder sammen for at modsætte sig *hegemoni* (fjender). Resultatet viser, at sociale medier er ved at opbygge sociale netværks-forbindelser mellem aktivister gennem opbygningen af ækvivalenskæder; Kuo (2018) bruger kritisk diskursanalyse og netværksanalyse og analyserer, hvordan hashtaggene #NotYourAsianSideKick og #SolidarityisforWhiteWomen cirkulerer diskurs på tværs af netværksbaserede online-offentligheder indenfor og udenfor Twitter.

Vores placering i feltet

De nævnte studier, herunder #MeToo-casen, er gode eksempler på, at hashtagget som kommunikativ strategi ikke kun tjener som støtte til politiske handlinger, men i høj grad også er politiske handlinger i sig selv. Således benytter nogle aktører sociale medieplatforme til at gøre det diskursive arbejde, når det kommer til en ændring eller etablering af en diskursiv praksis i samfundet. Vi har gennem nærværende literature review beskæftiget os med mange interessante studier omhandlende feltet, hvortil man kan argumentere for, at nogle af de ovenstående begivenheder, på sin vis, har været med til at bane vejen for #MeToo. Vi finder det diskursive felt inspirerende og kan ud fra et grundigt forarbejde konkludere, at der i skrivende stund ikke findes casestudier med samme videnskabelige fokus, der beskæftiger sig med #MeToo-casen. Vi finder ej heller studier, der benytter sig af neksusanalysen til at undersøge feltet.

Med det ovenstående in mente rejser der sig en række spørgsmål omkring hashtagget #MeToo og udviklingen heraf. Det interessante for os ligger i, hvordan et hashtag som #MeToo har cirkuleret ud over Twitter til andre sociale medier, digitale platforme, nyhedsmedier m.m. samt i offentlige, offline rum, og hvordan det herigennem har cirkuleret gennem en række etablerede diskurser i samfundet. Det, vi særligt

finder interessant, er cirkulationen fra USA, hvor hashtagget har sin oprindelse, til et land som Danmark, hvor det har influeret på en lang række diskursive praksisser.

Case: #MeToo

Da #MeToo er en forholdsvis ny bevægelse, er der ikke lavet mange forskningsartikler herom, hvilket giver os mulighed for at bidrage med forskning om præcis denne bevægelse. Desuden skriver vi os ind i noget, der er yderst relevant, og som foregår, mens vi undersøger det. Den viden, vi har om casen #MeToo, stammer således fra diverse nyhedsmedier og Google. Vi finder det relevant at starte den historiske gennemgang i USA, da termen *sexual harassment* har sin oprindelse her, hvorefter vi anskuer brugen af selvsamme term i en dansk kontekst, da specialet afgrænser sig hertil.

#MeToo bevægelsen har startet en 'tsunami' af beretninger på sociale medier, i traditionelle medier og i det hele taget i den daglige tale og diskurs (Proulx, Pepper, & Schulten, 2018). 'Me Too'-frasen har sin oprindelse i USA helt tilbage til 2006, hvor aktivisten Tarana Burke opfordrede kvinder til at vise solidaritet med hinanden med hovedfokus på seksuel chikane. Hashtagget gik viralt i 2017, da skuespiller Alyssa Milano brugte det til at støtte vennen Rose McGowan, som var blevet seksuelt chikaneret af Harvey Weinstein. Hun skrev i et tweet den 15. oktober 2017:

Figur 3: Alyssa Milanos tweet

Tweetet fik over 60 tusinde reaktioner. Tarana Burke har selv udtalt til magasinet TIME, at det er vigtigt at sætte fokus på disse historier:

"Sexual harassment does bring shame. And I think it's really powerful that this transfer is happening, that these women are able not just to share their shame but to put the shame where it belongs: on the perpetrator."

(Borge, 2018).

Seksuel chikane historisk set

Seksuel chikane er langt fra et nyt emne og har haft flere bølger af opmærksomhed over de sidste årtier. For at blive klogere på emnet skal vi cirka 50 år tilbage, hvor termen '*sexual harassment*' opstod i USA (Green, 2017). I nedenstående belyser vi kun markante og skelsættende begivenheder og sager.

I **1970'erne** skete der forandringer på det amerikanske arbejdsmarked, idet stadig flere kvinder kom i arbejde. Derfor skete der også en kulturel forandring. Sexual harassment blev opfundet af kvindelige aktivister på Cornell Universitet i 1975 for at forsvare Carmita Wood, som var en administrativ assistent på universitetet. Wood havde været nødsaget til at opsige sit job efter gentagne seksuelle tilnærmelser fra sin chef, hvortil hun blev nægtet arbejdsløshedsfordele fra universitetet (Green, 2017). Gruppen af kvindelige aktivister søgte juridisk hjælp og organiserede en protest for at forsvare Wood. The New York Times bragte historien under overskriften "Women Begin to Speak Out Against Sexual Harassment at Work", hvortil artiklen citerede Lin Farley: "*Sexual Harassment of Women in their place of employment is extremely widespread. It is literally epidemic.*" (Proulx, Pepper, & Schulten, 2018).

På trods af kampagnes succes tabte Wood sagen, og søgsmålene mod hendes chef blev ignoreret. Lin Farley skrev efterfølgende bogen "*Sexual Shakedown: The Sexual Harassment of Women on the Job*" og satte fokus på problemstillingen i offentligheden (Proulx, Pepper, & Schulten, 2018).

I **1977** bragte Ms. Magazine en artikel om emnet. Forsiden afbildede en chef, som upassende gramsede på sin kvindelige medarbejder, hvilket var illustreret med dukker (Green, 2017). På dette tidspunkt var sexual harassment ikke en term, der brugtes ofte, og den var heller ikke defineret i diskriminationsloven. Artiklen afslørede en stribe af skumle historier om kvindelige ansatte, der var blevet seksuelt krænket af deres mandlige overordnede. Yderligere henviste artiklen til en undersøgelse, som påpegede, at 88 % af kvinder påstod at have oplevet chikane på arbejdspladsen på tværs af faggrupper. Forfatteren af artiklen udtalte: "*What we have so far seen is only the tip of a very large and very destructive iceberg.*" Senere rapporterede TIME, at omkring 18 millioner amerikanske kvinder var blevet udsat for sexual harassment på arbejdspladsen i 1979 og 1980 (Green, 2017).

I **1980**, tre år efter at være blevet den første kvinde i The Federal Equal Employment Opportunity Commission (EEOC), hjalp Eleanor Holmes Norton med at udforme de første sæt retningslinjer med henblik på at definere '*sexual harassment in the workplace*' som en term for diskriminerende handlinger, der udgjorde brud på fundamentale borgerrettigheder (Green, 2017). De nye bestemmelser omhandlede seksuel intimidering eller anden seksuel handling såsom at kreere et fjendtligt arbejdsmiljø, eksempelvis tilbuddet om forfremmelse til gengæld for seksuelle ydelser. Dette går under 'Title VII of the Civil Rights Act of 1964', som desuden omhandler diskrimination på baggrund af race, farve, religion, køn og national oprindelse (Green, 2017).

I **1986** nåede den første sexual harassment-sag USA's Højesteret som stadfæstede sexual harassment på arbejdspladsen som en ulovlig handling. Dette skulle hjælpe ofre med at identificere et fjendtligt arbejdsmiljø samt at søge erstatning (Green, 2017). I 1991 kom Anita Hill i mediernes søgelys med en sag om sexual harassment, fordi hendes overordnede gentagne gange havde chikaneret hende. Han nægtede sig skyldig. Retssagen blev sendt på nationalt tv, hvor Anita Hill vidnede foran en hvid, mandlig jury. Forsvareren portrætterede hende som en sexbesat kvinde, der var påvirket af desillusionerede fantasier og undlod at udspørge relevante vidner (Green, 2017). Hun tabte sagen, men over de næste fem år fordobledes sagerne omhandlende sexual harassment, hvor antallet af kvinder, der vandt sagerne tredobledes. I 1992 var der rekordmange kvinder, der blev valgt til Kongressen, hvorfor medierne gav det overskriften 'kvindernes år'. Anita Hill udtaler i dag, at fremskridt i forhold til seksuel chikane skal måles i årtier og ikke i dage. Hun mener, vi bliver nødt til at huske, hvor vi startede, da vi bygger en samtale, som startede i 1970'erne. Det er ikke en dialog, der bliver konkluderet om, ej heller afsluttet på kort tid (Green, 2017).

I **1998** blev en sag om '*same-sex harassment*' bragt for retten. I denne sag blev det fastslået, at den gældende lovgivning også gjaldt, når det handlede om chikane overfor samme køn (Green, 2017).

I **2016** sagsøgte Grentchen Carlson sin chef på FOX News, da hun blev fyret efter at have afslået hans seksuelle tilnærmelser (Proulx, Pepper, & Schulten, 2018). Hun valgte trods stor risiko for fremtidig karriere og omdømme at gå offentligt med sagen. Hun vandt sagen, hvilket udløste en erstatning og en sjælden undskyldning. Dette resulterede i en bølge af kvinder, der sagsøgte mænd i magtpositioner for seksuel chikane, og som bragte sagerne ud i offentligheden (Proulx, Pepper, & Schulten, 2018). En af måderne, hvorpå firmaer prøver at 'dække' over problemet, er ved at få parterne til at indgå en privat aftale uden om retssystemet. Oftest bliver ofret betalt en erstatning, som dog kommer med en betingelse om, at disse ofre ikke må tale om oplevelsen. Grentchen Carlson udtaler:

“It’s always more difficult, when the sexual harassers are in a higher position of power [...] We really aren’t helping push society forward, because nobody is hearing about these cases. It’s a secret preceding. So many times, well almost all times, society does not find out how prevalent sexual harassment is in the workplace.”

(Proulx, Pepper, & Schulten, 2018)

I oktober **2017** blev filmproducer Harvey Weinstein anklaget for seksuelt at have chikaneret flere kvindelige medarbejdere og skuespillerinder. Denne nyhed startede en bølge af tilsvarende anklager mod magtfulde mænd i Hollywood, statslige personer samt politikere i medierne. Sagen om Harvey Weinstein startede således den virale #MeToo bevægelse, der oprindeligt er afledt af Alyssa Milanos tweet. TIME udnævnte “The Silence Breakers”, som er de individer, der inspirerede det nationale opgør med sexual harassment som ‘Person of the Year’. TIMEs nye kønsredaktør, Jessica Bennett, skriver:

“In the weeks since The New York Times and The New Yorker first broke stories of the Hollywood producer Harvey Weinstein’s decades-long abuse of women he worked with, the hashtag #MeToo has exploded on social media as a vehicle for women to share their stories. For perhaps the first time in history, powerful men are falling, like dominos, and women are being believed. But the #MeToo moment has become something larger: a lens through which we view the world, a sense of blinders being taken off.”

(Proulx, Pepper, & Schulten, 2018)

Fra USA til Danmark

Ligestilling og kvinder på arbejdsmarkedet i Danmark

Efter kvinderne fik stemmeret i 1915, vedtog Rigsdagen flere skelsættende ligestillingslove såsom ligestillingslovene i 1919 samt loven om kvinder og mænds lige adgang til stillinger i det offentlige. Dette gav i højere grad kvinderne adgang til arbejdsmarkedet. I 1970’erne opstod flere feministiske bevægelser såsom Rødstrømpebevægelsen. Disse bevægelser fokuserede i høj grad på, hvordan de stereotype kønsroller forstærkedes gennem opdragelse og uddannelse. Det øgede fokus på kønsroller og kvinden på arbejdsmarkedet medførte, at FN i 1980 dannede en konvention (CEDAW), der har til formål at beskytte kvinder i hele verden mod enhver form for diskrimination (Dansk Kvindesamfund, u.å.).

Fænomenet seksuel chikane har formodentlig altid eksisteret, men dukkede som sagt op som begreb i USA i 1970'erne. I Danmark blev termen en del af den offentlige debat i midten af 1980'erne (Borchorst & Agustin, 2017, s. 11-12). Også i Danmark var det stigende antal kvinder på arbejdsmarkedet og den nye kvindebevægelse en medvirkende faktor for at sætte fokus på problemet. I Danmark var det først og fremmest EF-initiativer, som satte emnet på den politiske dagsorden, hvilket også udløste forskellige politiske initiativer og med tiden lovgivning på området. Dette tog, ligesom i USA, afsæt i tilgangen til seksuel chikane som kønsdiskrimination og blev således også defineret som et ligestillingsproblem men også som et arbejdsmiljøproblem. Flere eksperter mener, at seksuel chikane er en måde at udøve magt over for andre på og udspringer således af magt-dynamikker i højere grad end i et seksuelt behov eller forsøg på flirt, hvilket også bekræftes af Arbejdstilsynets pjece 'Et godt psykisk arbejdsmiljø – Forebyg seksuel chikane'. (Borchorst & Agustin, 2017, s. 11-12).

#MeToo

#MeToo nåede hurtigt til Danmark, hvor kvinder også delte deres beretninger i stor stil. I Norge og Sverige underskrev hundredvis af skuespillere i efteråret et opråb mod overgreb og krænkelse i filmindustrien, hvilket spredte sig til mange andre brancher. Hertil kommer sagen om filmselskabet Zentropa her i Danmark, hvor historier om seksuel chikane og ydmygelse på daglig basis fik flere kvindelige ansatte til at stå frem (BT, 2018).

I januar 2018 lanceredes en kampagne ved navn *Time's Up*, som 300 kvinder fra den amerikanske filmbranche står bag. *Time's Up* er en reaktion på hele #MeToo-bølgen, og et dansk manifest bærer samme navn, hvor godt 1100 kvinder og mænd i den danske film- og scenekunstbranche skrev under. Manifestet kræver et opgør med sexisme, krænkelse og overgreb i den danske branche. Desuden ønsker de et farvel til 'tavsedskulturen og de patriarkalske strukturer' i branchen (Sjørvad, 2018). Manifestet er en reaktion på over 500 vidnesbyrd om seksuel chikane og overgreb, som er delt i en hemmelig Facebook-gruppe for kvinder i den danske film og scenekunstbranche (Sjørvad, 2018).

Tidslinje

Vi har ud fra vores undersøgelse af feltet skabt en tidslinje over væsentlige begivenheder og overskrifter. Da #MeToo er gået viralt, findes der mange forskellige begivenheder på tværs af lande. Da dette er noget omfattende og ikke nødvendigvis ville give et overskueligt overblik, har vi valgt at begrænse os til USA og Danmark. USA, fordi casen starter og udvikler sig her; Danmark, fordi det er det samfund, vi er en del af, og det er her, vi i sidste ende vil undersøge diskursive forandringer.

For at indsamle viden til denne tidslinje har vi samlet relevante artikler fra Google ud fra forskellige søgeord (bilag 2). I søgningen fandt vi, at flere netaviser har lavet temaer om MeToo samt egne tidslinjer over bevægelsens udvikling. Dette gælder blandt andet Politiken, som har opsat en side, hvor alle MeToo overskrifter, der er produceret af Politiken, samles på en tidslinje, som starter i oktober 2017 og løbende opdateres med de nyeste overskrifter. Flere amerikanske medier har gjort det samme, heriblandt The New York Times, som har lavet en undervisningsside omhandlende MeToo og kønsdebat historisk set (bilag 2). Tidslinjen er således udarbejdet med udgangspunkt i disse og suppleret med andre relevante kilder. Tidslinjen har hovedsageligt taget udgangspunkt i overskrifter, da der kan argumenteres for, at disse sætter en bestemt dagsorden, og at overskriften må være essensen af pågældende artikels indhold. Formålet med tidslinjen er at give et indblik i MeToo-bevægelsens omfang og udvikling, samt hvad denne har af født af debatter, omtale og konsekvenser. Tidslinjen kan tilgås i bilag 3.

Dataindsamling

Metodisk tilgang

I nærværende speciale beskæftiger vi os med digital empiri, hvilket indebærer indsamling af datamateriale fra nettet til at kunne sige noget om “sociale og kulturelle processer uden for det digitale element” (Birkbak & Munk, 2017, s. 27). Denne metode går dermed godt i spænd med den medierende diskursanalyse to diskursopfattelser: diskurs med lille og stort d, da eksempelvis samlingen af tweets (diskurs med lille d) også danner grundlag for at kunne sige noget om samfund og kultur, der reproduceres gennem disse (diskurs med stort D). Da vores empiriske materiale kan siges at være digitalt født eller digitaliseret, indebærer det en række metodiske overvejelser i forbindelse med indsamlingen heraf. Det digitalt fødte empiriske materiale er – som ordet måske antyder – skabt på nettet, mens det digitaliserede materiale er tilpasset hertil efter dets udarbejdelse (Birkbak & Munk, 2017, s. 29).

Når man gør brug af digitale værktøjer til indsamling af digital empiri, er det samtidig nødvendigt at være bevidst om, at disse værktøjer har en indflydelse på den empiri, man præsenteres for. Eksempelvis kan et ‘trending’ hashtag på Twitter såvel skyldes brugernes anvendelse heraf som Twitters algoritmer, der har en indflydelse herpå. Når man beskæftiger sig med digital data og særligt data, der er genereret fra sociale medier, arbejder man med et stort datasæt, hvilket også er tilfældet i vores arbejde med feltet omhandlende #MeToo. I vores induktive tilgange til den store datamængde lader vi dermed empirien være styrende for at finde mønstre heri. Digitale metoder berører mange forskellige discipliner, herunder virtuel etnografi også kendt som internetetnografi, der beskæftiger sig med, hvilke kulturer der opstår på sociale medier (Birkbak & Munk, 2017, s. 63). I det følgende vil vi redegøre for internetetnografien som metode til indsamling af empiri.

En etnografisk tilgang til indsamling af empiri

Betegnelsen internetetnografi dækker over en etnografisk forskningstilgang, der foretages online, enten på internettet eller ved hjælp af øvrige digitale teknologier (Larsen, 2018, s. 203). Når man som forsker gør brug af den etnografiske metode på internettet, har man til hensigt “[...] at følge samtaler, at finde de steder online, hvor der foregår interaktion, og hvor fællesskaber udfoldes, at indfange data, at analysere dem og at se efter fællestræk og tematikker i relation til det konkrete undersøgelsesfelt” (Larsen, 2018, s. 203). Vi lader os inspirere af internetetnografien, da vi i specialet søger at opnå en forståelse for sociale praksisser online, herunder menneskers interaktion på eller via internettet. Da vi anvender sociale netværkssider, såsom Twitter, anser vi det som nødvendigt, at vi selv, som forskere, også er til stede på disse netværkssider for at opnå en forståelse for de relationer, der eksisterer i de praksisser, som vi finder inte-

ressante at studere. Dette stemmer godt overens med Scollon og Scollons tilgang til måden, hvorpå man opnår indsigt i sit felt i analysens første fase “[...] *a nexus analysis is an ethnographic methodological strategy which begins by placing the discourse analyst within what we might call (...) a zone of identification*” (Scollon & Scollon, 2004, s. 9). Man skal som forsker i videst muligt udstrækning forsøge at lade sine forskningsaktiviteter fusionere med sine deltagelsesaktiviteter for at opnå indsigt i diskurserne i et NoP.

Flere har beskæftiget sig med internetetnografi under andre betegnelser. Sociologen Christine Hine beskrev i sin bog *Virtual Ethnography* (2000) muligheden for at benytte internettet til kvalitativ forskning, og Robert Kozinets beskrev i 1997 netnografi som metode til indsamling af data om forbrugeradfærd på internettet (Larsen, 2018, s. 206). Begge tilgange er afledt af den klassiske etnografiske forskningstradition. Både Hine og Kozinets beskriver i deres bøger, hvordan etnografi, der er internetbaseret, handler om at undersøge i forvejen eksisterende kommunikation og interaktion online (Larsen, 2018, s. 207).

Internettet er i høj grad blevet en del af vores hverdagspraksis, og meget af den kommunikation, der foregår mellem mennesker, distribueres gennem et onlinemedium. Derfor finder vi det også relevant at undersøge, hvordan en given praksis, der har sin oprindelse på ét socialt medie, cirkulerer mellem øvrige medier, både sociale og digitale, og det øvrige samfund offline.

Den sidebaserede- og multi-sitede tilgang

Den internetbaserede tilgang inden for etnografien handler i høj grad om at benytte i forvejen eksisterende kommunikation mellem de implicerede parter i en given praksis – ligegyldigt om det er en-til-en-kommunikation eller en-til-mange. Der findes to overordnede etnografiske tilgange i relation til internettet (Larsen, 2018, s. 209). Den første er den sidebaserede tilgang, hvor forskeren tager udgangspunkt i én bestemt netværksside eller teknologi og herunder det onlinefællesskab, der eksisterer heri. Den anden tilgang er multi-sitet, der er opstået som en konsekvens af, at internetpraksisser i højere grad end tidligere udfolder sig på tværs af netværkssider og sociale medier (Larsen, 2018, s. 211). Når man arbejder med den multi-sitede tilgang, kan det være svært at begrænse sine data, da mulighederne for at forfølge sit NoP kan synes uendelige. Det kan derfor være nødvendigt at lade sig begrænse af pragmatik og lade sin problemformulering eller undren være styrende for, hvordan indsamlingen af empiri skal håndteres (Larsen, 2018, s. 211).

Hine udtrykker, at det er vigtigt at have fokus på flow og forbindelser i sin forskning frem for at søge på bestemte lokationer eller sider online. Således foretager man det, der kaldes for *snowballing*, hvor det er

eksisterende data, der fungerer som afsæt for, hvad forskeren skal rette sin opmærksomhed mod som det næste for at opnå en zone of identification. I nærværende speciale er det ét enkelt tweet på Twitter, der kan siges at have fremprovokeret en snowballing-effekt, hvor tweetets budskab er blevet spredt på tværs af platforme – online såvel som offline i et såkaldt polyfokalt rum (Larsen, 2014, s. 157).

Internetetnografien lægger i høj grad op til, at forskeren inddrager egne erfaringer i undersøgelsen af feltet, herunder interaktionen med de teknologiske værktøjer og platforme, vi benytter. Som Scollon og Scollon udtrykker det, kræver den etnografiske metode “[...] *active participation in the lives and actions with the people in which one is interested and seeks to enlist their interest and involvement in the collaborative analysis of the issues being studied.*” (Scollon & Scollon, 2004, s. 13). Således er det væsentligt, at vi som forskere befinder os på de platforme, som vi studerer – for at opnå en forståelse af platformenes opbygning, normer og brug af de funktioner, der eksisterer herpå. Ydermere er det nødvendigt at være en del af den eller de platforme, der studeres, for at opnå en forståelse af interaktionsordenen mellem deltagerne.

Når man beskæftiger sig med internetetnografi skal forskeren tage stilling til, hvorvidt man skal udføre deltagende eller passiv observation af sit undersøgelsesfelt. Længden på undersøgelsesperioden kan være afgørende for, hvor meget man som forsker vil deltage i den praksis, man undersøger. Ifølge den amerikanske antropolog James Spradley findes der fem forskellige grader af deltagelse inden for etnografien: *non participation*, *passive participation*, *moderate participation*, *active participation* og *complete participation* (Spradley, 1980, s. 58). Hvis man tager udgangspunkt i disse fem former for deltagelse gør vi brug af den moderate deltagelsesform, da vi balancerer mellem deltagelse i feltet og observation af selvsamme. Dette kunne eksempelvis bestå i observation af feltet samt deltagelse heri i form af egen brug af mediet eller interaktion med implicerede deltagere i praksissen (Spradley, 1980, s. 58).

Feltnoter

Feltnoter benyttes i etnografien til at fastholde refleksioner og iagttagelser (Larsen, 2018, s. 222). Vi betragter blandt andet den store mængde af screenshots, billeder taget af hele eller dele af computerens skærm som feltnoter. Alle screenshots har vi arkiveret i mapper og opdelt i kategorier, alt efter hvilke platforme de er genereret fra. De screenshots, som udgør dele af vores dataarkiv, har vi taget med henblik på at observere hashtagget #MeToo's anvendelse af brugere på sociale medieplatforme. Således har vi kunnet opnå en forståelse af hashtaggets brug, både kontekstuel, men også hvordan anvendelsen af det har forandret sig over tid. Brugen af screenshots i forskningsøjemed er forbundet med en række forskningsetiske spørgsmål, som man bør tage i betragtning, når man blandt andet benytter screenshots af per-

sonlige opslag som empiri (Larsen, 2018, s. 224). Foruden screenshots har vi dokumenteret vores observationer gennem nedskrevne feltnoter. Disse feltnoter er primært foretaget i neksusanalysens første fase, hvor vi har arbejdet med indsamling af empirisk materiale til brug i navigationsfasen. Vi har nedfældet vores tanker i forbindelse med indsamlingen af data, både i forhold til, hvilke fund vi har gjort os, men også med henblik på at kunne dokumentere vores metodiske fremgangsmåde i forhold til valget af det endelige empiriske materiale.

Indsamling af specialets empiriske materiale

I dette afsnit vil vi påvise vores metode til indsamling af empiri, som skal lede frem til det endelige dataarkiv. Gennem denne proces kan vi metodisk vise, hvordan vi går fra en undren til en konkret problemformulering, og med udgangspunkt i vores dataarkiv vil vi i neksusanalysens anden fase navigere i dette i henhold til slutteligt at kunne besvare vores problemformulering. Vores forståelse af data lægger sig op ad Tim Rapleys udlægning af datagenerering, som udmønter sig i mange forskellige typer af kilder. Han beskriver data således:

“For me, all these materials are ‘my data’. Or rather, as I prefer it, all these materials make up my archive. This archive, combined with conversations with the research team, friends, strangers, watching television, listening to the radio, reading novels, et cetera, et cetera, and most importantly, bolts from the blue (often over a large cup of coffee), enable the production of specific research findings and papers.”

(Rapley, 2007, s. 3)

Udlægningen af, hvad data kan bestå af, går fint i spænd med vores metodiske tilgang til feltet, hvor vi netop engagerer os og lader empirien være styrende for at kunne opnå en *zone of identification*. De data, som vi genererer på baggrund af vores engagement i feltet, har vi til hensigt at samle i et dataarkiv. Denne proces beskriver Rapley således:

“Rather than just think about “generating data”, in any narrow sense, you [...] need to think about generating or producing an archive – a diverse collection of materials that enable you to engage with and think about the specific research problem or question”.

(Rapley, 2007, s. 10)

I de følgende afsnit vil vi beskrive vores dataindsamlingsproces og slutteligt definere den samlede mængde af data, der udgør specialets empiriske materiale.

Dataindsamlingsprocessen

For at få en større indsigt i vores NoP, finder vi det relevant at engagere os i den store mængde af data, der eksisterer i forbindelse med brugen af #MeToo. Vi har, ud fra nuværende erfaring og interaktion med emnet, erfaret, at #MeToo cirkulerer gennem en lang række diskurser og netværk. Derfor finder vi det relevant at inddrage nogle perspektiver fra netværksanalysen. Denne analyseform er grundlagt af den schweiziske matematiker Leonard Euler, der udviklede en grafteori, der udsprang fra en problematik omhandlende en broforbindelse til fastlandet i Königsberg. Denne teori er senere vandret ind i samfundsvidenskaberne, hvor den blandt andet kan anvendes til at spore, hvordan hyperlinks er forbundet, eller hvordan brugere agerer og navigerer på sociale medier (Birkbak & Munk, 2017, s. 140).

I netværksanalysen findes der tre idealtypiske netværksformer: citationer, interaktioner og samforekomster (Birkbak & Munk, 2017, s. 150). Et netværk, der er dannet på citationer, kan eksempelvis indebære artikler eller hjemmesider, der henviser til hinanden og dermed skaber et netværk af kilder. Interaktioner henviser til brugeres interaktioner på sociale netværkssider såsom Twitter og Facebook. Eksempelvis kan man "*høste et netværk af opslag, som brugerne har kommenteret på, delt og diskuteret*" (Birkbak & Munk, 2017, s. 154). Slutteligt er der samforekomster, som vi tager udgangspunkt i, i dataindsamlingsprocessen. Samforekomster kan eksempelvis være to hashtags, der forekommer i samme tweet. Denne form for tilgang til vores empiriske materiale bidrager til, at vi i højere grad kan kategorisere den store mængde af datamateriale, der eksisterer i henhold til brugen af #MeToo på sociale medier.

For at undersøge netværket omkring #MeToo – og dermed også hvilke diskurser hashtagget cirkulerer igennem – har vi valgt at se nærmere på det, der betegnes som co-hashtags eller samforekomster af hashtags (Birkbak & Munk, 2017, s. 155). Co-hashtags kan altså være med til at give et indblik i, hvilke diskurser #MeToo cirkulerer igennem.

Indsamlingsværktøj

Gennem vores literature review har vi ladet os inspirere af måder, hvorpå det er muligt at behandle data, herunder hashtags, der er genereret fra Twitter. I artiklen '*The social media response to Black Lives Matter: how Twitter users interact with Black Lives Matter through hashtag use*' af Jelani Ince, Fabio Rojas og Clayton A. Davis (2017) gør de brug af det digitale værktøj OSoMe, Observatory Social Media, der er udviklet af en række forskere på Indiana University (Indiana University, 2018). Værktøjet er udarbejdet i forbindelse med et projekt, der havde til formål at studere "[...] *diffusion of information online and discriminate among mechanisms that drive the spread of memes on social media*" (Indiana University, 2018). Platformen indsamler store datamængder fra den offentlige mikroblog-tjeneste, Twitter, og analy-

serer denne data ved hjælp af komplekse netværksværktøjer og -modeller. Tjenesten indsamler et udsnit på 10 % af offentlige tweets fra Twitter via Twitters egen streaming-API (Indiana University, 2018). Vi er derfor bevidste om, at dette udsnit ikke giver et fuldt repræsentativt indblik i alle de tweets, hvori #MeToo er benyttet. Dog har vi valgt at gøre brug af værktøjet '*Networks*' på platformen, der kan benyttes til at undersøge sammenhængen mellem forskellige hashtags, såkaldte hashtag-klynger, og hvem der benytter disse. Vi har valgt at gøre brug af denne metodiske tilgang for at danne et overblik over, hvilke diskursive praksisser hashtagget #MeToo blandt andet cirkulerer igennem.

Tweetene udvælges, ifølge Twitter, tilfældigt, hvorfor samlingen af tweets ikke automatisk er repræsentative for alle brugere, hvilket vi er bevidste om, når vi anvender dette værktøj. Værktøjet kan give os en indikation af, hvilke co-hashtags der forekommer i forbindelse med anvendelsen af #MeToo. Dette giver os ydermere et indblik i hvilke emner og diskurser #MeToo genererer, og hvordan brugere snakker om emnet på Twitter. Vi betragter disse forekomster i tre forskellige måneder i intervaller af 31 dage for at kunne sammenligne udviklingen af hashtags i klyngerne over tid.

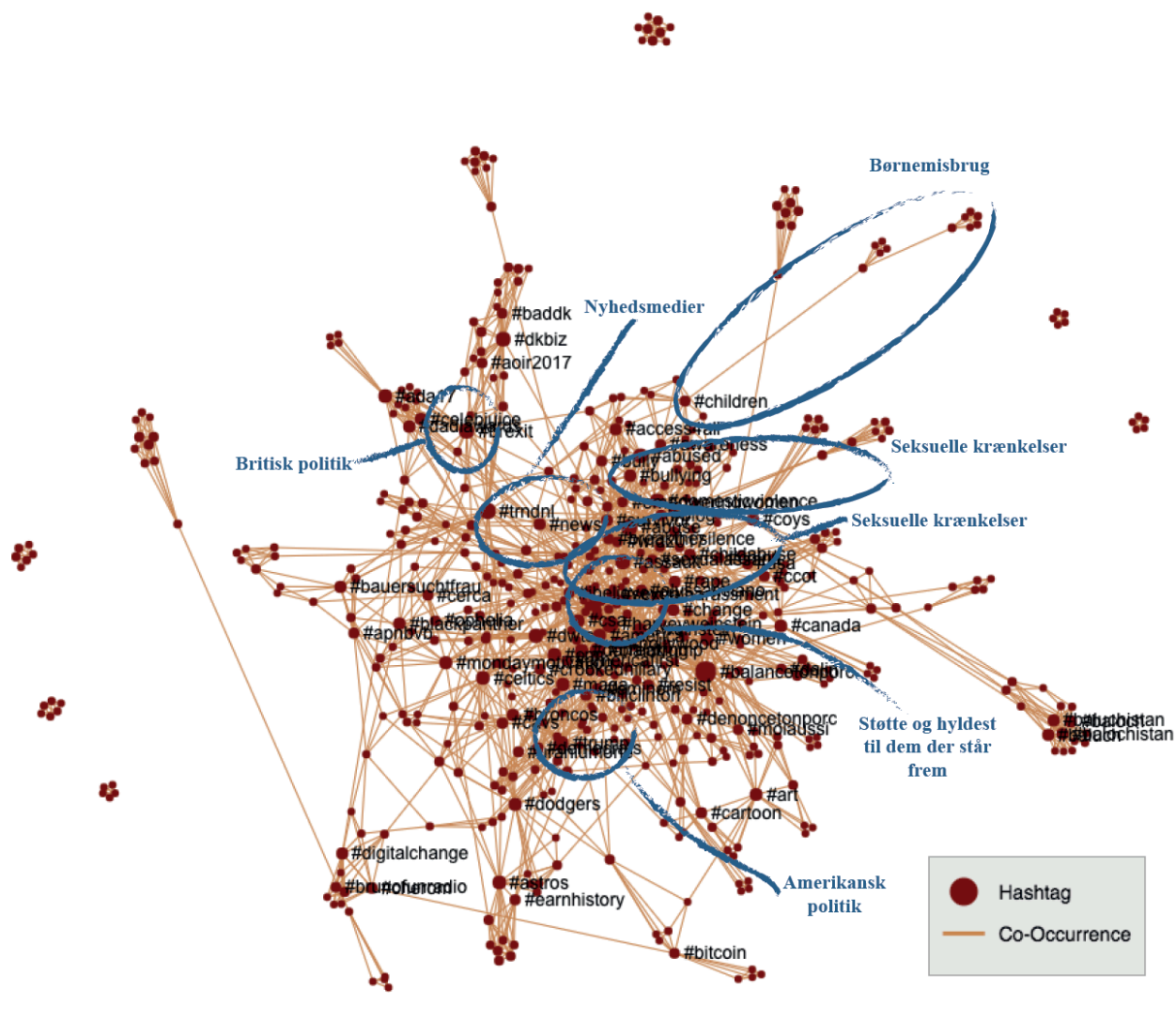
Vi har valgt at tage udgangspunkt i tre udsnit fra henholdsvis 15. oktober til 15. november samt december og marts måned. Det er således muligt for os at sammenligne co-hashtags og hashtag-klyngerne fra begyndelsen til marts måned og derigennem se en udvikling i brugen af #MeToo. Ved brug af værktøjet angiver man en start- og en slutdato på søgningen og angiver det hashtag, man er interesseret i at følge. Søgefunktionen har en maksimumbegrænsning på 31 dage og en minimumsbegrænsning på én dag. Når søgningen foretages, fremkommer der et såkaldt net med forekomster af hashtags, der er benyttet i samspil med #MeToo i et tweet på Twitter i den angivne periode. Kortet angiver som tidligere beskrevet 10 % af alle offentligt tilgængelige tweets på verdensplan. Således vil det være muligt at observere tweets, der har deres oprindelse i lande foruden USA, som eksempelvis Danmark og Kina. På kortet er der en række røde prikker, der symboliserer de hashtags, som er brugt i samspil med #MeToo. Disse defineres som co-hashtags, og størrelsen på prikkerne angiver hyppigheden af disse hashtags brug.

I det nedenstående vil vi påvise, hvordan vi finder frem til vores endelige dataarkiv, som vi vil benytte i den næste fase. I det følgende vil vi derfor gennemgå vores dataindsamlingsproces og konkretisere, hvilke forskellige typer af data der indgår i vores dataarkiv og dermed udgør vores empiriske materiale.

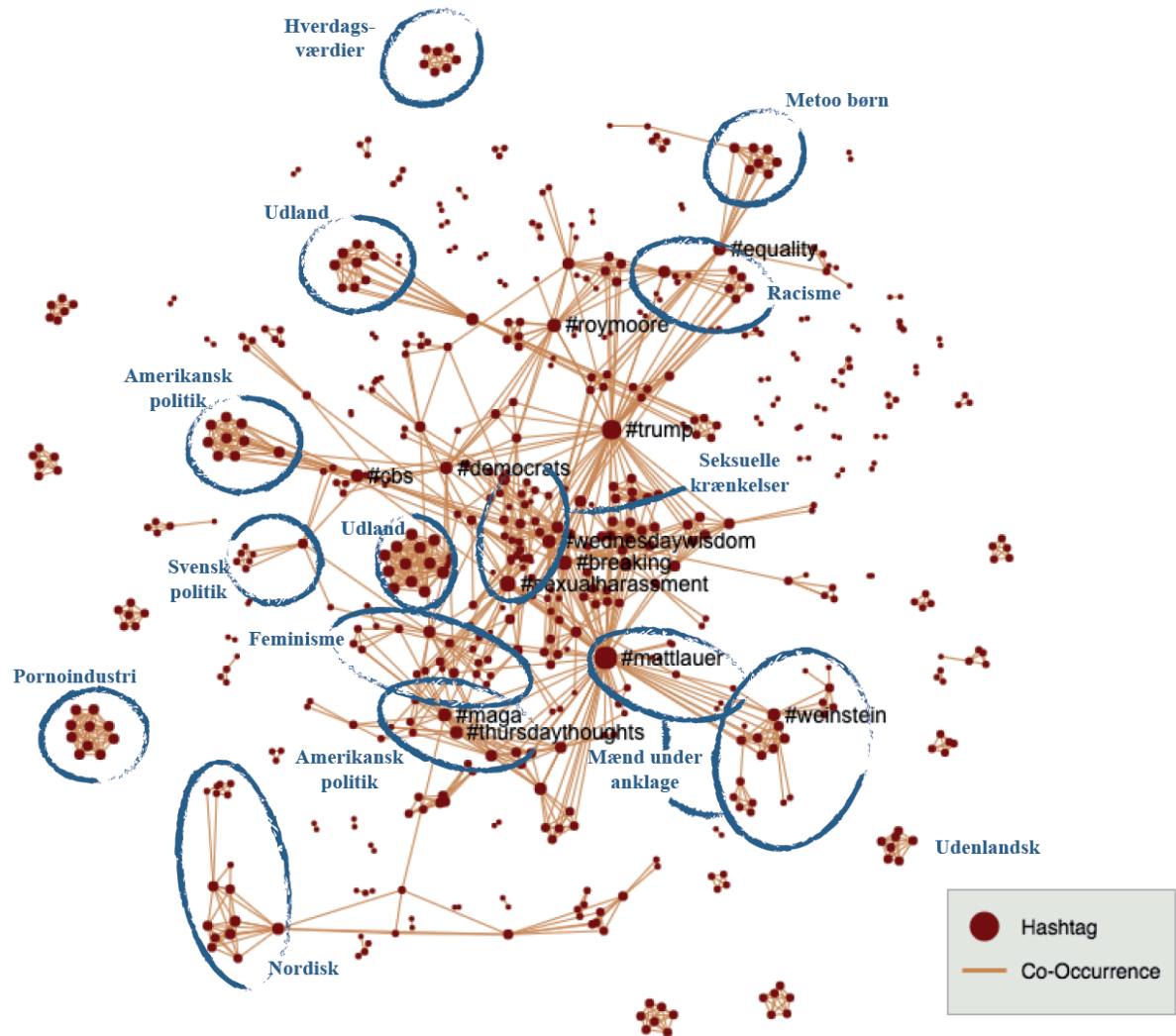
Co-hashtag-net

Vi har i nettet fra alle tre måneder angivet, hvad vi anser som overordnede klynger og givet dem overskrifter, der fungerer som tematiske fællesnævne, jf. de nedenstående figurer. Disse har vi baseret på en kvalitativ vurdering af co-hashtags og de bagvedliggende tweets (Birkbak & Munk, 2017, s. 157). Denne eksplorative tilgang til feltet har ladet vores empiri være styrende for, hvilke fund vi har gjort os. Den eller de diskurscyklusser, vi vil navigere i, i næste fase, er derfor blandt andet baseret på en kvalitativ vurdering af co-hashtagene og de tweets, som disse benyttes i.

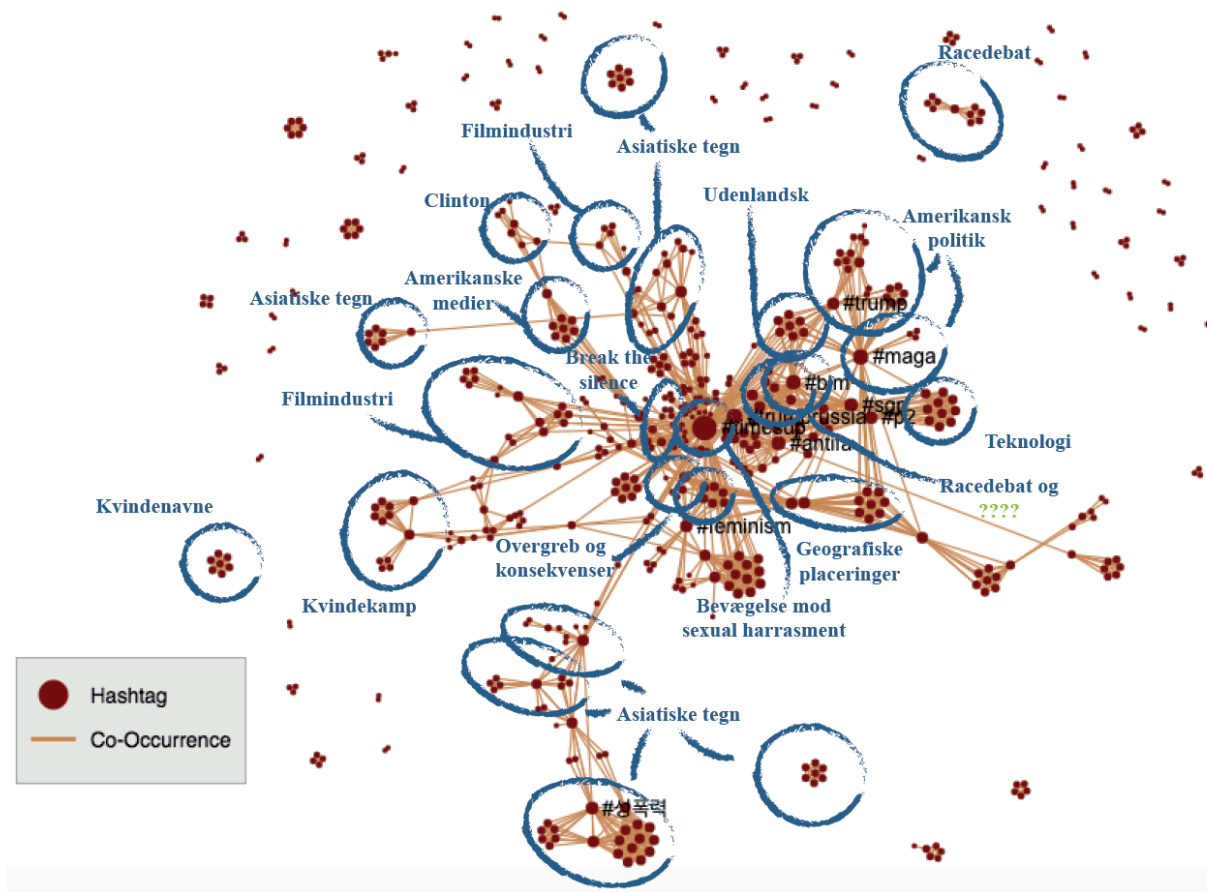
Som det ses på figurerne nedenfor, har vi markeret klyngerne og givet dem en overskrift.

Figur 4: Co-hashtags i første måned

Figur 5: Co-hashtags i december

Figur 6: Co-hashtags i marts

Fund

Vi har gennem hele dataindsamlingsprocessen taget feltnoter. Gennem disse har vi engageret os i feltet og kan således trække på den viden og de fund, vi løbende har opnået. Feltnoterne giver os yderligere mulighed for at finde mønstre og sammenhænge i vores data. I denne første del af vores databehandling har vi gjort følgende centrale opdagelser:

Der sker en udvikling i forhold til hashtaggets brug fra den første måned til marts måned. Det er tydeligt, at der er markant flere ikke amerikanske brugere, der benytter #MeToo i marts måned i forhold til den første måned.

(Onsdag d. 4. april 2018)

og

Vi finder i december og marts co-hashtags, som omhandler og refererer til forskellige erhverv samt geografiske placeringer. For eksempel refererer flere hashtags til sportshold (basketball og

baseball), skuespillererhvervet, det journalistiske erhverv med flere. Ligeledes er dette tilfældet med en geografisk placering – for eksempel: UK, London, Kina, DK osv.

(Onsdag d. 4. april 2018)

De mange forskellige sprog kan være et udtryk for, at #MeToo løbende er blevet mere viralt og således har spredt sig til hele verden. Dette understøttes af de co-hashtags, der refererer til en geografisk placering. Samtidig kan de co-hashtags, der knytter sig til forskellige erhverv, være et udtryk for, at MeToo-bevægelsen breder sig fra skuespillerbranchen i Hollywood til andre erhverv og kan således siges at udvikle sig til at blive en mere generel samfundsproblematik. Ydermere finder vi:

Vi kan se, at der er forskel på co-hashtags brugt i oktober, december og marts. Nogle hashtags går igen, men ændrer markant størrelse. Flere forsvinder helt, mens nye kommer til. Vi ser en forskel både i mønstret på nettet som på selve hashtaggene.

(Mandag d. 2. april 2018)

og

Hashtagget #harveyweinstein er i den første måned en af de største prikker (og mest centrale på nettet), men udvikler sig over de næste måneder til at blive en af de mindste (samt at ligge mere yderligt på nettet).

(Mandag d. 2. april 2018)

Dette er ligeledes et udtryk for #MeToo's udvikling og viralitet. Det starter med at være centreret omkring få problematikker og en social aktør – for over de næste måneder at udvikle sig til at omhandle mange forskellige sociale aktører og flere samfundsmæssige problematikker. Det er således et udtryk for, hvordan fokus udvides og ændres over tid, og hvordan #MeToo udvikler sig og cirkulerer igennem flere diskursive praksisser. Dette understøttes af:

Vi ser, at første måned er mere kaotisk i netstrukturen – prikkerne er mere koncentreret ind mod midten.

(Mandag d. 2. april 2018)

Dette kan yderligere være et tegn på, at #MeToo i første måned endnu ikke er gået så viralt, som vi ser i de senere måneder. Desuden kan koncentrationen i midten være et udtryk for, at co-hashtaggene benyttes

tættere på der, hvor det er startet rent tematisk og understøtter formodningen om, at #MeToo kommer til at rumme flere tematikker over tid. Vi finder yderligere, at:

Midten af nettet, i alle tre måneder, udtrykker essentielle temaer inden for 'metoo'. De omkringliggende klynger i nettet har en tilknytning til midten, men er grupperet mere koncentreret i bestemte temaer.

(Onsdag d. 4. april 2018)

Dette leder os til næste skridt i vores dataindsamlingsproces, hvor vi bevæger os dybere ned i co-hashtagene og de tweets, som disse har været benyttet i.

Udvælgelse af centrale diskurscyklusser

For at finde frem til de mest centrale diskurscyklusser inden for feltet finder vi det relevant at undersøge de hashtag-klynger nærmere, som vi har defineret i forrige afsnit. Man kan argumentere for, at vi med denne metodiske tilgang går glip af de tweets, hvor det kun er #MeToo, der benyttes uden et co-hashtag i samspil hermed. Dog er vi af den overbevisning, at vi gennem vores indledende engagement i feltet, hvor vi har lavet en søgning på brugen af #MeToo på Twitter – samt vores arbejde med tidslinjen – har fået et indblik i de tweets, hvori det kun er selve hashtagget, der benyttes. Vi har lavet en manuel kategorisering af de hyppigst brugte hashtags i samspil med #MeToo i alle tre udsnit. Disse har vi har opstillet i nedenstående figur.

Med udgangspunkt i de udvalgte co-hashtags finder vi det relevant at undersøge de tweets, hvor co-hashtagene benyttes i samspil med #MeToo, for at opnå en forståelse af, hvad disse tweets omhandler rent tematisk. Indtil videre har vi abstraheret fra konteksten i disse tweets, men det bliver nu interessant for at opnå et indblik i de mest centrale diskurscyklusser. Vi har således manuelt gennemgået en lang række tweets, hvori #MeToo er benyttet i samspil med et eller flere øvrige hashtags (bilag 5). Denne metodiske tilgang giver os mulighed for at pendle mellem en kvalitativ og kvantitativ behandling af vores empiri. En læsning af de relaterede tweets kan give os adgang til at afgøre, hvilke tweets vi skal undersøge kvalitativt i neksusanalysens anden fase (Birkbak & Munk, 2017, s. 166).

Vi har selektivt udvalgt co-hashtagene, dog hovedsageligt på baggrund af prikkernes størrelse på nettet. Vi udvalgte således først de 35 største prikker i henholdsvis første måned, december og marts og kortede herefter antallet ned på baggrund af gentagelser, relevans, sprog med mere (bilag 5).

1. marts - 31. marts 2017		15. Oktober - 15. november 2017		1. december - 31. december 2017	
Hashtags:	Antal:	Hashtags:	Antal:	Hashtags:	Antal:
sexualassult	10	ibelieveyou	11	hypocrite	12
bbcnews	12	rape	14	muslimban	13
humanrights	14	women	18	nomore	13
neveragain	18	csa	21	survivor	13
120db	19	trump	24	russellsimmons	13
london	20	assault	24	fakenews	14
uk	20	breaking	25	feminism	15
rape	23	domesticviolence	25	equality	15
p2	26	bully	26	Weinstein	17
sgp	30	abuse	26	breaking	25
antifa	32	harveyweinstein	29	democrats	27
timesup	33	blog	30	resist	31
feminism	35	balancetonporc	51	sexualharassment	31
nra	35			women	34
trumprussia	43			mattlauer	68
maga	47			trump	102
trump	88				

Figur 7 - Udvalgte co-hashtags (bilag 5)

De udvalgte co-hashtags undersøgte vi herefter på Twitter, hvor vi i den angivne tidsperiode har gennemgået alle de tweets, der er postet, eksempelvis når *#sexualharassment* benyttes i samspil med *#MeToo*. Ligeledes har vi taget ét screenshot af hver af de tweets, hvori de udvalgte co-hashtags benyttes for at vise et eksempel på et budskab i disse (bilag 6).

Figur 8: Eksempel på co-hashtag-tweet

Således har vi gennem vores induktive metodiske tilgang åbnet op for feltet og set på de samtaler, der foregår inden for brugen af de givne hashtags. Disse såkaldte samtaler har vi yderligere kategoriseret i tematikker, som det ses i eksemplet nedenfor (bilag 4).

#sexualharassment og #MeToo

- *Mænd, der beskyldes (Matt Lauer)*
- *Kvindesyn og samfund (arbejdspladsen)*
- *Støtte og hyldest til dem, der står frem*
- *Metoo-case*
- *Samfund, lov og ansvar*

I eksemplet ses de forskellige tematikker, som vi observerer er tilstedeværende i de tweets, hvor #MeToo benyttes i samspil med #sexualharassment. Således kan vi, ud fra vores feltnoter, se eventuelle mønstre og sammenkomster på tværs af co-hashtagene.

Fund

Ud fra vores feltnoter er der særligt ét mønster, der springer i øjnene. Vi kan ud fra vores tematiseringer se, at mange co-hashtags indeholder temaer om private, personlige beretninger. Altså mennesker, der fortæller deres personlige MeToo-historier.

Nedenfor ses eksempler fra feltnoterne på disse tematiseringer, som alle kan siges at være diskurser, som #MeToo cirkulerer igennem. Figuren viser blot et udsnit af vores fund (bilag 4). Den grønne farve indikerer, at de tilknyttede tweets i særlig grad indeholder personlige beretninger omhandlende seksuelle krænkelse.

#bully og #metoo • MeToo beretninger • Opmærksomhed på MeToo generelt • Trump og MeToo • Opdragelse af drenge	#assault og #metoo • Opsang til mænd • Opmærksomhed på MeToo generelt • Krav om retfærdighed • Støtte og hyldest til dem der står frem • MeToo beretninger • Sager om børn	#women og #metoo • Opsang til mænd • Opmærksomhed på MeToo generelt • Krav om retfærdighed • Støtte og hyldest til dem der står frem • MeToo i den politiske sfære • MeToo beretninger • Kendte aktørers beretninger
#timesUp og #metoo • Kønsroller og samfund • Beretninger om sexual harassment • Seksuelle overgreb på mænd • Synlighed	#nomore og #metoo • Selvkærlighedsbudskab • Beretninger om sexual harassment • Støtte og hyldest til dem der står frem • MeToo personangreb	#survivor og #metoo • MeToo beretninger • Støtte og hyldest til dem der står frem • Ønske om hjælp og råd ifm. seksuelle overgreb • Synlighed

Figur 9: Temaer i co-hashtag-tweets (bilag 4)

Vi finder, at 22 ud af 50 co-hashtags indeholder det tema, vi kalder ‘MeToo historier’, der kan siges at være afledt af Alyssa Milanos opfordring. Yderligere finder vi et tema, som vi kalder ‘Støtte og hyldest til dem, der står frem’, hvilket går igen i 10 ud af 50 hashtag-klynger og er markeret med orange i ovenstående figur. Ud fra disse observationer finder vi det interessant at gå videre med MeToo-beretninger som vores primære fund, hvilket samtidig agerer afgræsning i et felt, som har vist sig at være enormt. Det bliver derfor omdrejningspunktet for vores dataarkiv og således også, når vi navigerer heri i neksusanalysens anden fase. #MeToo og beretningerne kan siges at eksistere i kraft af hinanden, og det bliver således centralt at undersøge personlige beretningerne for at kunne sige noget om #MeToo. Vores formodning om, at de personlige beretninger er interessante for at forstå #MeToo som medierende middel kan siges at blive understøttet af Alyssa Milanos tweet (jf. ‘Case #MeToo’), som kun opfordrer til at skrive MeToo som en respons på tweetet, hvis man er blevet seksuelt krænkede. Vi kan gennem vores engagement i feltet se, at dette har affødt, at mange brugere, både online og offline, ikke blot har valgt at skrive MeToo, men også har valgt at dele deres historier som reaktion herpå.

Nettene viser ydermere, at MeToo har affødt mange forskellige temaer – lige fra opdragelse af børn, politik og ligestilling af køn til voldtægt og overgreb (bilag 4). Da vi ikke kan dække alle emner grundet omfang og tid i nærværende speciale, har vi valgt at udvælge vores empiriske materiale med udgangspunkt i dét, der i første omgang affødte brugen af MeToo som begreb, nemlig *‘seksuelle krænkelse på arbejdspladsen’*. Det ses gennemgående i både beretningerne online samt de beretninger, der er bragt i de traditionelle medier, som tidslinjen hovedsageligt tager udgangspunkt i. I det følgende dataarkiv vil udvælgelsen af empiri således være baseret på denne afgrænsning.

Udvælgelse af de centrale sociale aktører

Gennem vores engagement i feltet og arbejdet med vores empiriske materiale ser vi nogle primære sociale aktører, der indgår i de sociale handlinger, som vi er interesserede i at studere. I henhold til at opnå en forståelse for #MeToo som medierende middel ser vi, at brugerne af #MeToo først og fremmest udgør centrale sociale aktører. Herunder tager vi udgangspunkt i en række private personer, der har gjort brug af #MeToo i et tweet til at dele en beretning omkring seksuel chikane på arbejdspladsen. Herunder er offentligt kendte personligheder såsom sangerinde og skuespillerinde Björk en aktør inden for NoP, da hun vælger at stå frem med sin beretning fra skuespillerbranchen. Ydermere finder vi, at nyhedsmedierne er en central social aktør, da de kan siges at være med til at sætte en dagsorden i samfundet i kraft af deres dækning af debatten. Desuden ser vi fagforeninger, interesseorganisationer og andre politiske institutioner som værende interessante aktører i henhold til at forstå, hvad vores NoP kan være med til at skabe og forandre i samfundet.

Det endelige dataarkiv

Det indledende arbejde udmøntes nu i specialets endelige dataarkiv, der er et udtryk for, hvordan hashtagget er blevet benyttet, og hvad det har genereret. I dataarkivet indsnævrer og udvælger vi det data og de datakilder, som vi vil navigere i, i næste fase af neksusanalysen. Dette giver os således mulighed for at få et indblik i feltet fra flere forskellige vinkler, og arkivet afspejler de forskellige typer af data, som vi er stødt på i vores engagement. Det bidrager dermed til en udvidet kontekstforståelse af vores undersøgelsesfelt.

Screenshots fra Twitter og Facebook

Da vi befinder os i en dansk kontekst, har vi en naturlig interesse i at undersøge hashtagget #MeToo som medierende middel i en dansk praksis. Derfor har vi også valgt at indsamle empiri fra brugere, der benytter #MeToo på henholdsvis Twitter og Facebook i Danmark. I forbindelse hermed har vi gjort brug af

datamateriale, som vi har fået adgang til gennem overskrift.dk, der specialiserer sig i danske digitale medier. De giver gennem en kvantitativ tilgang til overvågning mulighed for at følge med i udgivelser og samtaler fra kilder med dansk relation omkring et givet emne (overskrift.dk, 2018). Overskrift.dk er i udgangspunktet tiltænkt virksomheder, da de tilbyder personlig rådgivning og support omkring virksomheders egne brands, konkurrenter eller andet (overskrift.dk, 2018). Deres søgefunktion giver ydermere mulighed for at følge et hashtag, hvilket vi finder relevant. Overskrift.dk har derfor stillet en stor mængde data til rådighed, der er genereret fra 15. oktober 2017 til 31. marts 2018. Rent metodisk er udvælgelsen af empiri foretaget blandt 13.091 tweets på Twitter og 2.440 opslag på Facebook (bilag 9 & 10), hvor vi har screenet samtlige opslag og taget screenshots af dem, vi fandt relevante at navigere i. Screeningen er foregået således, at vi har set alle tweets og opslag igennem og derigennem har kunnet afkode essensen af disse tekster. Dette gjorde det muligt at udvælge de opslag og tweets, der omhandler seksuelle krænkelse på arbejdsmarkedet (bilag 7). I nogle af de valgte opslag og tweets har vi ydermere set på de reaktioner og kommentarer, der er blevet lavet som respons herpå, hvilket vi også har dokumenteret ved hjælp af screenshots.

Mosaikker

Afledt af #MeToo-debatten har den danske filmproducent Meta Film produceret en række film omhandlende sexismen og seksuelle magtudøvelser i forskellige brancher og samfund generelt, der er blevet til en MeToo-mosaik (Meta Film, 2018). Disse i alt 100 film indeholder hver især én #MeToo-beretning fra mænd eller kvinder, der genfortælles af en række danske skuespillere, der alle fortæller historien, som var det deres egen. Skuespillerne har fortolket den tilsendte tekst, hvorfor der i nogle af historierne kan være brugt andre ordvalg end de oprindelige (Meta Film, 2018). Beretningerne er anonymiserede, og de er indsamlet fra en lang række af foreninger og organisationer, herunder Landsorganisation af Kvindekrisecentre, fagforeningerne HK, Dansk Sygeplejeråd, LO, Djøf, Dansk Kvindesamfund med flere (Meta Film, 2018). Hele konceptet omkring etableringen af mosaikkerne som et samlet hele kan i sig selv betragtes som en social handling. Ligeledes betragter vi også hver enkelt mosaik, og dermed beretning, som en genfortælling af et site of engagement, der er en reaktion på #MeToo-debatten. Mosaikkerne kan tilgås på dkmetoo.dk, der har til formål at udbrede debatten fra filmbranchen til resten af samfundet. Da der er 100 historier, og vi ikke har plads til at gøre brug af dem alle, har vi udvalgt ni beretninger, der omhandler seksuel chikane på arbejdspladsen, da dette er område, hvortil vi har afgrænset os (bilag 7). Disse ni beretninger er listet op nedenfor, og de er angivet med udgangspunkt i den skuespiller, der genfortæller beretningen, samt den profession, som de personer, beretningerne omhandler, besidder eller besad, da episoderne udspillede sig.

Dataarkivet består således af beretninger fortalt af henholdsvis:

- Stephania Potalivo: Sygeplejerske
- Neel Rønholt: Håndværker
- Julie Zangenberg: Jurastuderende
- Amalie Dollerup: Studerende
- Ena Spottag: Studentermedhjælper hos advokatfirma
- Sarah-Sofie Boussnina: Forskellige servicejobs
- Jesper Christensen: Mekanikerlærling
- Maibritt Særrens: Rengøringsmedhjælper
- Thomas Levin: Mellemleder på et museum

Vi gør brug af mosaikkerne, da de er et udtryk for et fællesskab, der eksisterer i kraft af delingen af beretninger, i dette tilfælde anonyme individers. Mosaikkerne giver os samtidig et indblik i, hvad essensen i beretningerne er, herunder hvilken interaktionsorden der er til stede i beretningen, samt hvilke diskurser der er fremtrædende.

Nyhedsmediedækning

Nyhedsmedierne er en relevant kilde til data, da pressens dækning af #MeToo kan give os et indblik i de emner inden for NoP, som får opmærksomhed. De emner, der kontinuerligt bliver omtalt i medierne, kan derfor ansues som udtryk for de centrale diskurser inden for NoP. Vi har ikke lavet en samlet kortlægning af dækningen af emnet i pressen, men vi har fået et indblik i, hvilke samtaleemner der er afledt af #MeToo. Scollon og Scollon foreslår, at man undersøger medierne med fokus på, hvordan pressen formidler viden om det felt, vi er interesseret i at undersøge. Scollon og Scollon betragter denne indsamlingsproces som: “[...] *relatively easily by collecting current newspapers and magazines, visiting news websites, and watching television news broadcasts*” (Scollon & Scollon, 2004, s. 156).

Artiklerne i dataarkivet er genereret fra søgedatabasen Infomedia, hvor vi har benyttet os af funktionen ‘*Ekspert*’ til at søge efter artikler i perioden fra 15. oktober 2017 til 31. marts 2018. Ekspert-funktionen tilbyder en IQL (Insight Query Language) søgning, hvor det er muligt at sætte IQL-kommandoer ind i en søgestreng, så et søgeresultat kan præciseres. Et eksempel herpå kan være frekvensen af et ord i de resultater, der fremkommer i søgningen. Vi har filtreret således, at vi kun blev præsenteret for artikler, hvori ‘#MeToo’ fremkommer minimum tre gange i artiklen, hvorfor vi i søgestrengen skriver følgende: ”‘me-too’[3..]”. I perioden har vi søgt på artikler, hvori #MeToo angives præcis sådan, da det er væsentligt, at

#MeToo er omdrejningspunktet i artiklen. Søgningen gav os i alt 414 hits i form af artikler, der er trykt i ni landsdækkende dagblade. Således har vi gennemgået artikler fra følgende medier:

- Berlingske
- Politiken
- Information
- Jyllands-Posten
- BT
- Kristeligt Dagblad
- Weekendavisen
- Ekstra Bladet
- Børsen

Udvælgelsen af relevante artikler er foretaget på baggrund af en gennemgang af samtlige 414 artikler, hvor vi har taget udgangspunkt i artiklernes indhold og selekteret de artikler, der omhandler seksuelle krænkelser på arbejdspladsen, hvorfor dataarkivet består af i alt 16 artikler. Derfor er alle de ovenstående nyhedsmedier heller ikke repræsenteret som udgivere af de endeligt udvalgte artikler, der er oplistet i dataarkivet (bilag 7).

Fagforeninger, interesseorganisationer og andre politiske institutioner

Med til dataarkivet hører også en række af artikler, og offentlige udtalelser fra politikere, herunder en pressemeddelelse, og personer i fagforeninger og interesseorganisationer. Vi finder denne type af empirisk materiale relevant, da vi herigennem kan se den direkte indflydelse, som #MeToo har haft på det danske samfund.

Udvælgelsen af dette empiriske materiale er sket som følge af et engagement i feltet, hvor vi i forbindelse med vores arbejde med tidslinjen og med brugen af #MeToo på sociale medier har opnået en indsigt i nogle af de reaktioner, som #MeToo har affødt. Dataarkivet udgøres således af empirisk materiale, der er blevet forfattet som reaktion på #MeToo, og som omhandler seksuelle krænkelser på arbejdspladsen, hvilket tæller følgende:

- Beskæftigelsesministeriet: *Høring: Fælles ansvar at stoppe seksuel chikane* (pressemeddelelse)
- Fagligt Fællesforbund: *Sexchikane* (artikel)

- Danske Studerendes Fællesråd og Danske Universiteter: *Spørgeskema om seksuelt krænkende adfærd rettet mod universitetsstuderende* (spørgeskema)
- Dansk Time's up-manifest

Vi har således anskueliggjort de forskellige typer af data, som vi i den næste fase vil navigere i. Dataarkivet illustrerer, at vi i engaging the nexus of practice har indsamlet en stor mængde af data af forskelligartet karakter, hvilket ifølge Scollon og Scollon er nødvendigt, førend vi kan navigere i de centrale diskurscyklusser, som vi finder interessante inden for NoP (Scollon & Scollon, 2004, s. 158).

Specialets problemfelt

Som afslutning på engaging the nexus of practice vil vi præsentere vores problemformulering, der vil danne grundlaget for den følgende analyse. Vi har på baggrund af vores engagement i feltet demonstreret, at feltet er komplekst og svært at navigere i, hvis ikke man som forsker tager nogle valg og fravalg. Vi har gennem vores engagement kunnet se, at #MeToo cirkulerer gennem en lang række af diskurser grundet hashtaggets brug på tværs af platforme og samfundslag.

Derfor har specalet til formål at besvare følgende:

Hvordan fungerer #MeToo som medierende middel for deling af private, personlige beretninger om seksuel chikane på arbejdspladsen, og hvorledes influerer disse på diskurserne i samfundet?

#4 Navigating the nexus of practice

Vi tager i analysen udgangspunkt i centrale sites of engagement fra vores dataarkiv, da det er denne type af empiri, der giver det bedste indblik i praksisserne i vores NoP. For at kunne lave en dybdegående analyse anvender vi løbende øvrige teorier som supplement til den medierede diskursanalyses egne begreber. Vi har gennem vores engagement i feltet observeret, hvordan særligt kvinder afledt af Alyssa Milanos tweet fortæller deres egne beretninger. På baggrund heraf kan man således argumentere for, at den sociale handling, der blev lagt op til i tweetet, affødte hashtagget #MeToo og skabte rum for deling af beretninger, som vi tidligere har set er en afgørende del af NoP. Med udgangspunkt heri har vi opdelt analysen i to centrale temaer inden for vores NoP, som har vist sig at være særligt fremtrædende: *'Etableringen af et fællesskab'* og *'Fra beretning til 'globalt' samtaleemne'*. Disse to temaer er udvalgt med udgangspunkt i vores indgående kendskab til feltet, hvor vi tidligt i dataindsamlingsprocessen kunne se et mønster i delingen af personlige beretninger, hvor særligt kvinder skrev sig ind i et fællesskab med en iboende præmis om deling, enten ved brug af hashtagget i sig selv eller ved at dele beretninger i samspil med #MeToo. Ydermere er mosaikkerne, som et samlet hele, også et godt eksempel på, at der er skabt et fællesskab omkring delingen af de anonyme brugeres beretninger.

Det andet analysetema er ligeledes udsprunget af vores arbejde i dataindsamlingsprocessen. Dette tema er i høj grad også udledt af overskrifterne i vores arbejde med etableringen af MeToo-tidslinjen, hvorigennem vi kunne se, at udviklingen gik fra, at beretningerne om seksuelle krænkelser blev delt i offentligheden, til at nogle af disse overskrifter kom til at dreje sig om tiltag, som eksempelvis hvad arbejdspladser gør for at imødekomme problematikken. Således kan vi se, at beretningernes eksistens skaber en opmærksomhed i samfundet. Temaerne har vi udvalgt med henblik på at undersøge #MeToo's indflydelse som medierende middel – såvel mellem individ og individ som i relation til diskursive forandringer i samfundet. Begge emner afsluttes med en visuel opsamling, som tager udgangspunkt i Scollon og Scollons diskurscyklus, hvor vi har til hensigt at illustrere, hvordan #MeToo som medierende middel er med til at etablere et fællesskab og skabe en forandring.

Etableringen af et fællesskab

Gennem vores engagement i feltet har vi observeret, at mange brugere deler deres egne beretninger og støtter hinanden gennem opslag på Twitter og Facebook. Brugere benytter altså deres egne profiler til at udtrykke sympati med andre brugere og til at dele ud af egne personlige oplevelser. I dette tema vil vi navigere inden for det overordnede NoP ved at tage udgangspunkt i en række centrale, sociale handlinger, der knytter sig til brugen af #MeToo i relation til seksuel chikane på arbejdspladsen for at opnå en forståelse for det fællesskab, der er blevet etableret som følge af #MeToo. Vi kan altså ikke sige noget om fællesskabet uden at opnå en forståelse af brugen af #MeToo som medierende middel i en række centrale, sociale handlinger. Vi indleder derfor dette tema med at tage udgangspunkt i en række tweets, der omhandler seksuel chikane på arbejdspladsen.

Tweets

Figur 10: Tweet 1

Ovenstående tweet, der er postet af en kvinde, er et eksempel på, hvordan #MeToo er benyttet til at kommunikere et budskab. Hvis man ser nærmere på brugerens historical body i relation til brugen af mediet, så er hun relativt aktiv på Twitter, da hun lavet to til tre tweets om måneden siden maj 2016. Dette gør hende dermed til en *aktiv tweeper*, hvilket karakteriseres som en bruger, der har tweetet i de seneste 30 dage, hvilket tæller 70.000 ud af de 350.000 danske brugere på Twitter (Bøgh-Andersen, 2017). Hun er således en aktiv bruger af Twitters overordnede fællesskab, men reaktionerne på hendes tweets er meget begrænset. På de fleste tweets får hun ingen respons, hvilket også er tilfældet i ovenstående tweet, og på få tweets får hun et eller to likes. Dette kan siges at hænge sammen med brugerens antal følgere.

Dét, der er særligt fremtrædende ved kvindens brug af #MeToo i begyndelsen af tweetet, er, at hashtagget fungerer som medierende middel, fordi det er dét, der sikrer en overlevering af budskabet. Tweetet fortæller altså indirekte, at hun er blevet forulempet af sin chef. Uden #MeToo's indlejrede diskurser omhand-

lende seksuelle krænkelse kunne tweetet i princippet udtrykke et hvilket som helst andet budskab, men i kraft af hashtaggets historical body, der allerede kan siges at være til stede på daværende tidspunkt, er det med til at give teksten et budskab. Dét, at hun netop bruger hashtagget til at manifestere sit budskab indirekte, siger noget om at hun allerede her har en forståelse af, hvad dette hashtag konnoterer, og man kan argumentere for, at #MeToo tidligt får etableret sin interaktionsorden.

Hashtaggets brug i relation til tekstens budskab er med til at illustrere, hvilke diskurser #MeToo cirkulerer igennem. Hun antyder i tweetet, at der tages en magtdiskurs i brug, idet hun skriver *“I was just an apprentice”*. Særlig med ordet *“just”* gør hun magtstrukturen tydelig. Samtidig kan man argumentere for, at hun med dette ord antyder en uretfærdighedsdiskurs tangerende mod en offerdiskurs, da dette ord i samspil med *“apprentice”* antyder, at hun havde mere magt. Tweetet slutter med sætningen: *“He sent a colleague to smooth things over.”*, hvorigennem hun insinuerer, at situationen blev forsøgt glattet ud af en kollega, der i dette tilfælde agerer som et medierende middel i denne situation. Sammenholdt med den forudgående sætning *“I was surprised, then I got angry and left”* er med til at bekræfte, at der er i kraft af chefens handlinger kan være tale om en krysterdiskurs. Det kan ligeledes tolkes som endnu en magtdemonstration og således en magtdiskurs, at chefen sender en kollega som mediator i stedet for selv at håndtere situationen.

Figur 11: Tweet II

Et andet eksempel på brugen af #MeToo i et tweet er det ovenstående, hvor første sætning: “Dette er så mit allerførste tweet, ever” gør læseren opmærksom på, at brugeren ikke før har begået en social handling på Twitter. Ydermere skriver hun, at *‘noget’* må siges at være et værdigt emne, hvorefter hun siger følgende: *“Det handler om MAGT, prøv at sige nej til chefen...”*. Tweetet afsluttes med #MeToo, hvor hashtagget, ligesom i det foregående tweet, er med til at rammesætte, hvad det egentlig omhandler. Tweetet udtrykker ikke i sig selv helt konkret, hvilket budskab hun søger at formidle, men i kraft af brugen af

#MeToo agerer det som medierende middel, og tweetet får dermed karakter af en beretning. Tweetet er et tydeligt eksempel på, hvilken social handling hele MeToo's historical body kan afføde. Hvis man ser nærmere på brugerens historical body online, og dermed hendes profil, afslører den ydermere, at det ikke kun er hendes første tweet, men også det eneste. Hun interagerer meget lidt med mediet, hvilket kan ses ud fra screenshottet i figur 12. Det viser, at hun kun har en enkelt følger, og at hun derudover ikke har liket andre opslag på platformen, hvorfor vi kan argumentere for, at tweetet er en enkeltstående aktiv social handling på Twitter.

Figur 12: Twitter-brugerens aktivitet I

Ligeledes kan vi se, at profilen er oprettet i oktober 2017, hvilket er i den samme måned, som #MeToo opstår. Det tyder således på, at hendes profil er oprettet med henblik på at deltage i en social praksis og dermed skrive sig ind under det NoP, der eksisterer blandt de kvinder, der deler deres beretninger omkring seksuelle krænkelse. Hun søger således aktivt fællesskabet på Twitter gennem hashtagget. Sætningen "Må siges at være et værdigt emne" kan tolkes som værende ræsonnementet for at deltage i brugen af hashtagget. Den sociale handling, hun foretager, når hun opretter en profil på et medie, hun ikke før har gjort brug af eller har været en del af, kan være med til at indikere, hvor stærkt et medierende middel og fællesskab #MeToo kan siges at være.

Tweetet indeholder en interaktionsorden i kraft af distinktionen mellem en underordnet og chefen, hvori der per definition ligger en hierarkisk differentiering. Hun lægger vægt på ordet magt, hvilket bekræftes af, at hun tilmed skriver ordet med versaler i samme sætning, hvor hun skriver "[...] *prøv at sige nej til chefen... #MeToo*". I sætningen er der dermed en meget fremtrædende magtdiskurs i spil, og sætningen sammenholdt med hashtagget kan enten indikere, at hun selv er blevet krænkelse af sin chef, eller at hun henviser til øvrige kvinder, der har oplevet dette. Hun indikerer ydermere, at dette ikke er en let handling med ordet "prøv". Der kan dermed argumenteres for, at hun indirekte fortæller sin historie og uden #MeToo ville tweetet ikke signalere meget andet end en opfordring til andre, men hashtagget, og dets indlejrede diskurser, kan siges at afsløre hendes personlige historie i dette tweet. Således bliver hashtagget i høj grad et medierende middel i denne personlige og private beretning, og hun skriver sig dermed ind i et fællesskab af brugere, der benytter hashtagget på selvsamme måde, som hun gør.

Figur 13: Tweet III

Dette tweet er udarbejdet af en norsk kvinde, men det fremkom til trods herfor i vores dataindsamling. Vi forestiller os, at det skyldes, at overskrift.dk's algoritmer ikke altid kan kende forskel på de nordiske sprog, hvilket vi også selv har erfaret i den indledende fase af arbejde med specialet, da vi søgte på danske brugere, der gjorde brug af #MeToo. På trods heraf finder vi dette tweet yderst interessant, da det også siger noget om hashtaggets brug.

Vi har gennem vores undersøgelse af hashtags i dataindsamlingen set, at flere benytter #MeToo uden at dele deres private historie, men gennem hashtagget blot antyder, at de har oplevet seksuelt krænkende adfærd. Vi har observeret tweets og opslag, der blot indeholder "#MeToo", hvilket i sig selv også er et budskab qua hashtaggets stadigt voksende historical body. Dette fortæller noget om, hvad fællesskabets præmis er, og om fællesskabets magt og styrke – man er en del af fællesskabet, når man deler sin historie. I dette tweet deler hun ikke sin historie, hvilket hun udtrykker således: "*Jeg har ikke tenkt å fortelle om det, men uansett*", men med hashtagget skriver hun sig aktivt ind i fællesskabet og giver alligevel noget af sig selv, hvilket også har en kraftig signalværdi. Således indgår hun også i fællesskabet på dets præmisser. Ligeledes siger sætningen noget om, hvordan brugen af #MeToo er transformeret fra Alyssa Milanos tweet og til, at denne bruger gør brug af det, idét hun siger "*Jeg har ikke tenkt å fortelle om det*". I denne sætning kan man sige, at der ligger en bekræftelse af, at brugen af #MeToo blandt andet inkluderer deling af beretninger om de givne episoder. I slutningen af tweetet skriver brugeren "*men uansett.....*", hvilket indikerer, at hun uanset det faktum, at hun ikke fortæller sin historie, stadigvæk ønsker at bakke op om hashtaggets brug og dermed den iboende præmis. Med tweetet og særligt hashtagget siger hun således ingenting og alting på samme tid. Dette tweet udtrykker et kraftigt signal om at ville deltage i fællesskabet. For hvorfor tweete uden at ville sige noget? Svaret kan være, at hun muligvis ønsker at indgå i NoP. Også i dette tweet fortæller hashtagget indirekte historien om, at hun er blevet seksuelt krænkede, og det fungerer i høj grad også i dette tweet som medierende middel til deling.

Hvis man ser på brugerens historical body, kan svaret på, hvorfor kvinden ikke ønsker at dele historien, muligvis findes heri. Kvinden er yderst aktiv på Twitter og tweeter ofte flere gange på en dag. Hun er dermed også det, man kan betegne som en af de aktive tweepers.

Figur 14: Twitter-brugerens aktivitet II

Ligeledes kan hendes erhverv have en indflydelse herpå. Kvinden er norsk politiker og besidder en stilling som afdelingsdirektør i Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap, ydermere er hun tidligere politimester og statssekretær i Justis- og politidepartementet i Norge. Alle disse oplysninger fremkommer på hendes Twitter-profil, og det kan siges, at hun rent arbejdsmæssigt er i en position, hvor hun ikke føler, at det er passende at dele den konkrete beretning, fordi hun netop har besiddet nogle højtrangerende embeder i samfundet. Ligeledes kunne der argumenteres for, sammenholdt med sagerne fra Hollywood, at hun netop er i en position qua sin historical body til at kunne påvirke samfundsdiskursen gennem sin beretning. Dog interagerer hun, gennem brugen af #MeToo, stadigvæk med fællesskabet.

Netop dette ønske om at deltage i et fællesskab, uagtet om kvinderne direkte eller indirekte deler deres beretning, ser vi også omtalt i artiklen ‘#MeToo and the promise and pitfalls of challenging rape culture through digital feminist activism’ (Mendes, Ringrose, & Keller, 2018)¹, der beskæftiger sig med brugen af #BeenRapedNeverReported. Forskningen i forbindelse med brugen af dette hashtag leder til, at forskerne opnår indsigt i, at de adspurgte respondenter benytter hashtagget, fordi det fungerer som en trigger til at deltage i et fællesskab. Et eksempel herpå ses i dette citat fra artiklen:

“This comment reflects the ways in which participating in a hashtag like #BeenRapedNeverReported is often both triggering and comforting to participants, a tension that was common among almost all our interviewees, and must be recognized as part of the complexity of doing digital feminist activism.”

(Mendes, Ringrose, & Keller, 2018, s. 238)

¹ Da forskningsartiklen er udgivet i maj 2018, er vi først blevet bekendt med dens eksistens i skrivende stund. En gennemgang af artiklens væsentligste pointer kan tilgås i bilag 8 (4. maj 2018)

Beretninger og hashtagget kan således få andre brugere til også at dele deres beretning, fordi de kan se, at andre står frem, og at disse *andre*, gennem denne deling af deres beretninger, får støtte og forståelse. Artiklen finder ydermere, at disse opslag ikke er tilfældigt producerede opslag, men tværtimod omhyggeligt producerede vidnesbyrd fra kvinder som reaktion på den følelsesmæssige påvirkning, de har oplevet på egen krop (Mendes, Ringrose, & Keller, 2018, s. 238). Artiklens eksempel herpå er en kvinde, der fortæller: *“It was very emotional and it was very upsetting to me, this whole thing, being a part of that hashtag, reading other women’s little tweets, 140-character tweets.”* (Mendes, Ringrose, & Keller, 2018, s. 238)

Mendes, Ringrose og Keller finder, at dette er gældende for næsten alle deres respondenter i undersøgelsen. Kvindens formulering *“being a part of that hashtag”* indikerer en følelse af fællesskab, på trods af at hun ikke selv har postet noget. Dette antyder, at hvis et hashtag er stærkt nok, etableres der et fællesskab heromkring, som rækker ud over en online platform, og som kan skabe så stærk en følelse af at være connected, at flere får lyst til at dele deres beretning.

Facebook-opslag

Björk
17. oktober 2017 · 🌐

in the spirit of [#metoo](#) i would like to lend women around the world a hand with a more detailed description of my experience with a danish director . it feels extremely difficult to come out with something of this nature into the public , especially when immediately ridiculed by offenders . i fully sympathise with everyone who hesitates , even for years . but i feel it is the right time especially now when it could make a change . here comes a list of the encounters that i think count as sexual harassment :

- 1 after each take the director ran up to me and wrapped his arms around me for a long time in front of all crew or alone and stroked me sometimes for minutes against my wishes
- 2 when after 2 months of this i said he had to stop the touching , he exploded and broke a chair in front of everyone on set . like someone who has always been allowed to fondle his actresses . then we all got sent home .
- 3 during the whole filming process there were constant awkward paralysing unwanted whispered sexual offers from him with graphic descriptions , sometimes with his wife standing next to us .
- 4 while filming in sweden , he threatened to climb from his room's balcony over to mine in the middle of the night with a clear sexual intention , while his wife was in the room next door . i escaped to my friends room . this was what finally woke me up to the severity of all this and made me stand my ground
- 5 fabricated stories in the press about me being difficult by his producer . this matches beautifully the weinstein methods and bullying . i have never eaten a shirt . not sure that is even possible .
- 6 i didnt comply or agree on being sexually harassed . that was then portrayed as me being difficult . if being difficult is standing up to being treated like that , i'll own it .

hope
let's break this curse
warmth
björk

👍 Synes godt om 💬 Kommenter ➦ Del 👤 ▼

👍❤️😭 65 tusind Mest relevante ▼

6730 delinger 1,8 tusind kommentarer

Figur 15: Facebook-opslag af Björk

Dette Facebook-opslag fra Björk er opsigtsvækkende af flere grunde. Først og fremmest fordi mediet Facebook tillader en større mængde tegn, hvorfor det er interessant at få indblik i, hvordan #MeToo bruges på et socialt medie, som har andre præmisser, og hvor mediets arkitektur lægger op til en anden social handling end på Twitter. Herudover skaber beretningen associationer til Harvey Weinstein-sagerne. Dette blandt andet fordi opslaget omhandler en instruktør og en skuespiller, men også fordi sagen indeholder *“fabricated stories in the press about me being difficult by his producer. this matches beautifully the weinstein methods and bullying.”* I denne sætning italesætter hun Harvey Weinsteins nu offentligt kendte

‘metoder’ og ‘bullying’. Disse ‘metoder’ er så offentligt kendte, at hun kan referere til dem uden videre uddybelse. Der kan derfor argumenteres for, at det er blevet en del af den historical body, der kendes af offentligheden, og at han via beretningerne og hashtagget er blevet til den del af sin historical body. Med opslaget skriver Björk sig ydermere ind i en Hollywood-diskurs, hvor skuespillere fortæller om instruktørens krænkende handlinger. Det kan ydermere siges, at Björk gør op med den historical body, som er blevet skabt for hende gennem pressen og instruktørens udtalelser om hende. Med beretningen skaber hun således en ny offentlig historical body.

Opslaget er, ligesom de øvrige på hendes side, skrevet på engelsk, da hun har følgere fra hele verden. Dermed adskiller dette opslag sig fra de tidligere i specialet, men det er relevant at gøre brug af, da budskabet omhandler en dansk instruktør og dermed har referencer til en dansk kontekst. Björks egen historical body er i dette opslag interessant, da hun er en kendt person i offentligheden. Dette kan være med til at forstærke interessen for hendes beretning samt udbredelsen af denne (Pang & Law, 2016, s. 60). Dette afspejles også i høj grad i de reaktioner, hun får på opslaget – 65.000 reaktioner, 6.730 delinger og 1.800 kommentarer. Det er yderligere sigende, at hun vælger at poste opslaget på sin fanside på Facebook, hvorfor denne kan siges at agere medierende middel for hendes budskab. Vi ved ikke, om hun har en privat Facebook-side, men det er tydeligt at se, at denne side er en offentlig fanside, grundet måden hvorpå den er bygget op. Dette ser vi blandt andet gennem det lille blå ikon med fluebenet ved siden af titlen, der bekræfter at hun er en offentlig person.

Figur 16: Screenshot fra Björks fanside

Desuden er venstre side af Facebooksiden også sat op som en fanside, hvilket ses på kategorier som: ‘Tour dates’, ‘BrandPage’ ‘Events’ med flere. Sidens opslag er oftest ‘promotion-opslag’ omhandlende hendes musik og hendes brand, hvorfor hendes opslag om MeToo bryder med den sædvanlige struktur på siden.

Siden er således det, man kan kalde et 'online brand community', som i forskningsartiklen *Building brand loyalty through user engagement in online brand communities in social networking sites* af Zheng, X., Cheung, M. C., Lee, K. M., & Liang, L. (2015) defineres således: "[...] a specialized, non-geographically bound community, based upon social relationships among admirers of a brand in cyberspace" (Zheng, Cheung, Lee, & Liang, 2014, s. 93). I dette tilfælde er det et community med sangerinden og skuespillerinden Björk som omdrejningspunkt, der er tiltænkt hendes fans. Det er således folk der liker hendes side eller følger den, som er en del af dette online brand community, hvortil de får adgang til sidens indhold samt kan interagere med siden og eller andre følgere (Azar, Machado, Vacas-de-Carvalho, & Mendes, 2016, s. 156). Med denne Facebook-side kan Björk således nå ud til rigtig mange mennesker, da siden har 3.208.446 følgere. Hertil kommer alle dem, som kan se opslaget grundet blandt andet delinger og interaktion med opslaget, og som Facebooks algoritmer honorerer. Disse er således også en del af interaktionsordenen, da de er til stede, dog som perifere aktører. De brugere, der ikke interagerer med opslaget eller Björks Facebook-side kan ansues som 'offline'-forbindelser (Azar, Machado, Vacas-de-Carvalho, & Mendes, 2016, s. 156). Online brand communities anvendes til eksplicit at kommunikere, og de kan bruges som en interaktionskanal, hvorigennem relationen til følgere kan skabes og styrkes, og som i sidste ende dybdegør forholdet mellem brand og følger (Azar, Machado, Vacas-de-Carvalho, & Mendes, 2016, s. 156). Hun bringer således, med #MeToo opslaget, en privat beretning ind i en offentlig kontekst, hvor hun kan siges at have en anden historical body og bruger også dette online brand community som medierende middel til at tale ind i en offentlig diskurs.

I den indledende sætning skriver Björk: "*in the spirit of #MeToo*", hvilket kan være med til at indikere, at hashtagget allerede har en historical body, kun få dage efter at Alyssa Milano lægger op til deling i sit tweet. Sætningen angiver samtidig, hvordan #MeToo allerede har en række iboende principper og præmisser, hvilket netop er med til at bekræfte dets styrke som medierende middel. Ydermere benytter hun #MeToo som et medierende middel til at række en hånd ud til andre kvinder, idet hun siger: "*i would like to lend women around the world a hand with a more detailed description of my experience with a danish director.*" Med denne sætning kan der argumenteres for, at hun gennem denne sociale handling inkluderer kvinder i et fællesskab, hvor hun rækker ud til dem gennem sit opslag. Således kan det siges, at hun gør brug af en decideret hjælpediskurs, da hun giver noget af sig selv i forsøget på at hjælpe andre kvinder, der står i eller har befundet sig i samme situation. Hun sætter således ord på det rum, hun skaber, hvor man kan dele, blive hørt og forstået. Et rum, som muliggøres via hashtagget som medierende middel.

Det er ydermere interessant, hvordan hun bruger opslaget til at definere, hvad seksuel krænkelse er for hende. Selve beretningen om krænkelse i opslaget er delt op i punkter, 1-6, hvilket underbygger, at

disse skal forestille at være hendes definition på 'sexual harassment'. De kan dermed siges at være et medierende middel til forståelsen af den samlede handling. Gennem disse punkter udtrykker hun, at opfattelsen af, hvad der er seksuel chikane, er individuelt. Dette underbygger hun desuden med denne sætning: *"here comes a list of the encounters that i think count as sexual harassment."*

Med sætningen *"I fully sympathise with everyone who hesitates, even for years. but i feel it is the right time especially now when it could make a change."* udtrykker hun sympati med såvel dem, som står frem nu, som med dem, der er en del af fællesskabet uden at stå frem. Det kan siges, at hun påpeger en fællesskabsfølelse, som kan være til stede ved at observere beretninger som ligner det, man selv har oplevet. Dette gør hun med italesættelsen: *"everyone who hesitates"* som refererer til dem, som endnu ikke har delt deres beretning. Et passivt fællesskab, om man vil. Denne passive fællesskabsfølelse beskriver førnævnte artikel *'#MeToo and the promise and pitfalls of challenging rape culture through digital feminist activism'* også som et fund ved flere af deres respondenter og kan potentielt være en central faktor i Me-Too-bevægelsens cyklus.

Opslaget afsluttes med en afmelding, der giver associationer til, hvordan man normalt vil afslutte et brev, når hun skriver *"warmth, björk"*. Det er med til at manifestere, at hun er den reelle afsender, og at opslaget som en social handling er tiltænkt en modtagergruppe, hvor det i dette tilfælde er *"women around the world"*, der kan siges at være den direkte modtager af opslaget. Man kan ydermere argumentere for, at opslaget er adresseret til offentligheden generelt, da hun samtidig siger *"to come out with something of this nature into the public"*. Ligeledes er opremsningen af de seks eksempler på seksuelle krænkelser hendes måde at tage til genmæle over for de historier, der har haft oppositionelle budskaber om hendes person og de nævnte situationer i opslaget. I afslutningen siger hun yderligere *"let's break this curse"*, hvormed hun henviser til den tavshedskultur, der ligger i ikke at turde tale om seksuelle krænkelser i samfundet eller at kræve sin ret til, at den, der forulemper, stilles til ansvar. Derigennem opfordrer Björk kvinder og samfundet generelt til at ændre på de nuværende praksisser omhandlende seksuelle krænkelser, og hun taler ind i en samfundsdiskurs med denne opfordring.

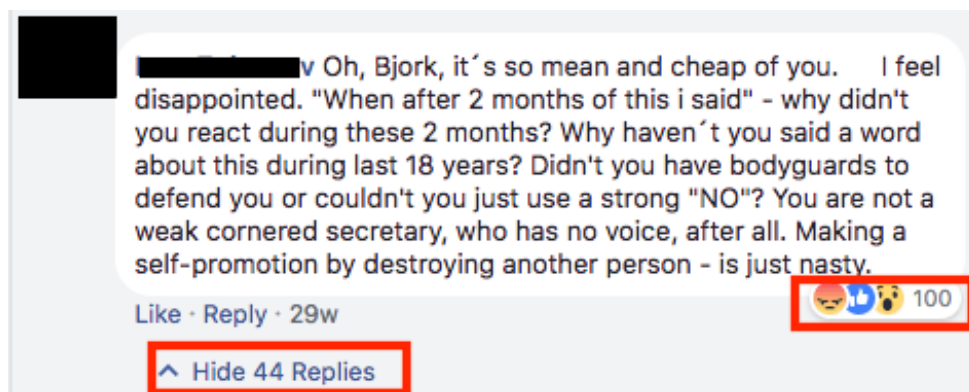
Negativ respons

Hun italesætter i opslaget, hvor svært det har været for hende at offentliggøre denne beretning, hvortil hun tilføjer, at dette i særdeleshed er svært, når man straks latterliggøres af *'offenders'*. Når hun skriftligt tager forbehold for, at disse kommentarer vil opstå som reaktion på hendes opslag, er det med til at sige noget om de erfaringer, som hun tidligere har gjort sig, men også erfaringer, hun har tillært sig, efter at hun første gang fortalte om sine oplevelser med seksuel chikane på arbejdspladsen i sit opslag fra d. 15. okto-

ber 2017 (bilag 7). Denne erfaring kan siges at være lagret i hendes historical body, hvilket hun i dette opslag gør brug af til at imødekomme de negative kommentarer. De omtalte ‘offenders’ og den kritik, som hun beskriver, er også at finde i det kommentarspor, der knytter sig til opslaget. Det er tydeligt, at de fleste kommentarer er positive og støttende, men i vores undersøgelse af kommentarsporet finder vi også kommentarer, hvor der stilles spørgsmålstegn ved hendes motiv. De negative kommentarer er forholdsvis lette at spotte, da disse får mange reaktioner fra andre brugere –og dermed deres eget kommentarspor. Et eksempel på de negative kommentarer ses i nedenstående figur, hvori der blandt andet stilles spørgsmålstegn ved, hvorfor Björk ikke sagde nej, da episoderne opstod, samt hvorfor hun ikke har reageret på episoderne før nu. I anden kommentar slutter brugeren af med at sige: *“Making a self-promotion by destroying another person – is just nasty”*, hvorved han samtidig siger, at Björk bruger sin beretning som et medierende middel til selvpromovering, hvorfor man kan argumentere for, at han trækker på en diskurs omkring selviscenesættelse (diskurs med stort D).

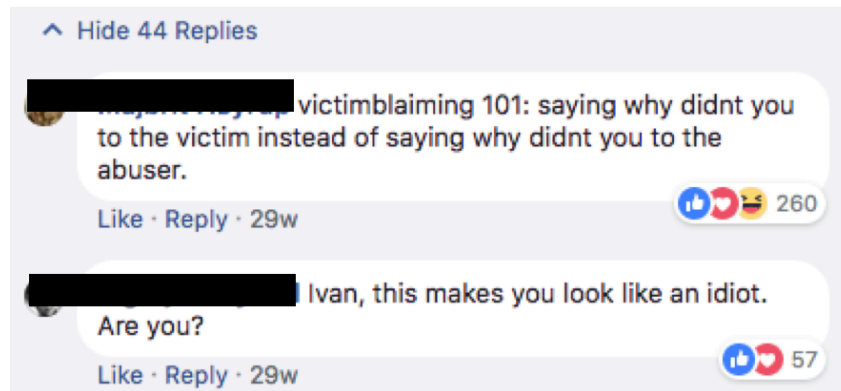

Figur 17 – Eksempel på negativ kommentar til Björk I

Figur 18: Eksempel på negativ kommentar til Björk II

Dét særligt interessante ved disse negative kommentarer er de reaktioner, de afføder. Reaktionen udtrykker blandt andet en støtte over for Björk, da de fleste i disse modsvar forsvarede Björk.

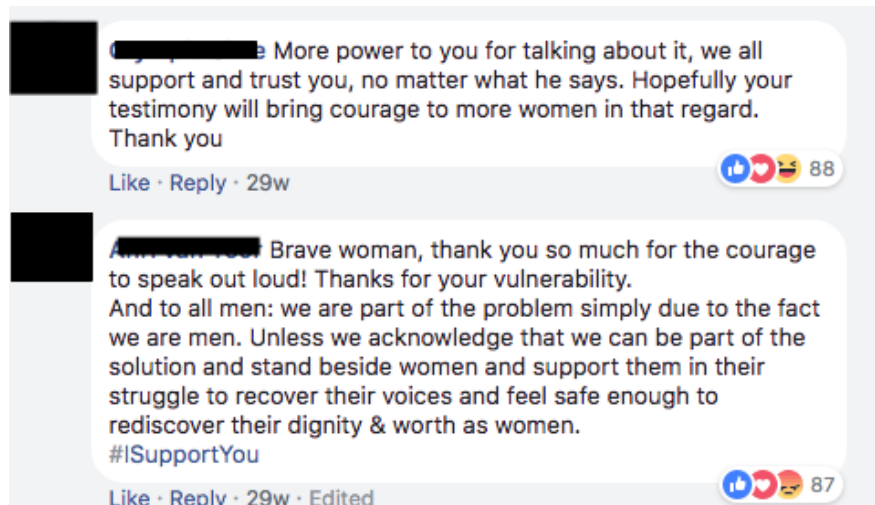

Figur 19 - Eksempler på modsvær til negative kommentarer

I ovenstående figur stilles der i det første modsvær spørgsmålstejn ved kritikerens moral ved netop at spørge ind til, hvorfor han angriber den forulempede frem for den, der forulemper. Et andet eksempel på et forsvar er en bruger, der postulerer, at kritikerens kommer til at fremstå som en idiot grundet hans kommentar. Begge modsvær har fået mange positive reaktioner, hvilket også kan siges at være opbakning, da disse kan betragtes som værende anerkendelse til det, de to brugere skriver. Signalfærdien i dette mønster peger på et stærkt online brand community i forhold til loyalitet, og det siger således også noget om, at der eksisterer et fællesskab på Björks Facebook-side. Idet opslaget er slået op på en online brand community-side, hvor medlemmerne aktivt har valgt at følge Björk, kan det siges at være forventeligt, at mange støtter op om Björk og således også hendes beretning. Det meste af den sprogbrug, der benyttes i modsværene, er karakteriseret ved at være et forsvar for Björk, og der kan altså her være tale om en støttediskurs.

Positiv respons

I kommentarsporet er der, som tidligere antydnet, en betydelig overvægt af positive og støttende kommentarer som respons på Björks opslag (bilag 7). Ligesom i vores arbejde med kategoriseringen af emner i co-hashtagene i dataindsamlingsprocessen finder vi også i dette kommentarspor en stor skare, som støtter og hylder Björk for at stå frem med sin beretning:

Figur 20 - Eksempler på positive kommentarer til Björk

Ovenstående kommentarer er et eksempel på den modigheds- og støttediskurs, vi finder i flere af kommentarerne til opslaget. Her italesættes det, at den offentlige deling af beretningen er et modigt træk: *“Brave woman, thank you so much for the courage to speak out loud”* og *“More power to you for talking about it, we all support and trust you [...]”*. Disse kommentarer bidrager således til etableringen af det virtuelle fællesskab, fordi de udtrykker støtte og support, hvilket potentielt kan være styrkende for fællesskabet. Denne støttediskurs er som sagt også noget, vi finder i vores dataarkiv, og det tyder på at være karakteristisk og forholdsvis centralt for bevægelsen og dens viralitet. Dette fund kan yderligere bakes op af fundene i forskningsartiklen *‘#MeToo and the promise and pitfalls of challenging rape culture through digital feminist activism’*:

“Not only did the women we interviewed describe being surprised by public responses to their tweet, but many emphasized how much that support in the form of ‘favourites’, ‘retweets’, or ‘DMs’ (direct messages) from strangers meant to them as a form of solidarity and support. We cannot dismiss the significance of this, because if hashtags like #BeenRapedNeverReported and #MeToo are making survivors feel heard as our participant describes above, then they are doing meaningful and worthwhile work in building networks of solidarity.”

(Mendes, Ringrose, & Keller, 2018, s. 252)

Dette stemmer således overens med vores observationer fra såvel dataindsamlingen som dette kommentarspor og kan karakteriseres som et centralt og væsentligt fund i forhold til at forstå fællesskabet og således også MeToo-bevægelsen.

I kommentarsporet finder vi ydermere en inspirationsdiskurs, hvor det italesættes, hvordan opslaget som en social handling kan inspirere andre til at dele deres beretninger: *“Hopefully your testimony will bring courage to more women in that regard”*. Denne inspirationsdiskurs går igen i rigtig mange kommentarer og i særlig grad i denne:

Figur 21 - Eksempel på positiv kommentar til Björk II

Inspirationsdiskursen bekræfter, hvordan beretningerne udgør MeToo-bevægelsen, og at disse beretninger lever i kraft af hinanden (med hjælp fra støttediskursen). I ovenstående eksempel ses dette i sætningen: *“This and many others are giving me the strength to say, I can do this”*. Björks opslag giver således mod, styrke og inspiration til andre kvinder til at dele deres beretning. Dette fund stemmer yderligere overens med fund fra førnævnte forskningsartikel.

“The idea of safe spaces to feel comfortable sharing, and connecting with ‘like-minded’ people and ‘knowing that others feel the same as you’ on Twitter was described as particularly important for learning, awareness and consciousness raising”

(Mendes, Ringrose, & Keller, 2018, s. 241)

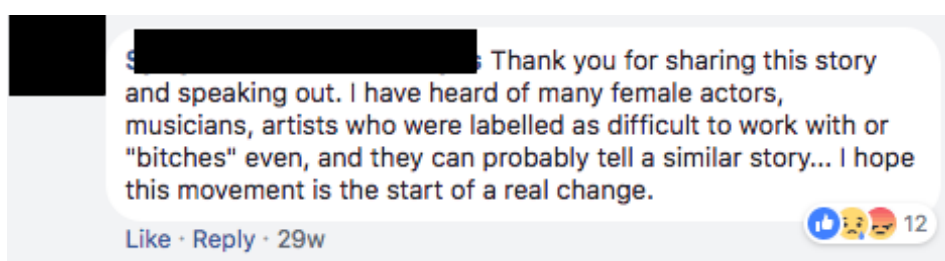
Der kan argumenteres for at Björks online brand community er et ‘safe space’, hvor hun kan føle sig tryk i at dele. Hun ved således også, at hun er i kontakt med ‘*like-minded*’ people, fordi de fleste er folk, som aktivt har valgt at følge hende og således har en eller anden relation til hende. Hun kender derfor også til den eksisterende etablerede interaktionsorden på siden, på trods af at opslaget har en anden karakter end de øvrige opslag og dermed adskiller sig herfra. Det er yderligere væsentligt for skabelsen og fastholdelsen af fællesskabet at vide, at andre føler det samme som en selv, hvilket forskningsartiklen ydermere bekræfter. I ovenstående kommentar ses dette i sætninger som: *“I love you my dear. Even if we haven’t*

met.”, der kan tolkes, som om hun allerede føler sig forbundet til Björk på baggrund af Facebook-opslaget, hvilket viser, at disse beretninger kan have en afgørende effekt på fællesskabsfølelsen.

Vi finder også flere eksempler på kommentarer, hvor folk takker Björk for deling af sin beretning:

Figur 22 - Eksempel på positive kommentarer til Björk III

Figur 23 - Eksempel på positive kommentarer til Björk IV

De to ovenstående eksempler er ligeledes et udtryk for inspirationsdiskursen: *“But for all other who made a #MeToo post, this means a lot.”* Således kan det også siges, at disse kommentarer giver udtryk for, at Björks beretning kan være medskabende til en interaktionsorden, hvor folk følger hendes eksempel. I disse finder vi også en mulig forandringsdiskurs: *“I hope this movement is the start of a real change”* Hermed italesættes det, at denne MeToo-bevægelse kan skabe håb for forandring. Det kan ydermere bakkes op af førnævnte forskningsartikel:

“This brief overview of some of our interview findings suggest that hashtags like #BeenRapedNeverReported and #MeToo provide important opportunities for the development of feminist solidarity and consciousness, and even, social change.”

(Mendes, Ringrose, & Keller, 2018, s. 239)

Denne bevidsthed og solidaritet, som opstår gennem brugen af hashtagget som medierende middel og som vi finder i ovenstående eksempler på positive kommentarer, kan således være medskabende til en social forandring.

Mosaikker

Et andet eksempel på sociale handlinger inden for vores NoP er de mosaikker, der er præsenteret i vores dataarkiv. Mosaikkerne er et udtryk for personlige beretninger fra anonyme personer, der er gengivet af kendte danske skuespillere. De kendte aktører kan være med til at maksimere den offentlige omtale af #MeToo-budskabet, fordi de har en større indflydelse på den offentlige diskurs, og deres budskaber kan nå et bredt publikum (Pang & Law, 2016, s. 60). Således kan man argumentere for, at de kendte skuespillere er medierende midler i formidlingen af budskaberne i mosaikkerne.

Mosaikkerne er altså et udtryk for både diskurs med lille og stort D, da samfundet kan siges at blive reproduceret gennem den sociale handling, som hele mosaikken er. Samtidig er sprogbrugen i kraft af beretningerne i hver enkelt video et udtryk for diskurs med lille d. Mosaikkerne besidder således en dobbelthed, da de enkelte beretninger i sig selv er sites of engagement, mens mosaikken i det samlede hele kan betragtes som en social handling. Mosaikkens eksistens bidrager til udbredelsen af kendskabet til #MeToo og er med til at manifestere diversiteten i, hvilke diskurser der cirkulerer gennem #MeToo. Beretningerne bliver derfor et medierende middel til at formgive, hvad #MeToo omhandler qua de mange forskellige beretningers budskaber og sprogbrug. Gennem brugen af beretningerne som data er vi i stand til at sige noget om, hvordan sprogbrug (diskurs med lille d) taler ind i en række større samfundsdiskurser (diskurser med stort D), og vi kan derfor sige noget om, hvilke discourses in place #MeToo cirkulerer igennem.

Mosaikkerne er ligesom de ovenstående tweets et udtryk for, hvordan #MeToo opfordrer til deling, og dét at Meta Film har valgt at producere 100 film med hver sin beretning bakker op omkring fællesskabets præmis om deling af beretninger.

Det, vi har observeret som følge af vores engagement i feltet, er, at det i høj grad er kvinder, der benytter #MeToo som medierende middel i deres opslag, hvad end det er på Facebook eller Twitter. Man kan altså argumentere for, qua #MeToo's historical body, at hashtagget i høj grad appellerer til, at kvinder skal dele deres historie, selvom at Alyssa Milano i sit tweet ikke differentierer mellem, hvem der må eller skal benytte hashtagget. Dette grundet de første historier, som så dagens lys i periodens begyndelse, hvor flere amerikanske skuespillerinder åbnede op og fortalte om de seksuelle krænkelse, de havde oplevet i forbindelse med deres erhverv. Mosaikkerne er således med til at ændre på en iboende interaktionsorden i forbindelse med brugen af hashtagget ved at inkludere de 10 mænds beretninger som en del af mosaikken. Meta Film gør selv opmærksom på, at der i arbejdet med indsamlingen af historierne har været en over-

vægt af beretninger, hvor det hovedsageligt er kvinder, der er blevet forulempet (Meta Film, 2018). Forståelsen af, hvem afsenderen er, ændres eller udvides således til ikke at være kønsspecifik.

For at få et indblik i, hvordan #MeToo agerer som medierende middel, og samtidig hvordan det er med til at konstituere et fællesskab, finder vi det relevant at undersøge indholdet og dermed budskabet i de beretninger, der er videreformidlet som reaktion på #MeToo. Derfor har vi valgt at tage udgangspunkt i beretninger fortalt af henholdsvis Thomas Levin, Neel Rønholt og Ena Spottag (bilag 7).

Thomas Levin

Beretningen fortalt af Thomas Levin adskiller sig fra mange af de øvrige mosaikker, da den omhandler en mand, der er vidne til seksuelle krænkelser og samfundets reaktion herpå. Denne beretning er med til at udvide forståelsen for brugen af #MeToo, da mange af de øvrige beretninger og tweets, som vi har beskæftiget os med, er beretninger, hvor personen, der formidler sin fortælling, selv har været udsat for disse krænkelser.

I beretningen italesættes det, hvordan en museumsleder efter anklager om seksuelle krænkelser over for kvindelige ansatte på arbejdspladsen bliver sendt hjem på pension i utide. Således bestemmer museets bestyrelse og kommunens samarbejdspartnere, at vedkommende får løn i 2,5 år og slipper for yderligere tiltale i henhold til sin overtrædelse af reglementet. Beretningen er interessant, fordi det kan tolkes som værende lederens historical body og den interne interaktionsorden, der kan siges at give ham et såkaldt frikort, hvorfor man kan argumentere for, at denne beretning taler ind i en fortielsesdiskurs. Beretningen er et godt eksempel på dét #MeToo netop er opstået som en reaktion på, nemlig fortielsen eller manglen på italesættelsen af seksuelle krænkelser i offentligheden. Samtidig står den i kontrast til sagen omkring Harvey Weinstein og øvrige offentligt kendte personligheder i USA, der på grund af MeToo er blevet stillet til ansvar for deres handlinger og dømt på grund af selvsamme.

Ena Spottag

I beretningen, gengivet af Ena Spottag, fortæller hun om verbale, seksuelle krænkelser på sin arbejdsplads, hvor hendes chef kommer med bemærkninger og kommentarer omkring hendes udseende. Ydermere udsættes hun for seksuelt krænkende bemærkninger fra en af kontorets klienter under et møde, hvor hendes chef finder disse bemærkninger "*underholdende og helt i orden*" (bilag 7, 4, l. 6-7). I denne beretning siger hun fra over for de seksuelle krænkelser, hvilket får den konsekvens, at han fyrer hende, hvorfor magtdiskursen for alvor er til stede i denne beretning. Dette bekræfter ydermere en fremtrædende tendens, hvor interaktionsordenen i de udvalgte beretninger er præget af hierarkisk differentiering mellem

den, der krænker, og den krænkede. Ydermere trækker chefens handlinger på en humordiskurs, fordi han finder klientens bemærkninger humoristiske. Den humor, som chefen ser i bemærkningerne, giver altså anledning til refleksion hos kvinden, fordi hun bliver i tvivl om, hvordan hun bør handle. Man kan dermed argumentere for, at det er de samlede indlejrede erfaringer i kvindens historical body, der gør, at hun i begyndelsen ikke siger fra, fordi hun for det første er påvirket af den tydelige interaktionsorden, hvor hun er den underordnede, men samtidig er hun også påvirket af samfundets iboende forståelse af humor.

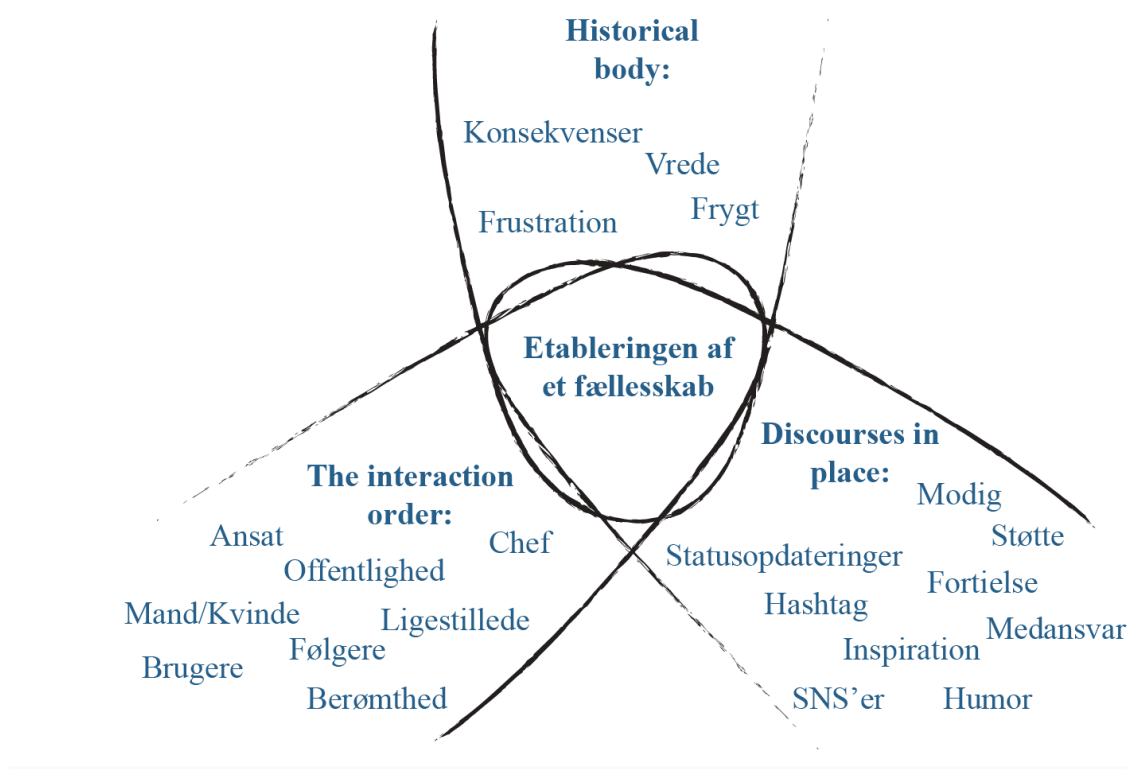
Neel Rønholt

Skuespillerinden Neel Rønholt genfortæller en beretning, hvor humoren også fungerer som et medierende middel – eller discourse in place – til formidling af en række, for den forulempede, grænseoverskridende handlinger. Beretningen omhandler en kvinde, der arbejder i en håndværkervirksomhed, hvori der primært er ansat mænd. Dette har, ifølge kvinden, affødt, at hun har påtaget sig rollen som *“hende den søde, pæne pige”* (bilag 7, 2, l. 2), hvilket kan siges at være blevet hendes historical body. Som opfølgning herpå siger hun, *“det er muligvis en af grundene til at mine kollegaer, de skruer meget op for det perverse, når jeg er til stede”* (bilag 7, 2, l. 3-4). Ved brugen af ordet *“muligvis”* kan man udlede, at hun forsøger at ræsonnere sig frem til, hvorfor hendes kollegaer agerer over for hende, som de gør. Man kan ud fra de to ovenstående sætninger ydermere argumentere for, at hun reflektere over de sociale praksisser på arbejdspladsen og således også hendes egen rolle heri. Afslutningsvis siger hun, *“Og altså det er jo ikke fordi, at jeg er sådan humorforladt eller noget, men ja.”*, hvorfor man kan argumentere for, at hun forsøger at imødekomme og gardere sig imod dem, der vil holde en humordiskurs op imod hende – og dermed påstå at hun er humorforladt.

Interaktionsordenen differentierer sig en smule i denne beretning sammenholdt med de øvrige, som vi har gennemgået ovenfor. I denne beretning angives ikke en hierarkisk positionering mellem aktørerne, men de beskrives som *“kollegaer”* og kan dermed siges at være ligestillede med den kvindelige hovedperson. Hun beskriver, hvordan hun er den eneste kvinde på arbejdspladsen blandt mange mænd, og at dynamikken er præget heraf, da hun derigennem har påtaget sig en rolle. Dette er med til at give et indblik i interaktionsordenen på arbejdspladsen, der er præget af en kønsdiskurs, idet hun er eneste kvinde og samtidig siger, at det faktum muligvis kan være årsagen til, at de kommer med seksuelt krænkende bemærkninger til hende (bilag 7, 2, l. 4-6).

Opsamling: Etableringen af et fællesskab

Som afslutning på analysen har vi valgt at inddrage Scollon og Scollons diskurscyklus for at illustrere, hvordan *Etableringen af et fællesskab* foregår i relation til #MeToo som medierende middel. Vi vil i dette afsnit opsamle nogle af de væsentligste analytiske pointer, der går på tværs af de enkeltstående sites of engagement med henblik på at opnå en forståelse for NoP i relation til dannelsen af et fællesskab. Vi understøtter løbende vores fund med viden fra forskningsartikler fra vores literature review om emnet.

Figur 24 - Etableringen af et fællesskab

I figuren har vi illustreret, hvordan *Etableringen af et fællesskab*, som den centrale sociale handling, er sket i et krydsfelt mellem de tilstedeværende diskurser, interaktionsordenen, og historical body.

Tilstedeværende diskurser

Gennem analysen har vi set, hvordan der er to typer af discourses in place til stede i forbindelse med etableringen af det fællesskab, der er afledt af #MeToo. Vi finder en række onlinefunktioner, der samtidig kan betegnes som medierende midler, der er med til at konstituere fællesskabet. Eksempler herpå er statusopdateringer, sociale netværkssider og hashtags, der kan siges at mediere budskaberne, og dermed fungerer de som rammen for fællesskabets etablering. Derudover er der en række tilstedeværende diskurser, der i

højere grad defineres af 'samtalen', som #MeToo cirkulerer igennem, herunder magt, humor, støtte, forandring, inspiration og fortielse. Nogle af disse er særligt fremtrædende i de konkrete beretninger, mens andre har vist sig at være afgørende i etableringen af fællesskabet og opretholdelsen heraf. I de konkrete beretninger er diskurs omhandlende magt, humor, medansvar og fortielse fremtrædende som en del af det, der udgør beretningen, hvor de forulempede herigennem forsøger af ræsonnere og eller forklare hændelsen i sig selv. Ligeledes ser vi, at diskurser som støtte, forandring og inspiration er diskurser, som er medskabende og opretholdende for hele #MeToo fællesskabet, da det er disse, der får folk til at dele deres beretning, hvortil mængden af disse beretninger yderligere understøtter styrken i dette fællesskab. Tilstedeværelsen af alle disse discourses in place er således med til at etablere fællesskabet.

Historical body

I aktørernes historical body har vi set, hvordan vrede, frustration og frygt har været incitament til ikke at ville dele sin historie. Man kan argumentere for, at det er mange af aktørernes tidligere erfaringer, der har været udslagsgivende herfor. Det har særligt været konsekvenser i form af frygt i henhold til aktørernes eget liv, eksempelvis hvordan det kunne influere på deres arbejdsituation, hvis de fortalte om de seksuelle krænkelser fra øvrige ansatte på arbejdspladsen. Magtdiskursen har her været særligt fremtrædende, idet mange af beretningerne indeholder en interaktionsorden, der er karakteriseret ved, at den forulempede ofte er underordnet den, der har forulempet. Dette kan være årsagen til, at nogle af disse kvinder ikke har fortalt deres beretning og stillet de ansvarlige til regnskab. Dette bekræfter Björk netop også i sit opslag, når hun skriver *"i fully sympathise with everyone who hesitates, even for years, but i feel it is the right time especially now when it could make a change"*.

Derudover har vi set en gennemgående faktor i de centrale sociale aktørers historical body i relation til deres brug af #MeToo som medierende middel. Hertil er 'konsekvens' en stor del af mange af de centrale sociale aktørers historical body. Manglen på konsekvens er årsagen til, hvorfor de tidligere handlede, som de gjorde, men offentlighedens accept og håndtering af sager afledt af #MeToo er samtidig et udtryk for, hvorfor de nu er i stand til at fortælle deres historie, hvilket netop bekræfter styrken i #MeToo som medierende middel. Dette bekræfter Wang et al., som finder, at hashtagget fungerer som facilitator for en bevægelse, hvorigennem der opnås viral synlighed og symbolsk magt i offentligheden (Wang, Liu, & Gao, 2016, s. 862). Dette kan således være forklaring på, hvorfor så mange vælger at stå frem nu på trods af hændelsernes oprindelige tidspunkt.

Interaktionsorden

Hashtagget har i kraft af dets funktion som medierende middel været med til at skabe rammerne for, at mennesker, der har været udsat for seksuel chikane, nu er givet muligheden for at stå frem med hashtagget som legitimering herfor. Fællesskabet har vist sig at blive skabt af og opretholdes ydermere af den støtte og inspiration, som særligt kvinderne giver til hinanden. Dette har været med til at skabe en interaktionsorden inden for etableringen af fællesskabet, der beror på delinger af beretninger eller støtte til de, der deler.

I beretningerne har vi set eksempler på en række forskellige interaktionsordener, og disse kan siges at være med til at konstituere, hvad en #MeToo-beretning udgør. Vi ser blandt andet i beretningerne mange eksempler på situationer, hvor det er en chef, der krænker en ansat. Den interaktionsorden, der er i beretningerne, er lige så meget med til at skabe fællesskabet, fordi den er genkendelig. Således kan hele fællesskabet også siges at være bundet op på, at mennesker kan spejle sig i beretningernes interaktionsorden.

De mange offentlige aktører og berømtheder, der står frem som følge af #MeToo kan ydermere siges at være en del af interaktionsordnen. Disse aktører har været medskabende til hashtaggets viralitet, fordi de skaber en yderligere fællesskabsdimension, da formen på deres beretninger ikke adskiller sig fra *alle andres*, hvilket netop betyder, at man kan relatere til disse. Samtidig er de i kraft af deres historical body en stærk aktør, som man har lyst til at spejle sig i. Björk er et eksempel herpå, hvilket netop ses på den store respons, der er på hendes opslag. Hun kan således være medskabende til, at budskabet omkring #MeToo videreformidles og sættes på dagsordenen i samfundet. Denne top down-proces, hvor budskaber spredes viralt ved hjælp af magtfulde gatekeepers såsom offentligt kendte aktører kan være med til at skabe synlighed og viralitet (Nahon & Hemsley, 2013).

På mediets præmisser

Vi har set, hvordan sociale netværkssider bliver midler til etableringen af fællesskabet, da de er med til at tilbyde et rum til skabelsen af nye diskurser inden for feltet omhandlende seksuelle krænkelser på arbejdspladsen. Vi kan sætte dette i forhold til den viden, vi har fra vores literature review. Her finder vi, at sociale mediers potentielle styrke ligger i, hvordan netværkssklynger af mennesker kan sammenblandes, reagere og mobilisere for at forstærke meddelelser og budskaber til mere end bestemte individer og samfund (Kuo, 2018, s. 495-496). Der skabes et fællesskab via mediet og hashtagget, som forstærker budskabet udover det enkelte individs beretning, hvilket netop er tilfældet med #MeToo-bevægelsen. Ydermere kan sociale medier siges at tilbyde strategiske afsætningsmuligheder, hvor man ved at deltage i det, der kaldes hashtag-aktivisme, kan fremtvinge en politisk temporalitet. Det kan således være muligt – som

medlem af et fællesskab på sociale medier – at være med til at skabe en forandring (Bonilla & Rosa, 2015).

Fra beretning til *globalt* samtaleemne

I vores engagement i feltet har vi set, hvordan flere danske og udenlandske nyhedsmedier sætter #MeToo på deres dagsorden. Ydermere er der nogle nyhedsmedier, der har etableret større temaer omkring emnet. Eksempelvis har danske Politiken udarbejdet en sektion på deres website, hvor de løbende opdaterer en tidslinje med overskrifter fra artikler, der har reference til #MeToo og amerikanske Time, der kårede *The Silent Breakers* (de kvinder, der brød tavsheden og fortalte om deres oplevelser med seksuelle krænkelser) som ‘Person of the Year’. Denne analyse har til formål at illustrere, hvordan nyhedsmedierne formidler viden om #MeToo, for at kunne sige noget om, hvad der er centrale discourses in place i nyhedsformidlingen (Scollon & Scollon, 2004, s. 156).

Vi kan se, at nyhedsmedierne har haft en rolle i udbredelsen af #MeToo på tværs af platforme – både online og offline. Dette berører vi også i vores literature review, hvor tidligere forskning har påvist, hvordan nyhedsmedier verden over har tilbudt et redaktionelt rum til bevægelser, der er startet på sociale medier, oftest afledt af et hashtag, som eksempelvis #WhyIStayed (Clark, 2016, s. 798). Nyhedsmedierne var med til at forstærke bevægelsens budskab, da de tilbød nogle andre rammer til udfoldelse, som talte ind i en offentlighedsdiskurs.

For at få en forståelse for, hvordan de konkrete sociale handlinger, som vi har beskæftiget os med i det første analyseafsnit, relaterer sig til større samfundsdiskurser, vil vi i dette analysetema beskæftige os med de nyhedsartikler, der indgår som en central del af vores dataarkiv. Vi anvender i den forbindelse Ron Scollons arbejde i ‘Geographies of Discourse’, der er første udkast til et bogmanuskript (Scollon, 2007), som han ikke nåede at udgive før sin død i 2009. Dette for at få et indblik i, hvordan nyhedsmedierne er med til at facilitere udviklingen *Fra beretning til globalt samtaleemne*. Den færdige bogs formål ville ifølge Scollon være at opnå en forståelse af:

“[...] people and their actions at the local level where they live their lives, a way of understanding objects which people use to live, and a way of understanding the pathways, routes, or itineraries by which people and objects are linked to global issues such as security, food production and distribution, or economic and political mobility.”

(Scollon, 2007, s. 11)

I udkastet beskæftiger han sig med en udvidet forståelse af diskursbegrebet, som vi netop finder relevant, når vi arbejder med empiri, der både udgøres af konkrete opslag på sociale medier og nyhedsartikler, der afspejler praksisser i samfundet. Scollon argumenterer for, at diskurser både kan forstås som ‘lokale’, der er *“the stuff of our daily lives”*, der dermed ikke kan siges at have en direkte nyhedsværdi for offentligheden, og ‘globale’, der kan beskrives som: *“[...] news about actions, activities, things which have happened, or things which we are worried about that are distant from our daily activities”* (Scollon, 2007, s. 30). Scollon forholder sig dermed analytisk til, hvordan lokale diskurser, der tæller menneskelige handlinger og objekter, kan relateres til overordnede globale diskurser, der blandt andet omhandler samfundsmæssige problemstillinger (Scollon, 2007, s. 10). Netop skellet mellem, hvad der er lokal og global diskurs, angriber Scollon ved at beskrive de forskellige måder, hvorpå en pistol kan betragtes:

“Guns can mean very different things when we look at the level of a nation’s security and global fears of terrorism, war, and crime or when we look at them in the local levels where people live, where they keep their homes, where they feed their families whether by hunting, farming, or by shopping in the neighborhood supermarket.”

(Scollon, 2007, s. 10-11)

Vi betragter på samme måde de enkelte private opslag på Facebook og Twitter som udtryk for lokale diskurser, mens artikler fra nyhedsmedierne og de øvrige kilder fra fagforeninger, interesseorganisationer og andre politiske institutioner, der er en del af vores dataarkiv, er eksempler på globale eller offentlige diskurser. Der kan dog argumenteres for, at det kan være svært at finde den præcise grænse mellem disse to begreber i vores tilfælde, fordi sociale medier og traditionelle medier i høj grad smelter sammen. Sociale medier er således ikke bare et rum for private og sociale relationer, men er i lige så høj grad blevet et medie, hvor vi kan orientere os om, hvad der rører sig lokalt såvel som globalt.

For at behandle de udvalgte nyhedsartikler fra vores dataarkiv har vi foretaget en tematisering af de udvalgte nyhedsoverskrifter. Dette hovedsageligt på baggrund af overskriftens umiddelbare budskab, da vi mener, at disse må være centrale for hele artiklens indhold. Vi har til hensigt at se, hvordan lokale diskurser, som vi eksempelvis har arbejdet med i det første tema, kan være med til at influere på mere overordnede samfundsdiskurser. Dette gennem et indblik i de overskrifter i nyhedsmedierne, der kan siges at være dagsordensættende og dermed have en konkret indflydelse på den offentlige diskurs. #MeToo kan derfor siges at have en direkte indvirkning på den offentlige debat gennem dens funktion som medierende middel.

Man kan argumentere for, at ethvert nyhedsmedie har en historical body i kraft af sin organisatoriske opbygning og politiske overbevisning, der i nogle tilfælde er mere eksplicit end andre. Afsenderen, i form af det konkrete nyhedsmedie, er i den forstand mindre relevant for os i denne analyse, da vi hovedsageligt er interesseret i, hvordan #MeToo italesættes, samt hvilke diskurser #MeToo kan siges at cirkulere igennem i artiklerne. Derudover er den historical body, som #MeToo tillægges af disse medier, interessant, fordi det siger noget om vores NoP. Vi vil i de følgende afsnit se nærmere på temaerne i nyhedsmediedækningen og dermed de respektive artikler, der knytter sig hertil.

Personlig beretning eller oplevelse

I dataarkivet finder vi flere artikler, som vi kan kategorisere under temaet *‘Personlige beretninger eller oplevelser’*. Disse artikler beror på en specifik personlig oplevelse eller er afledt af en personlig beretning, der er delt som reaktion på #MeToo. Dette tema er interessant, i og med at *‘lokal’* og *‘global’* særligt i denne kategori smelter sammen, da nyhedsmedierne gør brug af private, personlige beretninger, der er udtryk for en lokal diskurs, hvilke overføres til en global diskurs.

Jeg ville aldrig have delt min historie, hvis det ikke havde været for #MeToo

Artiklen *‘Jeg ville aldrig have delt min historie, hvis det ikke havde været for #MeToo’* af Sally Frydenlund er et eksempel på, hvordan en lokal diskurs, i form af en kvindes MeToo-beretning, der oprindeligt er delt på Facebook, træder ind i en global diskurs. Vi finder denne artikel særligt interessant, da interviewet giver en indsigt i, hvorfor kvinden har valgt at dele sin #MeToo-beretning, hvilket i høj grad kan supplere vores ovenstående analyse.

I interviewet spørges der ind til, hvorfor kvinden har valgt at dele beretningen nu, hvortil hun blandt andet svarer:

“Jeg synes, kampagnen er enormt kraftfuld. [...] Hvis jeg var gået ud med den her beretning tidligere og uafhængigt af #MeToo, ville alle have rettet blikket mod Forfatterskolen som et særligt frygteligt sted, hvor man har den her kultur. Men det er jo tilsyneladende alle vegne og det, jeg og mine medstuderende har oplevet gennem tiderne er helt almindeligt faktisk.”

Yderligere spørges der ind til, hvorvidt hun føler, hun har eksponeret sig selv.

“[...] Men jeg har set ting og oplevet ting, som der er et momentum for at dele lige nu. Jeg synes, det er et virkelig fint eksempel på, at det giver en styrke at stå sammen. Jeg havde aldrig skrevet mit vidnesbyrd, hvis det ikke havde været for #MeToo-bevægelsen.”

(Frydenlund, 2017)

Da hun via hashtagget og de mange delte beretninger har fundet ud af, at det, hun har oplevet, er ‘*alminde-
deligt*’, siger hun samtidig, at beretningerne ‘*giver styrke til at stå sammen*’. Hun kan således siges at beskrive det rum, der eksisterer i kraft af fællesskabet, som vi i ovenstående analyse kunne se er en central del i bevægelsen. I ovenstående citat refererer hun til #MeToo som en bevægelse, hvilket er bemærkelsesværdigt, da denne artikel er udgivet den 21. oktober 2017, seks dage efter at Alyssa Milano tweetede. Dette er et bevis på, at #MeToo allerede har fået etableret en historical body.

Intervieweren spørger yderligere, om hun har været med til at opretholde en tavshedskultur, hvortil hun svarer:

“Ja, men det skyldes blandt andet, at vi ikke havde noget ordentligt sprog til at tale åbent om overgrebene. Tit kan beretninger, som handler om noget seksuelt, ryge over i en sladderkategori, som er med til at afvæbne det. Så bliver det en 'har du hørt'-historie, som tager alvoren lidt ud af det.”.

(Frydenlund, 2017)

#MeToo kan således siges at have åbnet op for et sprog, der heri fremstår som et essentielt kulturelt artefakt for de sociale handlinger, der er afledt af #MeToo, hvilket netop er med til at cementere #MeToo som et altafgørende medierende middel. Således formår hashtagget, ifølge interviewpersonen, at skabe en troværdighedsdiskurs og et *rum*, hvor disse beretninger bliver taget alvorligt.

Hold kæft, hvor skulle jeg skrive #MeToo meget, hvis jeg skulle reagere hver gang

Samme avis, Information, har i forbindelse med Kvindernes Kampdag den 8. marts 2018 haft fokus på emnet og lavet en sektion med artikler: ‘*Hold kæft, hvor skulle jeg skrive #MeToo meget, hvis jeg skulle reagere hver gang.*’ og ‘*Jeg oplever mange ubehagelige ting. Men jeg tager det ikke personligt*’ (Dam & Christensen, 2018). Disse tager udgangspunkt i samtaler med 11 unge fra henholdsvis maler-, frisør- og HF-uddannelser. I artiklerne følger man deres diskussioner og holdninger til #MeToo, og man kan således sige, at artiklerne giver et indblik i, hvilke diskurser der cirkulerer om emnet blandt unge danskere. Fælles for dem er, at de ikke føler sig som en del af bevægelsen, men de kender allesammen til krænkelse og mener, at grænserne for, hvad der er i orden, er ved at rykke sig. Artiklen giver os således et indblik i, hvordan #MeToo aktivt påvirker offentlighedsdiskursen og flytter noget i folks bevidsthed. Det er således lokale diskurser, der bringes til diskussion i et globalt diskursivt perspektiv, i og med at de eksponeres i nyhedsmedierne. Diskussionerne tager udgangspunkt i de personlige beretninger, hvilket kan siges at

være lokale diskurser som via eksponeringen, i form af diskussioner i avisen, bliver til globale diskurser, da de reproduceres.

Opsamling

Vi kan gennem disse artikler se, at de personlige, private beretninger også har deres berettigelse i nyhedsmedierne, og det, der egentlig er *“the stuff of our daily lives”*, får nyhedsværdi og distribueres således i globale diskurser, hvormed #MeToo kan siges at være det medierende middel herfor. Denne sammen-smeltning af diskurser bekræfter i høj grad, at #MeToo er konstitueret af personlige, private beretninger.

Nye sager afledt af #MeToo

I forbindelse med vores arbejde med artiklerne fra dataarkivet har vi set, hvordan nye sager afledt af #MeToo har udgjort en stor del af nyhedsmediedækningen. Konkrete lokale diskurser har således affødt nye sager omhandlende seksuelle krænkelse på arbejdsmarkedet, der præsenteres i nyhedsmedierne, og de integreres således i globale diskurser.

#MeToo: Forbund fyrer mellemlider

Et eksempel på en ny sag stammer fra artiklen *“#MeToo: Forbund fyrer mellemlider”* fra Politiken (Benner, 2018). Denne artikel omhandler en hændelse, hvor en mellemlider i Dansk Journalistforbund er blevet fyret. Ifølge artiklen kunne man ikke med tilstrækkelig juridisk sikkerhed vide, om han havde udsat nogen for seksuel chikane, men alligevel var Dansk Journalistforbund stadigvæk overbevist om, *“at der var noget at komme efter”*. I artiklen beskrives det, hvordan vedkommende er blevet fyret *“i kølvandet på #Metoo-kampagnen”*, hvorfor man kan argumentere for, at der i artiklen lægges op til, at #MeToo og den historical body, der er knyttet hertil, har været udslagsgivende for beslutningen. Interessant er det ydermere, at artiklen afspejler et retssystem, hvor det, i sådanne sager, er svært at håndhæve og stille til ansvar via lovgivningen. Bevægelsen MeToo har i denne forbindelse affødt en konsekvens, som retssystemet ikke har kunnet realisere.

#MeToo findes også i lægeverdenen: Er du typen, som boller dig til tops?

I en anden artikel fra Berlingske *‘#MeToo findes også i lægeverdenen: Er du typen, som boller dig til tops?’* (Pedersen, 2017) beskrives det, hvordan *“#MeToo-fænomenet”* også er sat til debat i lægeverdenen, hvor en kvindelig overlæge har krænkede en anden kvindelig læge med seksuelt nedladende bemærkninger: *“Du ved, den opadstræbende, langt-fremme-i-skoene-type, som boller sig til tops, og så de andre, der arbejder deltid, som ikke lægger én interesseltime, og undergraver vores fag ved konstant at være sygemeldte eller på barsel.”* Episoden adskiller sig fra de øvrige, vi har beskæftiget os med i specialet, da interaktionsordenen er en anden. I denne beretning er der tale om en kvindelig medarbejder, der har en

højere hierarkisk position end den, der bliver forulempet. Således tilfører denne beretning et nyt perspektiv til forståelsen af den interaktionsorden, der har været udpræget gennem de sites of engagement, som vi har navigeret i, indtil nu, da vi særligt har været vidende til, at det er mandlige chefer, der begår disse handlinger. Dette er samtidig med til at bekræfte, at #MeToo er allestedsværende, og at det ikke er køns-specifikt, hvilket vi også kunne se i mosaikkerne. Episoden i artiklen er i høj grad et udtryk for *”the stuff of our daily lives”*, da den således ikke har haft nyhedsværdi før #MeToo, men i forbindelse hermed er blevet en del af den globale diskurs.

MeToo-bølgen rammer nødhjælpssektoren

Som artiklens overskrift udtrykker, beskrives #MeToo som en *’bølge’*, der i dette tilfælde har ramt nødhjælpssektoren (Skriver, 2018). Artiklen er et eksempel på, hvordan nyhedsmediernes fokus blandt andet er rettet mod, hvordan #MeToo sætter sit aftryk i forskellige brancher. En række ledende medarbejdere i store nødhjælpsorganisationer er blevet anklaget for at krænke særligt yngre kvindelige ansatte på organisationernes hovedkontorer. Sagen kan derfor siges at konflikte med offentlighedens syn på nødhjælpsorganisationer, da det er en branche, som omverdenen i højere grad forventer optræder etisk forsvarligt, og eksperter i artiklen mener derfor, at sagerne rammer hårdere. Det kan således siges at stride med en såkaldt nødhjælpsdiskurs, som blandt andet beror på at hjælpe mennesker i nød. Ligesom i ovenstående artikel ser vi, hvordan gamle lokale diskurser bringes i et globalt perspektiv grundet MeToo: *”Flere år gamle sager om sexchikane har indhentet internationale nødhjælpsorganisationer som Red Barnet, Unicef, Røde Kors og Oxfam.”*

I artiklen udtaler Lucy Caldicott, direktør i organisationen Uprising, som arbejder med social mobilitet, følgende: *“MeToo giver kvinder mere selvtillid, og betyder ikke mindst, at andre nu tror på dem. Så kvinder er blevet mere modige og villige til at stå frem”* (Skriver, 2018). Man kan dermed udlede, at #MeToo, ifølge hendes udsagn, har givet kvinderne en stemme eller et *rum*, som vi også tidligere har berørt i analysen, og at MeToo netop har været det medierende middel til en legitimering af delinger.

Over 1.100 film-og teaterfolk i opgør med sexismen og overgreb

I artiklen beskrives det, hvordan 1.100 skuespillere, instruktører, forfattere og andre ansatte i den danske teater- og filmbranche gør krav på et opgør med sexismen, krænkelser og overgreb i branchen via et manifest, der således bliver et medierende middel hertil. Dette tager udgangspunkt i følgende: *“Det er vores branche. Vores arbejdspladser. Vores fælles ansvar.”* (Bendtsen & Wind-Friis, 2018). Ordet *vores* kan siges at være en cementering af netop det fællesskab, der er afledt af manifestets etablering, og at der heri ligger et fælles ansvar for opretholdelsen. Manifestet rummer således også en fællesskabsdiskurs, som

henviser til branchens fællesskab, men som desuden kan siges at være afledt af et bredere MeToo-fællesskab. De, der skriver under, er dermed villige til at indgå i manifestet på dets præmisser, og dermed omhandler manifestet også en ansvarsdiskurs. Ansvarligheden bliver dermed det medierende middel, der skal forhindre lignende sager i fremtiden, og manifestet gør således op med en tavshedskultur. Etableringen af et manifest i forskellige brancher taler særligt ind i en offentlighedsdiskurs, da det netop er en offentlig erklæring, hvor mange aktører sætter fokus på et samfundsproblem. Man kan dermed argumentere for, at manifestet lægger op til en social handling, hvor aktørerne i de respektive brancher kan støtte op omkring kampen mod seksuel chikane på deres arbejdsplads.

Opsamling

Disse artikler er med til at illustrere, hvordan #MeToo, qua dets rolle som medierende middel, har dannet grobund for, at nye sager og beretninger er kommet i mediernes søgelys. De har et særligt fokus på, hvordan seksuel chikane forekommer i mange forskellige brancher, og de vidner om, hvordan #MeToo har skabt et redaktionelt rum, da mange af de nævnte sager er foregået lang tid før, #MeToo reelt eksisterede. Artiklerne vidner ligeledes om, hvordan lokale beretninger har medført konkrete ændringer og givet anledning til etablering af eksempelvis et manifest, der har til formål at sætte ind over for seksuel chikane. Artiklerne er således et udtryk for, at lokale diskurser også får en global relevans og herigennem konsekvens. Mængden af sagerne er med til at skildre, at #MeToo i høj grad taler ind i et samfundsmæssigt problem.

Forsøg på at forstå bevægelsen

Et andet centralt tema, vi finder i nyhedsmediernes dækning af #MeToo, er ønsket om at tilføje flere dimensioner til forståelsen af bevægelsens mange facetter og momentum. Derfor beskæftiger mange af artiklerne i det følgende sig med dette.

Kvinder markerer klarere end før, hvor langt manden må gå

I artiklen *‘Kvinder markerer klarere end før, hvor langt manden må gå’* (Seidelin, 2017) fra Information inddrages synspunkter fra en kønssociolog, der har sat sig ind i “#MeToo-kampagnen”. Ifølge hende har bevægelsen skabt incitament til refleksion over, hvordan vi behandler hinanden. Hun påpeger, at det ikke er underligt, at historierne, kvinderne fortæller, er meget forskellige, da vi alle har forskellige grænser. Hertil mener andre eksperter, at det er en anelse mere kompliceret, end det bliver gjort til på sociale medier. De peger desuden på, at det i dag er blevet mere okay at sige fra, og at kvinder er blevet mere individualistiske. Artiklen inddrager ydermere et interview med en forbundssekretær i 3F, der fortæller om deres erfaring med seksuelle krænkelser. De har de seneste år haft et øget fokus på oplysningsindsatsen om seksuelle krænkelser og oplever, at det i næsten lige så høj grad er mænd, der krænkes.

Artiklen giver således et indblik i debatten og forsøger at give svar på nogle af de spørgsmål, som har meldt sig i kølvandet på #MeToo. Overskriften såvel som artiklen indeholder diskurser, som peger mod et forsøg på at opnå en større forståelse af bevægelsen, og hvad den indeholder – en såkaldt oplysningsdiskurs. Dette ses i overskriften *Kvinder markerer klarere end før, hvor langt manden må gå*, da denne i sig selv fremstår som et statement eller som et nyt fund. Artiklens inddragelse af forskellige ‘ekspertperspektiver’ understøtter yderligere denne oplysningsdiskurs.

Hvorfor står kvinderne frem lige nu?

Politiken inddrager ligeledes eksperter og forskere for at prøve at give et indblik i bevægelsen og dens betydning for samfundsdiskursen (Kjær & Bendtsen, 2017). Overskriften er et spørgsmål, som journalisten søger svar på gennem artiklen, og den kan således også siges at indkapsle artiklens omdrejningspunkt. Kønsskriver og lektor ved Roskilde Universitet Kenneth Reinicke mener, at svaret på artiklens overskrift kan have noget at gøre med Donald Trump og hans udtalelse: “*grab them by the pussy*”, hvortil han uddyber, at grænserne for, hvilken adfærd der er kulturelt acceptabel, er under forandring. Hertil supplerer professor i medier, magt og kommunikation Rikke Andreassen, at vi oplever en øget interesse i forhold til den maskuline dominans, da det er første gang, vi oplever en verdensomspændende diskussion om maskuline privilegier. Andreassen mener, at #MeToo taler ind i en kontekst, som har været præget af bottom up-aktivisme, hvor individer deler deres oplevelser. Disse delinger kan således skabe synlighed og samtidig have en terapeutisk effekt.

Bottom up-aktivisme er et begreb, vi stiftede bekendtskab med i vores literature review, og ligeledes begrebet top-down, som er det modsatte (centrale aktører i samfundet, der influerer oppefra og ned). Vi finder gennem vores analyse, at MeToo kan siges at være en kombination af begge begreber, hvilket således skaber yderligere gennemslagskraft.

Artiklen inddrager yderligere kommunikationsrådgiver og ekspert i sociale medier Astrid Haug, som henviser til, hvordan MeToo er et eksempel på, hvordan der er sket en udvikling, i forhold til brugen af sociale medier. Hun mener, at vi i mindre grad bruger sociale medier til overflade, hvor vi iscenesætter os selv bedst muligt, og i højere grad har fokus på substans, hvor medierne bruges aktivt til for eksempel at bekende noget svært. Da formen på og indholdet i brugernes opslag på de sociale medier har ændret karakter, kan man blandt andet argumentere for, at det har været udslagsgivende for, at en såkaldt etablering af et *rum* til delinger af beretninger og støtte er muliggjort.

‘Hollywood-effekten’ er endnu en afgørende faktor for, hvorfor kvinder særligt deler deres beretninger lige nu, ifølge Reinicke og Andreassen. De store Hollywood-skuespillere opfattes som ressourcestærke og professionelle, og idet de går i front og deler noget grænseoverskridende, bliver det således også lettere for andre at gøre det samme. Dette stemmer overens med den viden, vi har fra vores literature review samt vores første analysetema. Hollywood-skuespillerne kan siges at fjerne offeridentiteten, fordi de tager styringen, og deres beretning får herigennem karakter som et stærkt vidnesbyrd. Et lignende eksempel ser vi i Björks Facebook-opslag, hvori hun tager til genmæle og offentliggør sin beretning for selv at kunne være med til at præge sin historical body.

Haug tilføjer, at MeToo også rører os på det personlige plan, fordi det påvirker os, når venner eller familier fortæller deres historie. Hun mener, det skaber en stærkere form for identifikation, end hvis man ser noget i medierne.

“Både den enkelte, der deler sin oplevelse, og sagen i sig selv står stærkere i fællesskabet. Det skaber empowerment, og samtidig har kampagnens enorme volumen givet troværdighed og legitimitet. [...] Strength in numbers, simpelthen”

(Kjær & Bendtsen, 2017)

Der skabes således en troværdighedsdiskurs grundet mængden af beretninger – og ligeledes en identifikationsdiskurs grundet relationen til dem, der står frem.

Helene G. Hansen fra Dansk Kvindesamfund påpeger i artiklen, at en mulig forandring i første omgang skal ske gennem dialog, som forældre blandt andet skal have med deres børn om, hvordan man opfører sig overfor andre. Dernæst er der forhåbentlig nogle politikere, der skal se på lovgivningen, mener hun. Det kan således siges, at det er vigtigt, at der kommer *global* fokus på problemet (via medier), fordi dette kan skabe en *lokal* forandring (forældre, der går i dialog med deres børn om emnet), som i sidste ende kan skabe en *global* kulturel forandring.

Opsamling:

Temaet har givet os et indblik i, hvorledes man snakker om #MeToo i den offentlige debat. Inddragelsen af den store mængde af forsker- og ekspertbidrag i artiklerne kan sige noget om, hvordan #MeToo er blevet et offentligt anliggende. Medierne anvender disse bidragsydere som medierende midler i forsøget på at forstå og videreformidle #MeToo’s kompleksitet til offentligheden. Dette gør de blandt andet ved at udtale sig om den lokale beretning, som er blevet til en dialog i den *globale* diskurs. Således får læserne i

højere grad indsigt i bevægelsen, og emnet kan således siges at blive gjort til en *global* diskurs gennem denne indsigt.

Konkrete tiltag, der er afledt af #MeToo

Et andet centralt tema i nyhedsmediedækningen, der fremkom i gennemlæsningen af artiklerne, var, hvordan virksomheder og politiske instanser har lavet ændringer eller opfordret til ændringer internt i en organisation eller i samfundet generelt, som kan siges at være helt eller delvist afledt af #MeToo.

Efter #MeToo: Nu vil universiteterne se indad

Seksuel chikane på de danske universiteter har vist sig at være et udpræget problem, og flere universiteter vil nu indføre procedurer for håndteringen af sager omhandlende seksuel chikane (Dragsdal, 2018). Som artiklens overskrift siger, vil universiteterne ”*se indad*”, hvorfor de gør brug af en ansvarsdiskurs, som vi har set er en gennemgående diskurs i mange af disse artikler. Dette kan siges at være med til at bekræfte, hvordan #MeToo i høj grad lægger op til handling. I artiklen udtaler professor og kønsforsker ved Aalborg Universitet, Anette Borchorst: ”*Sexchikane er så tabuiseret, at vi skulle frem til #MeToo, før der begyndte at komme historier ud*” (Dragsdal, 2018). Denne udtalelse taler netop ind i, hvordan #MeToo har fungeret som et medierende middel til skabelsen af det *rum*, der har muliggjort, at beretningerne bringes fra den lokale til den globale diskurs – og dermed har en nyhedsværdi – hvilket hun cementerer, når hun siger, at historierne kommer frem – her underforstået fra det skjulte eller lokale.

Vil kyssepolitik på jobbet forhindre den næste krænkelse?

I artiklen ’*Vil kyssepolitik på jobbet forhindre den næste krænkelse*’ tales der om, hvordan mange danske virksomheder har indført en såkaldt *kyssepolitik* med retningslinjer for, hvordan længerevarende forhold på arbejdspladsen skal håndteres (Thorup, 2017). I artiklen stilles der dog spørgsmålstejn ved, om de nye regler og procedurer omhandlende seksuelle krænkelser vil stå i vejen for den sunde fornuft. Psykolog Dorte Vilsgaard kommer i den forbindelse med følgende betragtning: ”*Det daglige forebyggende arbejde er at have en åben snak om, at det er ok. at sige fra – også i forhold til chefen. Det kan jo være, at det er den samtale, vi er ved at få gang i, i kølvandet på #MeToo*” (Thorup, 2017). Hun argumenterer dermed for, at #MeToo har gjort det mere legitimt at sige fra i situationer, hvor man føler, man bliver krænket, også over for chefen. Således siger hun samtidig, at #MeToo er medierende i forhold til dialogskabelse på de danske arbejdspladser.

Minister går ind i kampen mod sexchikane

Den danske ligestillingsminister henvender sig i artiklen ’*Minister går ind i kampen mod sexchikane*’ (Erhardtson, 2017a) til danske virksomheder med en opfordring: ”*Bryd tabuet og vær tydelig om, hvor*

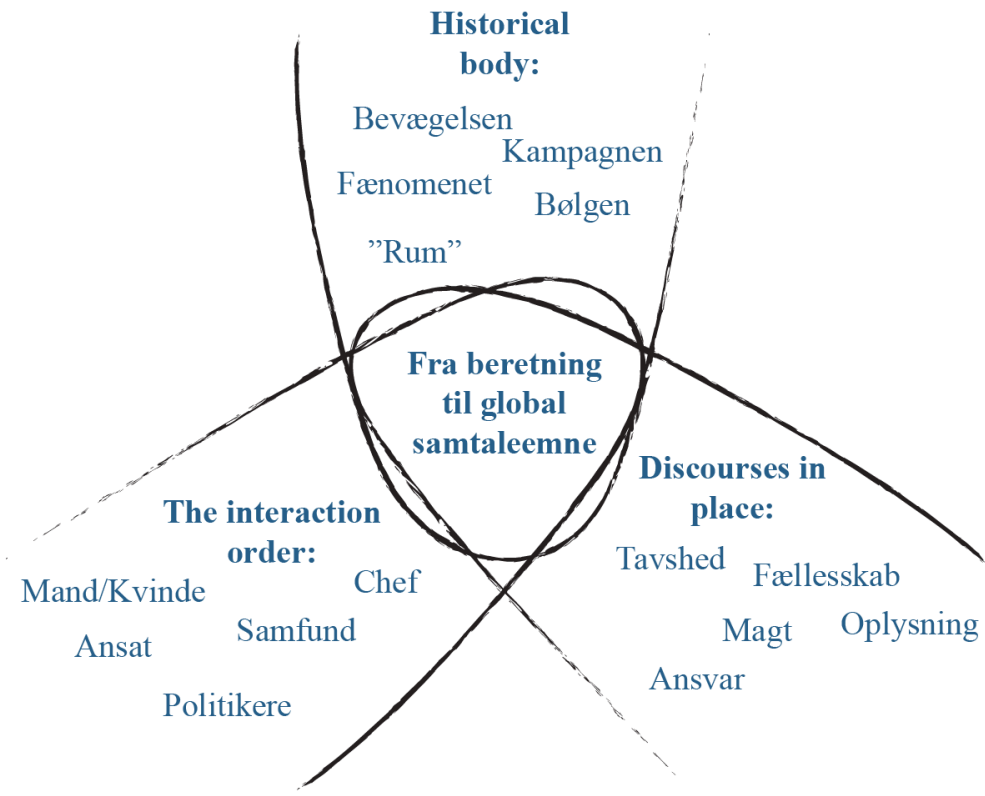
grænserne går". Karen Ellemann udtaler derudover: "*#MeToo-bevægelsen må ikke bare blive en offentlig gabestok. Det er vigtigt at holde sig for øje, at nogle af fortællingerne – også de danske – formentlig dækker over meget alvorlige overgreb, som bør følges op med politianmeldelser.*" (Erhardtsen, 2017a). Det faktum, at ligestillingsministeren træder ind i debatten, afledt af #MeToo, vidner om, at bevægelsen for alvor har fæstnet sig i den offentlige diskurs. I sin udtalelse siger hun indirekte, at der i den *globale* diskurs ligger et ansvar om, at #MeToo ikke bliver et medierende middel til legitimt at hænge de mennesker ud, der har udsat andre for seksuelle krænkelser. Som reaktion på #MeToo-debatten og ligestillingsministerens udtalelser kommer oppositionen ligeledes med udmeldinger omkring virksomheders ansvar i spørgsmålet om seksuel chikane på arbejdspladsen. Socialdemokratiet og Enhedslisten vil have indført et såkaldt indirekte objektivt ansvar omhandlende psykisk arbejdsmiljø og seksuel chikane, hvor arbejdsgiveren kan pålægges at betale en erstatning, hvis han eller hun er vidne til noget uden at gribe ind (Erhardtsen, 2017b). Oppositionen taler dermed for en lovændring, der vil være en konkret manifestation, der netop vil bekræfte den indflydelse, som #MeToo har haft på den *globale* diskurs.

Opsamling

Artiklerne har påvist, hvordan #MeToo for alvor har fæstnet sig i den *globale* diskurs, hvilket vi kan se, da offentlige aktører, herunder politikere, er gået ind i debatten. Ligeledes kan vi, gennem nyhedsmediernes dækning, se, hvordan offentlige institutioner og virksomheder går i dialog om konkrete tiltag, der skal imødekomme og forhindre sager af seksuelt krænkende karakter. Således kan man sige, at de lokale be-
retninger skaber en dialog i samfundet, der i nogle henseender transformeres til egentlig konkrete tiltag.

Opsamling: Fra beretning til *globalt* samtaleemne

I dette analysetema har vi haft særligt fokus på, hvordan #MeToo er blevet fremstillet i mere overordnede globale diskurser, blandt andet gennem dækning i nyhedsmedierne. Selvom man kan argumentere for, at nyhedsartiklerne i høj grad handler om, hvordan #MeToo sprogligt fremstilles, er artiklerne samtidig et udtryk for en medieret handling i sig selv. I det første analysetema har vi haft fokus på konkrete handlinger i form af Facebook-opslag og tweets, mens vi i det andet analysetema har beskæftiget os med #MeToo's indflydelse på de mere samfundsmæssige strukturer. Derfor har vi set på, hvordan #MeToo omtales i nyhedsmedierne, der kan siges at være repræsentative for den globale eller offentlige diskurs. Hvordan man anskuer #MeToo som medierende middel, afhænger altså af de '*geografier*', man vælger at trække på – de lokale handlinger eller de globale diskurser – som præsenteres gennem nyhedsmediernes formidling. Den nedenstående diskurscyklus har til formål at give et indblik i etableringen af #MeToo i den offentlige diskurs.

Figur 25: Fra beretning til globalt samtaleemne

#MeToo's historical body i nyhedsmediernes

Vi har gennem analysen set, hvordan #MeToo's historical body har fået tilføjet nye facetter gennem nyhedsmediernes dækning i forhold til de indsigter, vi opnåede i første analysetema. Nyhedsmediernes refererer til #MeToo med forskellige betegnelser, der hver især har en værdiladning og er således med til at skabe #MeToo's historical body i den offentlige diskurs. De refererer til #MeToo som *bevægelse*, *bølge*, *kampagne* og *fænomen*. Hver af disse betegnelser har en indlejret betydning, der rammesætter, hvordan det kan siges at man ser på #MeToo i samfundet: *Fænomenet* dækker over noget, der kan erkendes, hvilket #MeToo i høj grad lægger op til – en ny erkendelse. En *bølge* er en "række af begivenheder eller fænomener (fx politiske, kulturelle eller religiøse), som danner mode eller på anden måde kommer til at spille en dominerende rolle i (en del af) samfundslivet." (Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 2018b), hvilket kan siges at passe på #MeToo i kraft af vores fund i ovenstående analyse. Den term, der særligt adskiller omtalen af #MeToo, er *kampagne*, da termen netop leder tankerne hen på noget, der er tidsbegrænset (Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 2018c). Denne kan vi derfor med rette sige er den

mindst korrekte betegnelse for #MeToo, da vi gennem vores engagement i feltet har set, hvordan #MeToo har formået at influere på en lang række af sociale praksisser i samfundet, hvorfor det kan siges, at #MeToo er svær at sætte en tidsbegrænsning på. En *bevægelse* er en “*organisation eller større gruppe af personer der bestræber sig på at fremme en fælles sag*” (Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 2018a), hvilket stemmer overens med vores fund i første analysetema med fællesskab som omdrejningspunkt. Ligeledes kan en bevægelse i sin grundlæggende betydning, altså det at flytte noget i en retning, i dette tilfælde siges at være symbolsk, da #MeToo netop søger at flytte den offentlige diskurs omhandlende seksuelle krænkelser.

Endnu en central del af #MeToo's historical body er, hvordan #MeToo har formået at skabe et ‘rum’, som ikke kan ses rent visuelt, men som eksisterer i kraft af den måde, hvorpå #MeToo beskrives, blandt andet i nyhedsmedierne. Dækningen af #MeToo fremviser indirekte eksistensen rummet i kraft af måden, hvorpå #MeToo omtales af aktører i artiklerne. Først og fremmest kan vi se, hvordan #MeToo har skabt et ‘rum’, der er et nedslag i tid, hvilket bekræftes af, at “*der er et momentum for at dele lige nu*”, og at “*vi skulle frem til #MeToo, før der begyndte at komme historier ud*”. Ligeledes har vi set, hvordan #MeToo har givet et ‘ordentligt sprog’, som ikke var til stede før. #MeToo har dermed skabt et sprog, som legitimerer delinger af seksuelle krænkelser, hvilket netop er med til at bekræfte det ‘rum’, hvor det er muligt at tale højt om disse.

En udvidet interaktionsorden

Elementerne i interaktionsordenen, i diskurscyklussen, vidner om, at #MeToo i høj grad er blevet en del af den *globale* diskurs, og at den derigennem kan siges at have etableret sig som et samtaleemne i offentligheden. Nyhedsmediedækningen har fremvist, hvordan aktører, der har en høj position i det danske samfund, bringes ind i debatten for at tilføre nye perspektiver til NoP. Politikere, herunder ligestillingsministeren, er eksempler på disse magtfulde *gatekeepers*, der aktivt vælger at gå ind i debatten som følge af #MeToo's eksistens. Ligeledes viser analysen, hvordan øvrige politiske partier er begyndt at ytre sig om nogle lovmæssige tiltag, der kan være med til at begrænse de mange sager omhandlende seksuelle krænkelser i fremtiden. Analysen har derudover vist, hvordan nyhedsmedierne integrerer andre aktører i form af forskere og eksperter til at belyse bevægelsen, hvortil inddragelsen af disse påviser, hvordan #MeToo er blevet et offentligt anliggende. Vi har således set, hvordan mange forskellige aktører har indflydelse på, hvordan #MeToo etableres i den *globale* diskurs.

Discourses in place

Gennem nyhedsmediernes dækning kan vi se, hvordan beretningerne går fra at være lokalt forankrede diskurser til at blive en etableret del af de globale diskurser. Beretninger kan dermed siges at konstituere bevægelsen, da offentlighedens interesse heri er en central årsag til, hvorfor bevægelsen vandrer fra beretning mod en samfundsmæssig forandring. Beretningerne går således fra at være udelukkende lokale diskurser til at blive bragt ind i en offentlighedsdiskurs, hvilket indikerer, at de befinder sig i en gråzone mellem disse to typer af diskurser.

Man kan således argumentere for, at hverdagens daglige medierede handlinger, som Scollon også henviser til som lokale diskurser, er med til at skabe de nyheder, som kan betegnes som globale diskurser. Ligeledes kan disse globale diskurser skabe incitament til, at flere individer deler deres beretninger. Begge former for diskurser kan derfor siges at reproducere hinanden. Således har vi i specialet analyseret både centrale medierede handlinger og offentlige diskurser, og kombinationen af et aktør- og et diskursperspektiv har dannet grobunden for en mere nuanceret forståelse af #MeToo som medierende middel.

#4 Changing the nexus of practice

Slutteligt bevæger vi os ind i neksusanalysens tredje fase, hvori formålet er at analysere forandring inden for det NoP, som vi har søgt at opnå en indsigt i gennem specialet (Scollon & Scollon, 2004, s. 178). Vi anerkender, at vi på nuværende tidspunkt kun har været vidende til begyndende forandringer, da MeToo stadig er et emne, der skaber dialog, og da en diskursiv forandring tager tid og gradvist er noget der fæstner sig i kulturen og samfundet. Den mulige forandring er således ikke nødvendigvis konkret og vil fortsat udvikles fremadrettet. Vi har med dette speciale til hensigt at bidrage med nye perspektiver på #MeToo-bevægelsen og dennes indflydelse på diskurser i samfundet. Denne fase vil indeholde refleksioner over #MeToo som medierende middel.

Vi har gennem vores engagement i feltet erfaret, at dialogen omkring seksuel chikane ikke er startet med #MeToo, men har udviklet sig gennem årtier. Jurist og professor, Anita Hill, udtaler i kølvandet på MeToo, at fremskridt skal måles i årtier og ikke i dage. Hun siger yderligere:

“We have to remember where we started on this. We are building on the conversation that started in the 1970’s and early 80’s. But it’s not a dialog that’s going to be concluded and raped up in a very short period of time.”

(Green, 2017)

Vi har i navigating undersøgt MeToo-beretningerne, da disse er essensen af #MeToo-bevægelsen, og derfor er de centrale for forståelsen heraf. Hertil har vi undersøgt mediernes dækning af MeToo i Danmark, da denne ydermere er med til at påvirke diskurserne i samfundet. Derfor er det interessant at se på, hvordan disse diskurser er vandret fra personlig beretning til nyhedshistorier og således nu til en dialog i samfundet.

Givet den historiske udvikling, og med #MeToo som medierende middel, ser vi, at dialogen nu får et muligt momentum til at skabe konkrete samfundsmæssige forandringer. Dette ser vi blandt andet i en indkaldelse til politisk høring, der er publiceret i en pressemeddelelse den 9. april 2018 på Beskæftigelsesministeriets hjemmeside. Formålet med høringen er *“at drøfte, hvad der skal til for at komme seksuel chikane*

til livs og at forpligte alle relevante aktører til at understøtte en arbejdskultur, hvor der er multolerance over for seksuel chikane.” (Beskæftigelsesministeriet, 2018). Således taler den også ind i dette speciales afgrænsning. Høringen er mellem beskæftigelsesminister, Troels Lund Poulsen, ligestillingsminister, Karen Ellemann, og repræsentanter for arbejdsmarkedets parter. I høringen står der blandt andet, at den er iværksat *“på baggrund af #MeToo-bevægelsen”* (Beskæftigelsesministeriet, 2018), hvorfor dialogen afledt heraf også kan siges at have fæstnet sig tilstrækkeligt i samfundet, da den nu er en problematik som politikere i regeringen sætter på dagsordenen. Dette manifesterer #MeToo som et medierende middel, der har opnået så stor viralitet, at det har fået beføjelse i den politiske agenda. Troels Lund Poulsen udtaler hertil i pressemeddelelsen:

“Derfor vil jeg nu sætte større fokus på forbuddet mod seksuel chikane i ligebehandlingsloven, og jeg ønsker også at hæve godtgørelserne i sager om seksuel chikane, der i mine øjne er for lavt og utidssvarende.”

(Beskæftigelsesministeriet, 2018)

Dialogen har således nået samfundets højeste instans, hvormed den har mulighed for at blive manifesteret i konkret lovgivning. #MeToo har været stærkt dialogskabende, og har i særdeleshed ageret et medierende middel som potentielt kan udmønte sig i en lovændring og således også en samfundsmæssig forandring. Lovgivning kan dog ikke stå alene, hvis en reel forandring skal fæstne sig. Ligestillingsminister Karen Ellemann udtaler:

“De lovgivningsmæssige rammer skal selvfølgelig være på plads. Men jeg tror, at rigtig meget også handler om kulturen. Derfor er det så vigtigt, at vi får brudt med en kultur, hvor den enkelte risikerer, at grænseoverskridende adfærd bliver bagatelliseret og legitimeret. Det danske frisind skal kombineres med respekt.”

(Beskæftigelsesministeriet, 2018)

Der kan argumenteres for, at #MeToo i kraft af sin evne til at skabe dialog gennem beretningerne (lille d) har skabt stor samfundsmæssig debat (store D) og interesse gennem blandt andet medierne. Dette kan potentielt medføre en *lokal* diskursiv forandring i forhold til, hvordan vi eksempelvis opdrager vores børn til at agere og tale til andre. Dette kan således medføre en *global* diskursiv forandring og kulturel æn-

dring, fordi denne opdragelse udmønter sig i en anderledes ageren overfor hinanden eksempelvis på arbejdspladsen. I pressemeddelelsen udtales ligeledes:

“Politiske initiativer kan ikke stå alene. Det er ude på landets arbejdspladser, at ændringen skal ske [...]. Vi skal udvise respekt for hinanden, og det er vigtig med klare retningslinjer og personalepolitikker for at minimere risikoen for seksuel chikane.”

(Beskæftigelsesministeriet, 2018)

Vi ser allerede nu konkrete tiltag afledt af #MeToo på tværs af brancher. Et eksempel fra eget miljø er de danske universiteter, der i maj måned udsendte et spørgeskema vedrørende oplevelser af seksuelt krænkende adfærd:

“Universiteterne har været i tvivl om den krænkende adfærds kontekst og karakter. Derfor søger vi viden om seksuelt krænkende adfærd mod studerende, så universiteterne kan finde frem til de rette tiltag.”

(bilag 7)

Universiteterne laver således en undersøgelse, for at finde frem til konkrete tiltag, hvilket kan siges at være afledt af #MeToo, da denne handling ydermere kan spores tilbage til nyhedsartiklen ‘*Efter #MeToo: Nu vil universiteterne se indad*’ fra Information (Dragsdal, 2018), som vi også har omtalt i ovenstående analyse. Artiklen afslører at seksuel chikane på de danske universiteter er et udpræget problem. I artiklen udtaler professor og kønsforsker ved Aalborg Universitet, Anette Borchorst: “*Sexchikane er så tabuiseret, at vi skulle frem til #MeToo, før der begyndte at komme historier ud*”. Det er således #MeToo-beretninger, der danner grundlaget for at universiteterne iværksætter denne undersøgelse. Spørgeskemaet er derfor et godt eksempel på, hvordan #MeToo bliver et dialogskabende middel, der udvikler sig fra personlig beretning til nyhedsmediehistorie, og dermed samfundsdebat, for til sidst at fæstne sig som konkrete tiltag, der skal forandre eksisterende sociale praksisser på de danske universiteter.

Således har vi med ovenstående eksempler vist, at #MeToo har affødt flere konkrete praksisændrende foranstaltninger, hvorfor hashtagget i dette tilfælde kan siges at være et solidt udgangspunkt for en samfundsmæssig såvel som diskursiv forandring.

Forandring og bidrag

Scollon og Scollon påpeger desuden, at når man påtager sig opgaven at analysere et NoP, så er man også med til at påvirke og muligvis ændre det. Således er det også vigtigt at reflektere over egen rolle i forbindelse hermed. Ifølge Scollon og Scollon er det, i denne fase, væsentligt at have for øje, at:

“What you have to contribute as an ethnographer or nexus analyst is the time and skills in analysis to open up and make visible links and connections among the many trajectories of historical bodies, discourses in place, and interaction order which constitute our social life.”

(Scollon & Scollon, 2004, s. 178)

Vi er som forskere, med #MeToo som NoP, med til at nuancere forståelsen af MeToo bevægelsen. Vi har gennem vores data været vidne til #MeToo's mange facetter, og vi kan med dette speciale bidrage med et indblik i, hvordan bevægelsen har influeret på en række praksisser i samfundet, hvilket kan siges at være direkte eller indirekte relateret til #MeToo. Det indblik vi har skabt i nærværende speciales NoP, har været med til at nuancere brugen af hashtagget som medierende middel. Analyserne har vist, hvordan hashtaggets brug har udviklet sig, og der kan dermed siges at være foregået en forandring.

#6 Konklusion

Som tidligere beskrevet har formålet med nærværende speciale været at belyse og undersøge #MeToo som et medierende middel. Dertil vil vi i konklusionen forsøge at besvare problemformuleringen:

Hvordan fungerer #MeToo som medierende middel for deling af private, personlige beretninger om seksuel chikane på arbejdspladsen, og hvorledes influerer disse på diskurserne i samfundet?

#MeToo har hovedsageligt dannet grundlaget for udbredelsen af de private, personlige beretninger, og disse har været med til at etablere et fællesskab. Dette fællesskab er i høj grad bundet op på 'samtalen' i beretningerne, og gennem vores analyse har vi set gennemgående mønstre heri, der er udtryk for de diskurser, som #MeToo cirkulerer igennem. Det er eksempelvis vrede, frustration og frygt, der tidligere har dannet grundlag for, at brugerne ikke har delt deres beretning med offentligheden. Hertil har frygten for manglende konsekvens været årsagen til, at mange har undladt at fortælle deres beretning. Den offentlige accept af #MeToo er med til at ændre dette, hvilket bekræfter styrken i hashtagget som et medierende middel. Beretningerne er ydermere karakteriseret ved, at mange af disse indeholder en interaktionsorden, hvor den forulempede ofte er underordnet den, der forulemper, hvilket er et udtryk for den magtdiskurs, der er til stede i mange af beretningerne.

Fællesskabet er blevet styrket gennem de offentlige kendte aktører, såsom Björk, der, gennem deres funktion som medierende midler, har medvirket til #MeToo's udbredelse, samt at hashtagget er blevet spredt til andre diskursive sfærer. Beretningerne fra disse aktører er i særdeleshed med til at forstærke fællesskabet, fordi formen på deres beretninger ikke adskiller sig fra 'almindelige' brugeres, hvilket skaber en relaterbar effekt for brugerne. De offentligt kendte aktørers status skaber yderligere incitament for at dele, hvilket vi i høj grad kan se i den opbakning, de har modtaget på deres opslag. Dermed kan fællesskabsfølelsen også siges at blive øget, da social status ikke er afgørende i fællesskabet. Således kan vi konkludere, at fællesskabet i høj grad er bundet op på genkendelighed og spejling. Yderligere ser vi, at fællesskabet særligt næres af den støtte og inspiration, som brugerne oplever på de sociale medier gennem deling af deres beretninger.

De sociale netværkssider har spillet en væsentlig rolle i dannelsen af fællesskabet, da de har udgjort et samlet forum, hvor det har været muligt at dele sin beretning med #MeToo som legitimeringsgrundlag. De sociale netværkssider kan således siges at tilbyde et *rum*, der styrker budskabet ud over det enkelte individs beretning. Desuden har sociale netværkssider være med til at skabe strategiske afsætningsmuligheder for #MeToo, der har udmøntet sig i en politisk temporalitet.

I specialets navigationsfase ser vi, hvordan #MeToo har medvirket til at konkrete medierede handlinger, der er et udtryk for lokale diskurser, har opnået nyhedsværdi og derigennem influerer på offentlige diskurser. Gennem analysen har vi set, hvordan nyhedsmedierne er med til at opretholde det *rum*, som er blevet etableret i forbindelse med #MeToo, og de har dermed været med til at forstærke eksistensen af det sprog, som legitimerer delinger af seksuelle krænkelse. Vi ser således, hvordan #MeToo i høj grad er blevet en del af en *global* diskurs og et samtaleemne i offentligheden.

Vi finder, at beretningerne med mediedækningen går fra at være lokalt forankrede diskurser til at blive en etableret del af de globale diskurser. Beretningerne kan dermed siges at konstituere bevægelsen, og offentlighedens interesse heri er en central årsag til, hvorfor bevægelsen vandrer fra beretning mod en samfundsmæssig forandring. Således har vi i specialet analyseret både centrale medierede handlinger og offentlige diskurser, og kombinationen af et aktør- og et diskursperspektiv har dannet grobunden for en mere nuanceret forståelse af #MeToo som medierende middel.

Analysen viser ydermere, hvordan #MeToo har affødt konkrete tiltag i form af forebyggende handlinger i den politiske arena samt i både private- og offentlige virksomheder og organisationer. Dette er med til at bekræfte, hvilket virkefuldt medierende middel #MeToo er, og man kan argumentere for, at lokale og globale diskurser i nogle tilfælde cirkulerer inden for dette NoP. Dette ses blandt andet gennem spørgeskemaet, udsendt af de danske universiteter, hvilket er opstået som reaktion på #MeToo-beretningerne, og hvori de søger at opnå indsigt i flere beretninger som legitimeringsgrundlag for konkrete tiltag.

Analysen har bekræftet, hvordan hashtagget har fungeret som facilitator i etableringen af det fællesskab, der eksisterer i forbindelse med brugen af #MeToo. De enkelte beretninger har vist sig at være essensen af #MeToo, og gennem deres vandring fra lokal til global diskurs opnår hashtagget på baggrund heraf viral synlighed og symbolsk magt i samfundet.

#Bibliografi

Alam, M. J., Ryu, W.-J., & Lee, S. (13.. marts 2017). Hashtag-based topic evolution in social media. *World Wide Web*, s. 1527-1549.

Azar, S. L., Machado, J. C., Vacas-de-Carvalho, L., & Mendes, A. (19.. januar 2016). Motivations to interact with brands on Facebook - Towards a typology of consumer-brand interactions. *Journal of Brand Management*, 23(2), s. 153-178.

Barker-Plummer, B., & Barker-Plummer, D. (2018). Twitter as a feminist resource: #YesAllWomen, digital platforms, and discursive social change. *Social Movements and Media*, 14, s. 91-118.

Bøgh-Andersen, S. (3.. marts 2017). *Instagram, Twitter og Youtube i Danmark*. Hentet 2.. maj 2018 fra overskrift.dk: <https://www.slideshare.net/overskrift/social-media-week-statistik-2017-overskriftdk>

Bendtsen, J. V., & Wind-Friis, L. (25.. januar 2018). Over 1.100 film-og teaterfolk i opgør med sexisme og overgreb. *Politiken*, 4.

Benner, T. (19.. januar 2018). #MeToo: Forbund fyrer mellemlider. *Politiken*, 2.

Beskæftigelsesministeriet. (9.. april 2018). *Høring: Fælles ansvar at stoppe seksuel chikane*. Hentet 10.. maj 2018 fra bm.dk: <https://bm.dk/nyheder-presse/pressemeddelelser/2018/04/hoering-faelles-ansvar-at-stoppe-seksuel-chikane/>

Birkbak, A., & Munk, A. K. (2017). *Digitale Metoder*. København: Hans Reitzels Forlag.

Bonilla, Y., & Rosa, J. (2015). #Ferguson: Digital protest, hashtag ethnography, and the racial politics of social media in the United States. *American Ethnologist Journal of the American Ethnological Society*, 42(1), s. 4-17.

- Borchorst, A., & Agustin, L. R. (2017). *Seksuel chikane på arbejdspladsen*. Aalborg: Aalborg Universitetsforlag.
- Borge, J. (7.. januar 2018). *Who Started the Me Too Movement?* Hentet 21.. marts 2018 fra InStyle.com: <http://www.instyle.com/news/who-started-me-too-movement>
- boyd, D. (2010). Social Network Sites as Networked Publics: Affordances, Dynamics, and Implications. I e. Z. Papacharissi, *A Networked Self - Identity, Community, and Culture on Social Network Sites* (s. 39-58). Abingdon: Taylor and Francis.
- Brügger, N. (2013). Facebooks Historie. Udviklingen af en tom struktur. I J. L. Jensen, & J. Tække, *Facebook fra socialt netværk til metamedie* (s. 17-44). Frederiksberg: Samfundslitteratur.
- BT. (25.. januar 2018). OVERBLIK: MeToo-bevægelsens vej fra Hollywood til Danmark. *BT*.
- Chae, B. (5. . januar 2015). Insights from hashtag #supplychain and Twitter Analytics: Considering Twitter and Twitter data for supply chain practice and research. *Production Economics*, s. 247-259.
- Christiansen, H. C., & Rose, G. (2015). Online Kommunikation - Et Medieanalytisk Perspektiv. I H. C. Christiansen, & G. Rose, *Online Kommunikation - En Introduktion* (s. 13-63). København: Hans Reitzels Forlag.
- Clark, R. (22. februar 2016). Hope in a hashtag: the discursive activism of #WhyIstayed. *Feminist Media Studies*, s. 788-804.
- Dam, F. A., & Christensen, P. N. (8.. marts 2018). Jeg oplever mange ubehagelige ting. Men jeg tager det ikke personligt. *Information*, 3-6.
- Dansk Kvindesamfund. (u.å.). *Vores historie*. Hentet fra danskkvindesamfund.dk: <https://danskkvindesamfund.dk/historie/>
- Davies, C. A. (2007). Internet Ethnography. I C. A. Davies, *Reflexive Ethnography: A Guide to Researching Selves and Others* (s. 151-170). London: Routledge.
- Deichgræber, R. (30.. december 2017). Arbejdsgiverne vil ikke hæfte for deres leders seksuelle chikane. *Jyllands Posten*, 3.

- Det Danske Sprog- og Litteraturselskab. (2018a). *Den Danske Ordbog*. Hentet fra Ordnet.dk:
<https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=bevægelse>
- Det Danske Sprog- og Litteraturselskab. (2018b). *Den Danske Ordbog*. Hentet fra ordet.dk:
<https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=bølge>
- Det Danske Sprog- og Litteraturselskab. (2018c). *Den Danske Ordbog*. Hentet fra ordnet.dk:
<https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=kampagne>
- Dragsdal, A. (29.. januar 2018). Efter # MeToo: Nu vil universiteterne se indad. *Information*, 12-13.
- Ellison, N. B., & boyd, D. (2013). Sociality through Social Network Sites. I W. H. Dutton, *The Oxford Handbook of Internet Studies* (s. 151-172). Oxford: Oxford University Press.
- Erhardtsen, B. (29.. november 2017a). Minister går ind i kampen mod sexchikane. *Berlingske*, 6.
- Erhardtsen, B. (30.. november 2017b). Opposition vil give arbejdsgivere tungere ansvar for sexchikane. *Berlingske*, 4.
- Frydenlund, S. (21.. oktober 2017). Jeg ville aldrig have delt min historie, hvis det ikke havde været for # MeToo. *Information*, 17.
- Gleason, B. (2013). #Occupy Wall Street: Exploring Informal Learning About a Social Media Movement on Twitter. *American Behavioral Scientist*, s. 966-982.
- Green, M. (14.. december 2017). *Before #MeToo: The Long Struggle Against Sexual Harassment at Work (with Interactive Timeline and Lesson Plan)*. Hentet 21.. marts 2018 fra KQED.org:
<https://www.kqed.org/lowdown/29228/timeline-a-short-history-of-the-long-fight-against-sexual-harassment>
- Ince, J., Rojas, F., & Davis, C. A. (6.. juli 2017). The social media response to Black Lives Matter: how Twitter users interact with Black Lives Matter through hashtag use. *Ethnic and Racial Studies*, s. 1814-1830.
- Indiana University. (2018). *Observatory on Social Media*. (Indiana University) Hentet fra OSoMe:
<https://osome.iuni.iu.edu/about/>

- Ismiris, B. N. (6.. marts 2018). DEBAT: Ledelse er den bedste kur mod sexismen og smådiskriminerende vittigheder. *Jyllands Posten*, 2.
- Jørgensen, A. S. (25.. maj 2018a). *Alt fra en hånd på låret til voldtægter: På syv måneder har 75 kvinder anklaget Weinstein*. Hentet fra Dr.dk: <https://www.dr.dk/nyheder/kultur/alt-fra-en-haand-paa-laaret-til-voldtaegter-paa-syv-maaneder-har-75-kvinder-anklaget>
- Jørgensen, M. W., & Philips, L. (1999b). *Diskursanalyse om teori og metode*. Frederiksberg C: Samfundslitteratur.
- Kammer, A. (2018). *Twitter*. Hentet fra Medie og Kommunikationsleksikon: <http://medieogkommunikationsleksikon.dk/twitter/>
- Kaplan, A. M., & Haenlein, M. (2009). Users of the world, unite! The challenges and opportunities of Social Media. *Business Horizons*, s. 59-68.
- Kjær, B., & Bendtsen, J. V. (1.. november 2017). Hvorfor står kvinderne frem lige nu? *Politiken*, 1.
- Kou, Y., Kow, Y. M., Gui, X., & Cheng, W. (2017). One Social Movement, Two Social Media Sites: A Comparative Study of Public Discourse. *Computer Supported Cooperative Work*, s. 807-836.
- Kuo, R. (2018). Racial justice activist hashtags: Counterpublic and discourse circulation. *new media and society*, 20, s. 495-514.
- Kwak, H., Lee, C., Park, H., & Moon, S. (2010). What is Twitter, a Social Network or New Media? *WWW '10 Proceedings of the 19th international conference on World wide web* (s. 591-600). New York: ACM New York.
- Larsen, M. C. (2014). Internetbaseret feltarbejde, spørgeskemaer og kvalitative interview: Unges brug af sociale medier. I M. Frederiksen, P. Gundelach, & R. S. Nielsen, *Mixed Methods-forskning - Principper og praksis* (s. 155-185). København: Hans Reitzels Forlag.
- Larsen, M. C. (2018). Internetetnografi. I M. H. Jacobsen, & H. J. Jensen, *Etnografier* (s. 209-232). København: Hans Reitzels Forlag.

- Larsen, M. C., & Raudaskoski, P. (2016). Medieret Diskursanalyse og Neksusanalyse. I A. Horsbøl, & P. Raudaskoski, *Diskurs og Praksis - Teori, Metode og Analyse* (s. 89-109). Frederiksberg C.
- Mendes, K., Ringrose, J., & Keller, J. (3.. maj 2018). #MeToo and the promise and pitfalls of challenging rape culture through digital feminist activism. *European Journal of Women's Studies*, s. 236-246.
- Meta Film. (2018). *#MeToo*. (M. Film, Producer) Hentet fra dkmetoo.dk: <http://dkmetoo.dk>
- Moscato, D. (26.. april 2016). Media Portrayals of Hashtag Activism: A Framing Analysis of Canada's #Idlenomore Movement. *Media and Communication*, 4(2), s. 3-12.
- Murphy, D. (2013). *Twitter: Social Communication in the Twitter Age*. Cambridge: Polity Press.
- Nahon, K., & Hemsley, J. (2013). *Going Viral*. Cambridge: Polity Press.
- overskrift.dk. (2018). *Forside: overskrift.dk*. Hentet fra overskrift.dk: overskrift.dk
- Pang, N., & Law, P. W. (1.. december 2016). Retweeting #WorldEnvironmentDay: A study of content features and visual rhetoric in an environmental movement. *Computers in Human Behavior*, s. 54-61.
- Park, A. (24.. oktober 2017). *#MeToo reaches 85 countries with 1.7M tweets*. Hentet fra CBS News: (<https://www.cbsnews.com/news/metoo-reaches-85-countries-with-1-7-million-tweets/>)
- Pedersen, F. S. (8.. december 2017). #METOO FINDES OGSÅ I LÆGEVERDENEN Er du typen, som ' boller dig til tops? *BT*, 18.
- Proulx, N., Pepper, C., & Schulten, K. (25.. januar 2018). *The Reckoning: Teaching About the #MeToo Moment and Sexual Harassment With Resources From The New York Times*. Hentet 21.. marts 2018 fra The New York Times: <https://www.nytimes.com/2018/01/25/learning/lesson-plans/the-reckoning-teaching-about-the-metoo-moment-and-sexual-harassment-with-resources-from-the-new-york-times.html>
- Rahbek, B. (25.. januar 2018). Renée Toft Simonsen: # MeToo handler mere om mænd end om kvinder. *Berlingske*, 5.
- Rapley, T. (2007). *Doing Conversational, Discourse and Document Analysis*. London: Sage.

- Ridley, D. (2008). *The Literature Review: A step-by-step guide for students*. London: SAGE Publications.
- Scharff, L. (21.. november 2017). Lumre sms'er, vittigheder og vulgære mails. *BT*, 12.
- Scollon, R. (2001). *Mediated Discourse: The nexus of practice*. New York: Routledge.
- Scollon, R. (juli 2007). *Geographies of Discourse*. Hentet fra Website reading draft.
- Scollon, R., & Scollon, S. W. (2004). *Nexus analysis - Discourse and the emerging Internet*. New York: Routledge.
- Scott, K. (30.. maj 2015). The pragmatics of hashtags: Inference and conversational style on Twitter. *Journal of Pragmatics*, 81, s. 8-20.
- Seidelin, O. Z. (27.. oktober 2017). INDBLIK: Kvinder markerer klarere end før, hvor langt manden må gå. *Jyllands Posten*, 2.
- Sjørvad, R. M. (25.. januar 2018). Nu eksploderer #MeToo - 1223 kendte danskere skriver under på manifest. *Ekstra Bladet*.
- Skriver, B. N. (23.. februar 2018). MeToo-bølgen rammer nødhjælpssektoren. *Kristeligt Dagblad*, 11.
- Spradley, J. P. (1980). *Participant Observation*. Long Grove: Waveland Press Inc.
- Thorup, M.-L. (30.. november 2017). Vil kyssepolitik på jobbet forhindre den næste krænkelse? *Information*, 12-13.
- Twitter Inc. (2018). *Tweet objects*. Hentet fra developer.twitter.dk: <https://developer.twitter.com/en/docs/tweets/data-dictionary/guides/tweet-timeline>
- Twitter Inc. (u.å.). *About Twitter*. Hentet fra Twitter.com: https://about.twitter.com/content/dam/about-twitter/company/brand-resources/en_us/Twitter_Brand_Guidelines_V2.0.pdf
- van den Berg, J. A. (29.. september 2014). The story of the hashtag (#): A practical theological tracing of the hashtag (#) symbol on Twitter . *HTS Teologiese Studies*, s. 1-6.

- van Dijck, J. (2013). *The Culture of Connectivity - A Critical History of Social Media*. New York: Oxford University Press Inc.
- Wang, R., Liu, W., & Gao, S. (18.. maj 2016). Hashtags and information virality in networked social movement - Examinin hashtag co-occurrence patterns. *Online Information Review*, 40(7), s. 850-866.
- Wenneberg, S. B. (2000). *Socialkonstruktivisme - positioner, problemer og perspektiver*. Frederiksberg C: Samfundslitteratur.
- Wikstrøm, P. (2014). #srynotfunny: Communicative Functions of Hashtags on Twitter. *Sky Journal of Linguistics*, s. 127-152.
- Zappavigna, M. (31.. maj 2011). Ambient affiliation: A linguistic perspective on Twitter. *New Media and Society*, s. 788-806.
- Zappavigna, M. (2014a). CoffeeTweets: Bonding around the bean on Twitter. I P. Seargeant, & C. Tagg, *The Language of Social Media* (s. 139-160). Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Zappavigna, M. (2014b). Enacting identity in microblogging through ambient affiliation. *Discourse and Communication*, 8(2), s. 209-228.
- Zheng, X., Cheung, C. M., Lee, M. K., & Liang, L. (4.. juni 2014). Building brand loyalty through user engagement in online brand communities in social networking sites. *Information Technology & People*, 28(1), s. 90-106.